

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา

ด.แสนสุข อ.เมือง ข.ชลบุรี 20131

คุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา

บทเฉพาะท้องถิ่นของ

ภาคตะวันออก

ผศ. ดร. นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร

รศ. ดร. จิรภรณ์ ศิริประเสริฐ

ห้องปฏิบัติการทางจิตวิทยาการศึกษา

ภาควิชาพลศึกษาและสันทนาการ คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา

เริ่มบริการ

15 S.A. 2547

กันยายน 2544

ISBN 974-546-028-1

127 ก.ย. 2544

148709

งานวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนจากคณะศึกษาศาสตร์

ประกาศคุณูปการ

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ที่ให้ทุนสนับสนุนการทำวิจัยครั้งนี้ กระบวนการและผลจากการทำวิจัยเรื่องนี้ ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอนในวิชาที่ผู้วิจัยทั้งสองรับผิดชอบอยู่

ผู้วิจัยตระหนักดีว่า การทำวิจัยเป็นหน้าที่สำคัญนอกเหนือจากการสอนในชั้นเรียนของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย หากขาดเสียซึ่งการศึกษาค้นคว้าด้วยกระบวนการวิจัยองค์ความรู้ใหม่ๆ คงไม่เกิดขึ้น และการศึกษาวิจัยยังเป็นวิธีการที่อาจารย์และนิสิตได้ลงมือปฏิบัติจริงๆ นอกเหนือจากความรู้ ด้านทฤษฎีที่พร่ำสอนและท่องจำกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอขอบคุณนิสิตผู้ช่วยวิจัยทั้งหลายที่มองเห็นถึงคุณค่าของการเสียสละ เพื่อนำมาซึ่งองค์ความรู้ใหม่ โดยการอาสาเป็นผู้ช่วยวิจัยและลงมือค้นคว้าหาความรู้ นอกเหนือจากการเรียนรู้เพียงทฤษฎีในห้องเรียนเท่านั้น หวังว่าผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จะส่งผลดีต่อการศึกษาในขั้นสูงต่อไปของนิสิตผู้ช่วยวิจัย หรืออย่างน้อยที่สุดจากกระบวนการทำวิจัยก็คงช่วยให้นิสิตได้เป็นผู้ที่รู้จักคิดอย่างมีเหตุผลอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ต่อไป

ในที่สุดขอขอบคุณครอบครัวของผู้วิจัย ที่ได้ให้การสนับสนุนทั้งกำลังกายและกำลังใจเสมอมา ถึงแม้ว่าการทำวิจัยจะแย่งเวลาของครอบครัวในบางส่วนไปบ้าง

ผศ. ดร. นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร

รศ. ดร. จิรภรณ์ ศิริประเสริฐ

บทคัดย่อ

การที่จะเพิ่มคุณภาพชีวิตในการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ข้อมูลหรือความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกิจกรรมนิสิตเป็นสิ่งที่ต้องนำมาจะทำการศึกษา เพื่อให้ทราบข้อมูลที่ชัดเจน จุดมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาถึงสภาพการณ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับกิจกรรมและสิ่งแวดล้อมในมหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งจะส่งผลถึงคุณภาพของชีวิตของนิสิต โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 จำนวน 132 คน แยกเป็นนิสิตชาย จำนวน 41 คน และนิสิตหญิง กลุ่มตัวอย่าง ได้รับการชี้แจงเกี่ยวกับธรรมชาติของการวิจัยและตอบแบบสอบถามที่เกี่ยวกับคุณภาพชีวิตในมหาวิทยาลัย (College Student Experience Questionnaire: CSEQ) ของเพส (Pace, 1990) ที่ได้แปลและปรับปรุงให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตมหาวิทยาลัยไทย ผลการทดสอบความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นของแบบสอบถามได้ค่า เป็น .71 และ .87 ตามลำดับ และผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติความถี่และร้อยละ พบว่าคุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและประเพณีสภาพแวดล้อมต่างๆ อยู่ในระดับค่อนข้างน้อย โดยเฉพาะในประเด็นของกิจกรรมต่างๆ ในมหาวิทยาลัย เช่น กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักศึกษา ความสัมพันธ์กับอาจารย์นอกเหนือจากการเรียนการสอนในชั้นเรียน ด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาไปใช้ในชีวิตประจำ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาเขียน และอ่าน จากงานและข้อสอบข้อเขียนที่มีน้อย และการที่มีความรอบรู้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยบูรพา แสดงให้เห็นว่าคุณภาพชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพาทั้งในแง่ของวิชาการและสภาพต่างๆ ไปยังมีไม่มาก เท่าที่นิสิตคิดว่าควรจะได้รับจากมหาวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยบูรพา ควรจัดกิจกรรมในมหาวิทยาลัยที่หลากหลายและชักชวนให้นิสิตได้มีโอกาสได้เรียนรู้และมีประสบการณ์มากขึ้น ให้ความสำคัญกับการอ่านและการเขียนของนิสิตให้มากขึ้น มีการมอบหมายงานให้นิสิตอ่านมากขึ้น รวมทั้งการออกข้อสอบที่มีการเขียน การอธิบายรวมอยู่ด้วย และสุดท้ายคือ มุ่งเน้นหรือสร้างเอกลักษณ์ตามสภาพของมหาวิทยาลัย เพื่อโอกาสของการแข่งขันที่มีโอกาสทำให้นิสิตประสบความสำเร็จมากขึ้น

Abstract

In order to improve the quality of life on campus, basic information of student activities and on campus environment should be clarified. The purpose of this research was to study university student activities and the campus environment that effects their quality of life. One hundred thirty two undergraduate students who were sophomore or higher completed the College Survey Experience Questionnaire (CSEQ), developed by Pace (1990). The questionnaire was translated and tested for validity and reliability to use with Thai college student and reported as .71 and .87 respectively. The Statistical analysis revealed that student quality of life and their activities and experiences on campus were generally low. In fact, students involved very little with student union activity, did not have much experience working and talking with faculty outside their classes, did not imply much of their information from the class to their life. Their reading and writing skill through their assignments and examination were very few.

Burapha university need to provided more variety of activity on campus, encourage students to learn more outside their classes. Students also need to emphasize on their assignment and spend more time reading and writing. Writing or essay examination should included in most of student evaluation. Finally, university should also set the priority on the aspects of students' development.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ค
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ที่มาของปัญหาการวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	3
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
ความหมายและองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตที่ดี.....	4
คุณภาพชีวิตในมหาวิทยาลัย.....	5
ประสบการณ์การใช้ห้องสมุด.....	6
ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์.....	7
การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสถานศึกษา.....	7
การแก้ไขปรับปรุงความสัมพันธ์.....	8
งานกิจกรรมนิสิตนักศึกษา.....	9
สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านพลศึกษาและนันทนาการ.....	12
ศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์.....	13
คุณค่าของงานด้านศิลปะ.....	14
องค์กรและชมรม.....	15
ความสำคัญขององค์กรและชมรม.....	16
วัตถุประสงค์ขององค์กรนิสิตและชมรม.....	16
ประสบการณ์ในการเขียน.....	19

	ประสบการณ์ในการอ่าน.....	20
	ประสบการณ์ส่วนตัวที่ได้จากสถาบัน.....	24
	การสร้างความรู้จักกับนิสิตนักศึกษาคนอื่น.....	26
	ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.....	30
	หอพักมหาวิทยาลัย.....	33
	วัตถุประสงค์ของการจัดหอพักในมหาวิทยาลัย	33
	หัวข้อข่าวสารในการสนทนาของนิสิตนักศึกษา	34
	ความหมาย	34
	เรื่องที่ควรและไม่ควรพูดในวงสนทนา	35
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย.....	36
3	วิธีดำเนินการวิจัย.....	40
	ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง.....	40
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	40
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	41
4	ผลการวิจัย	42
	ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม	42
	กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตในมหาวิทยาลัย	43
	หัวข้อข่าวสารในการสนทนา	44
	ประสบการณ์ในการอ่านและเขียน	44
	ความรู้สึกที่มีต่อมหาวิทยาลัย	45
	การให้ความสำคัญของมหาวิทยาลัย	45
5	อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	48
	กิจกรรมระหว่างศึกษาในมหาวิทยาลัย	48
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	49
	การสนทนาของนิสิตนักศึกษา	49

	การให้ความสำคัญของมหาวิทยาลัย	45
5	อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	48
	กิจกรรมระหว่างศึกษาในมหาวิทยาลัย	48
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	49
	การสนทนาของนิสิตนักศึกษา	49
	การอ่านและการเขียน	50
	ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาบันการศึกษา	50
	สภาพแวดล้อมเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย	50
	สรุปผลการวิจัย	51
	บรรณานุกรม	52
	ภาคผนวก	62
	ประวัติผู้วิจัย	78

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	คะแนนเฉลี่ยระดับความถี่ของประสบการณ์ด้านต่างๆ ระหว่างศึกษา ในมหาวิทยาลัยบูรพา	43
2	ร้อยละของประสบการณ์ในการอ่านและเขียนของนิสิต	45
3	ค่าเฉลี่ยระดับความถี่ของการประเมินสภาพการณ์เกี่ยวกับการให้ความ สำคัญด้านต่างๆ ของมหาวิทยาลัย	46
4	ค่าเฉลี่ยระดับความถี่ของความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและกิจกรรมที่ทำ ในมหาวิทยาลัย	46

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาของปัญหาการวิจัย

สภาพสังคม สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้ชีวิตของผู้คนต้องผันแปรไปตามสภาพการณ์ อุปกรณ์ และเครื่องทุ่นแรงที่ทำให้คนเราไม่จำเป็นต้องออกแรงมาก เช่น การใช้ลิฟท์หรือบันไดเลื่อนแทนการเดินขึ้นบันได การมีรถยนต์ขับที่อย่างสะดวกสบาย อากาศและสิ่งแวดล้อมเป็นพิษเนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมที่ขาดการป้องกันมลภาวะที่ดี สภาพเศรษฐกิจที่รายได้ไม่พอกับรายจ่าย ผู้คนต้องทำงานเพิ่มมากขึ้น ทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อนเพียงพอที่จะหาความสำราญหรือมีเวลาให้กับครอบครัว ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทำให้มนุษย์ต้องรู้จักติดตามข่าวสารให้ทันสมัย การรู้จักปรับตัวเข้ากับสภาพสังคมที่เต็มไปด้วยความขัดแย้ง สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของมนุษย์

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าควรได้รับการพัฒนาให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 8 พุทธศักราช 2540 - 2544) ดังนั้นนิสิตในมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นเยาวชนของชาติที่จะออกไปรับใช้สังคมควรได้รับการศึกษาให้มีความรู้ความสามารถ รู้จักคิดวิเคราะห์ รู้จักปรับตัว และทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ และควรถูกหล่อหลอมให้รู้จักการพัฒนาชีวิตที่ดีให้สอดคล้องกับสภาพสังคม สิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ เพื่อเป็นทรัพยากรที่สำคัญและมีคุณภาพชีวิตที่ดีในการพัฒนาประเทศชาติต่อไป

มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นสถาบันอุดมศึกษา มีหน้าที่ในการผลิตบัณฑิตเพื่อออกไปทำหน้าที่ให้สอดคล้องในสังคม การที่มหาวิทยาลัยจะผลิตบัณฑิตได้อย่างมีคุณภาพนั้นสามารถทำได้โดยการเน้นที่การเรียนการสอนให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ด้านต่างๆ อีกมากมาย ได้แก่ ประสบการณ์ในการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การใช้ห้องสมุด การพบปะพูดคุยกับอาจารย์ในเรื่องวิชาการและเรื่องส่วนตัว การจัดกิจกรรมขององค์กรนิสิต เพื่อให้นิสิตรู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่นและทำตนให้เป็นประโยชน์ การให้คำแนะนำเรื่องการศึกษาเล่าเรียนในห้องเรียน การค้นคว้าเอกสาร การจัดกิจกรรมด้านดนตรี ศิลปะ ภาพยนตร์และการละคร เพื่อช่วยให้นิสิตมีสุนทรียะ มีจิตใจอ่อนโยน มีสมาธิและรู้สึกสดชื่นแจ่มใส การจัดสิ่งแวดล้อมใน

มหาวิทยาลัยให้นำอยู่ รื่นรมย์และสวยงาม ส่งเสริมสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของนิสิต ความเป็นอยู่ในหอพัก การจัดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการเล่นกีฬาและการนันทนาการ เป็นที่เชื่อได้ว่าเมื่อนิสิตได้รับการศึกษาและความช่วยเหลือต่างๆ ที่มหาวิทยาลัยได้จัดให้แล้ว จะทำให้นิสิตมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีการปรับตัวในการดำเนินชีวิต รู้จักพัฒนาตนเอง สังคม และประเทศชาติต่อไป

ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญและความจำเป็นที่จะได้ทำการศึกษาวิจัย เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา และเพื่อเป็นข้อมูลในการจัดการเรียนการสอน กิจกรรมสภาพแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวก และประสบการณ์ที่เหมาะสมและสอดคล้องต่อสภาพความเป็นจริง และองค์ประกอบอื่นๆ ในมหาวิทยาลัย เพื่อการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมต่อไป

อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ต่างๆ เพื่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยบูรพาจะมีมากน้อยเพียงใด ในมุมมองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์กับมหาวิทยาลัยมาไม่น้อยกว่าคนละปีการศึกษาแล้วนั้น เป็นสิ่งสำคัญที่ควรศึกษาและนำมาช่วยในการพัฒนาศักยภาพสูงสุด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์การวิจัยครั้งนี้ 3 ประเด็นหลักคือ

1. เพื่อศึกษาระดับของคุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อวิเคราะห์ประเด็นสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของนิสิต
3. เพื่อเสนอแนวทางในการกำหนดนโยบายในการปรับปรุงพัฒนากิจกรรม

และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ความสำคัญของการวิจัย

ความสำคัญของการวิจัยนี้ เพื่อให้ทราบถึงระดับคุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา เป็นข้อมูลพื้นฐานในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพของนิสิตด้านกิจกรรม การอ่านการเขียน การเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยบูรพาให้ทันสมัยและสอดคล้องกับสภาพสังคมและเศรษฐกิจอยู่เสมอ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงการดำรงชีวิตของนิสิตในมหาวิทยาลัยบูรพา ว่ามีคุณภาพในระดับใด ในประเด็นต่างๆ ที่บ่งบอกได้จากแบบสอบถามของเพส (Pace, 1990) ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมา ดังนี้

1. กิจกรรมในมหาวิทยาลัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับ

- 1.1 การใช้ห้องสมุด
- 1.2 ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษาและอาจารย์
- 1.3 การศึกษาเล่าเรียนในรายวิชา
- 1.4 งานกิจกรรมนิสิตนักศึกษา
- 1.5 สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ด้านพลศึกษาและนันทนาการ
- 1.6 ศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์
- 1.7 องค์กรและชมรมนิสิตนักศึกษา
- 1.8 การเขียน
- 1.9 ประสบการณ์ส่วนตัว
- 1.10 การสร้างความคุ้นเคยกับนิสิตอื่น
- 1.11 ความรู้และการนำไปใช้ด้านวิทยาศาสตร์
- 1.12 หอพักมหาวิทยาลัย

2 หัวข้อและข่าวสารในการสนทนาของนิสิต

3 การอ่านและการเขียน

4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย

5 ประสบการณ์ที่นิสิตได้รับจากมหาวิทยาลัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาในมหาวิทยาลัยบูรพา

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อให้เกิดภาพที่แสดงถึงความสำคัญที่จำเป็นของการมีประสบการณ์ชีวิตที่ดีในระหว่างการศึกษาในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัย ข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิต ที่ปรากฏในเอกสารวิชาการ บทความวิชาการและผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องจึงถูกรวบรวมและนำมาแสดงไว้ในบทนี้ ได้แก่ ความหมายและองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตที่ดี คุณภาพชีวิตที่ดีในมหาวิทยาลัย ประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษาและอาจารย์ งานกิจกรรมต่างของนิสิตนักศึกษา เครื่องอำนวยความสะดวกและวัสดุอุปกรณ์ทางการเล่นและฝึกซ้อมกีฬา งานศิลปะ ดนตรีและภาพยนตร์ องค์และชมรมของนิสิตนักศึกษา ประสบการณ์ในการเขียนอ่าน

ความหมายและองค์ประกอบของคุณภาพชีวิตที่ดี

คุณภาพชีวิตถูกนำมากล่าวถึงกันมากในปัจจุบัน รัฐบาลกำหนดให้ปีพุทธศักราช 2529 เป็นปีแห่งการรณรงค์เกี่ยวกับคุณภาพชีวิต จึงยังเป็นสาเหตุให้องค์กรทั้งของรัฐและเอกชนได้มีการตื่นตัวในการที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้สูงขึ้น

นักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า "คุณภาพชีวิต" ไว้ในทัศนะที่ต่างๆ กันดังต่อไปนี้ เช่น ยูวา อุดมศักดิ์ (2516, หน้า 82) กล่าวว่าไว้ว่า คุณภาพชีวิต หมายถึง คุณภาพในด้านสุขภาพ สังคม เศรษฐกิจ การศึกษา การเมือง และศาสนา ซึ่งเป็นเพียงการเทียบเคียง ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัวที่แน่นอน กล่าวคือ ทุกคนหรือทุกประเทศอาจจะกำหนดมาตรฐานต่างๆกันออกไปตามความต้องการ ซึ่งความต้องการในด้านคุณภาพชีวิตนี้ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามเวลา ขณะที่ สิปปนนท์ เกตุทัต (2516, หน้า 2) ได้อธิบายถึงคุณภาพชีวิตในการสัมมนาทางวิชาการครั้งที่ 3 ณ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลว่า คุณภาพชีวิต คือชีวิตที่มีความสุข ชีวิตที่สามารถปรับตนเองให้เข้ากับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ทั้งสิ่งแวดล้อมทางกาย (physical environment) และสิ่งแวดล้อมทางสังคม (social environment) ตลอดจนสามารถปรับธรรมชาติ หรือสิ่งแวดล้อมให้เข้ากับตนเอง โดยไม่เบียดเบียนธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสังคม ไม่เบียดเบียนผู้อื่น

ประยुทธ สุวรรณโกตา (2532, หน้า 26-29) ได้สรุปความหมายของคุณภาพของชีวิตไว้อย่างกระชับ และเข้าใจได้โดยง่ายว่า "คุณภาพชีวิต" หมายถึง ระดับสภาพการดำรงชีวิตของมนุษย์ตามองค์ประกอบของชีวิตอันได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม ความคิด และจิตใจ ซึ่งจะต้องอยู่ในระดับกลาง ตามลักษณะและสภาพที่ควรจะเป็นได้ในแต่ละบุคคล ดังที่เรียกกันว่า ความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ส่วนการที่มนุษย์จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีได้ต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ เป็นองค์ประกอบอีกมากมาย และองค์ประกอบเหล่านั้นจะมีความสำคัญมากน้อยแตกต่างกันออกไปตามทัศนะของผู้มองแต่ละคนหรือแต่ละสังคม

เย็นใจ เลหาวิช (2520, หน้า 12) เสนอว่า องค์ประกอบที่จะนำมาซึ่งคุณภาพชีวิต ส่วนที่จำเป็นระดับพื้นฐานที่ทำให้พอมีชีวิตอยู่ได้ คือ มีพวกปัจจัยสี่อย่างเพียงพอ มีสุขภาพแข็งแรง มีความมั่นคงและอิสระ ส่วนที่จำเป็นต่อการเพิ่มคุณภาพชีวิตเพื่อที่จะทำให้อยู่ดีขึ้น คือ มีค่านิยมที่เหมาะสม มีจุดมุ่งหมายของชีวิต มีชีวิตกลมกลืนกับครอบครัว ชุมชน และสิ่งแวดล้อม

คุณภาพชีวิตในมหาวิทยาลัย

การศึกษาในมหาวิทยาลัย ดูเหมือนจะเป็นช่วงสำคัญของประสบการณ์ชีวิตที่มีความหลากหลายกันไปในตัวนิสิตนักศึกษาแต่ละคน แม้ว่ามหาวิทยาลัยโดยรวมจะมีแนวทางการจัดประสบการณ์ที่แตกต่างกันไปก็ตาม เพราะขึ้นอยู่กับนิสิตนักศึกษาเองด้วยว่าได้ทำตามที่มหาวิทยาลัยจัดไว้มากน้อยเพียงใดและตนเองได้ดำเนินการเพิ่มเติมประสบการณ์มากน้อยเพียงใด

จากการศึกษาของ เพส (Pace, 1990) เมื่อสืบกว่าปีที่แล้ว เขามองว่าการมีคุณภาพชีวิตที่ดีของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยนั้น ประกอบด้วยสิ่งต่างๆหลายด้าน เช่น ด้านกิจกรรมที่นิสิตนักศึกษาทำขณะอยู่ในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ด้านการใช้ห้องสมุด การพูดคุยกับอาจารย์ การออกกำลังกายและสิ่งอำนวยความสะดวก การชมงานศิลปะ การแสดงและการดนตรี หรือการเข้าร่วมในชมรมและองค์การนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัย รวมทั้งสภาพแวดล้อมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยที่เอื้อต่อการพัฒนาศักยภาพของนิสิตนักศึกษา

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบเหล่านี้ นอกจากจะครอบคลุมในหลายแง่มุมของการมีชีวิตในในมหาวิทยาลัยที่นิสิตควรได้รับแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่า การพิจารณาคุณภาพชีวิตนั้น สิ่งต่างๆ รอบตัว สังคม ส่งผลต่อชีวิตและความรู้สึกของนักศึกษาตลอดเวลา

ประสบการณ์การใช้ห้องสมุด

ห้องสมุดของมหาวิทยาลัย นับว่ามีความสำคัญและบ่งบอกถึงคุณภาพการศึกษาทางหนึ่ง โดยเฉพาะเมื่อวัตถุประสงค์ของการศึกษาระดับนี้ มุ่งเน้นให้นิสิตได้รับการฝึกฝนจนสามารถศึกษาหาความรู้ให้กับตนเองได้ การมีประสบการณ์ในการใช้ห้องสมุดจึงเป็นดัชนีบ่งบอกคุณภาพของนิสิตที่ดีทางหนึ่ง

ห้องสมุดมหาวิทยาลัย ห้องสมุดสถาบันชั้นสูงระดับมหาวิทยาลัยหรือห้องสมุดสถาบันการศึกษาที่อาจมีชื่อเรียกเป็นอย่างอื่น ห้องสมุดมหาวิทยาลัยอาจเป็นห้องสมุดกลางหรือห้องสมุดคณะ โดยทั่วไปมีวัตถุประสงค์หลัก เพื่อการศึกษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้สามารถค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เพื่อให้ข่าวสารและความรู้ เพื่อการค้นคว้าและวิจัย เพื่อความเพลิดเพลิน นอกจากห้องสมุดจะมีหนังสือเพื่อการศึกษาค้นคว้าแล้ว ยังมีสื่อและหนังสือบันเทิงที่จะให้ความเพลิดเพลินและประการสุดท้ายคือ เพื่อความจรรโลงใจ การอ่านหนังสือช่วยให้เกิดความซาบซึ้งและความประทับใจซึ่งเป็นแรงจูงใจให้ประพฤติดี ประพฤติชอบ ห้องสมุดจึงควรมีหนังสือเพื่อการจรรโลงใจด้วย (ราณี สุภาพวงศ์ศานติ, 2529, หน้า 4-7)

จากการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิไลฒ วิทยาเขตประสานมิตร พัลลภ สรรพกิจ (2512, หน้า 55-58) พบว่า ห้องสมุดมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนหลายประการ เช่นเดียวกับที่ ราณี สุภาพวงศ์ศานติ กล่าวไว้ คือ ห้องสมุดเป็นที่รวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่สามารถค้นคว้าได้อย่างอิสระตามความสนใจของแต่ละบุคคล ห้องสมุดให้ความรู้อย่างต่อเนื่อง จากสิ่งหนึ่งไปสู่อีกสิ่งหนึ่งได้โดยไม่รู้จบ และเพิ่มประสบการณ์ให้ไม่มีที่สิ้นสุด ช่วยให้เป็นคนทันสมัย ห้องสมุดช่วยให้เกิดความรักในการอ่านและการศึกษาค้นคว้าด้วยตัวเอง ทำให้ผู้เรียนรู้จักเรียนด้วยตนเอง ห้องสมุดช่วยสนับสนุนให้รู้จักการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ รวมทั้งเป็นการสอนให้คนรู้จักรักษาสสมบัติของสาธารณะ เพราะของในห้องสมุดเป็นของส่วนรวม และห้องสมุดเป็นสถานที่เก็บรวบรวมรักษาวัฒนธรรมท้องถิ่น เพื่อให้ประชาชนได้ศึกษาและเป็นสมบัติตกทอดต่อชนรุ่นหลัง

แม้ว่าห้องสมุดจะเป็นดัชนีบ่งบอกความแข็งแกร่งทางวิชาการ ความพร้อมของสถาบันการศึกษา และส่งผลต่อการเรียนการสอนของอาจารย์และนิสิตนักศึกษาอย่างมาก แต่ปัญหาในการใช้บริการของห้องสมุดที่นิสิตนักศึกษาก็ยังคงมีและที่ประสบกันมาก คือ หนังสือทั่วไปที่ต้องการแต่ในห้องสมุดไม่มี จำนวนหนังสือสำรองและเอกสารที่ให้ยืมมีน้อย หนังสือที่ต้องการมีรายชื่อในบริการสืบค้น (คอมพิวเตอร์ และบัตรรายการ) แต่หาตัวเล่มไม่

พบ จำนวนหนังสือสำรอง เอกสารทั่วไป นวนิยาย และเรื่องสั้นมีน้อยไม่เพียงพอ ระยะเวลาในการให้ยืมหนังสือสำรองสั้นเกินไป และเวลาที่ให้ยืมออกนอกห้องสมุดไม่เหมาะสม การค้นหาหนังสือพิมพ์ฉบับใหม่และวารสารหาอ่านได้ยาก อีกทั้งมีปัญหาในด้านไม่ให้ยืมวารสารออกจากห้องสมุด (จุฑาทิพย์ โอสถานนท์, 2532, หน้า 413-414) นอกจากนี้ปัญหาทางด้านบุคลากรและการบริการของห้องสมุดก็ถือว่ามีสำคัญเช่นกัน (นันทนา รุ่งโรจน์, 2540, หน้า 24)

ประโยชน์ที่แท้จริงของห้องสมุดนั้น ส่งผลต่อการเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเป็นอย่างมาก แต่ในความเป็นจริงแล้วการให้บริการ การจัดการและงบประมาณจะเป็นส่วนที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถใช้แหล่งค้นคว้าดังกล่าวได้เต็มประสิทธิภาพ รวมถึงว่าในแต่ละสถาบันการศึกษาก็ให้ความสำคัญและจัดการกับเรื่องนี้ที่แตกต่างกัน ซึ่งนั่นหมายความว่าถึงคุณภาพชีวิตและคุณภาพของบัณฑิตของสถาบันนั้นๆ ด้วย

นอกจากประสบการณ์ในการใช้ห้องสมุด เป็นตัวบ่งบอกที่ดีแล้ว ยังมีสภาพทางสังคม กิจกรรมหรือสิ่งแวดล้อมอื่นๆ อีก ที่แสดงถึงคุณภาพชีวิตที่ดีได้

ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตนักศึกษา กับอาจารย์

ความสัมพันธ์ระหว่างนิสิตกับอาจารย์เป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้การศึกษาบรรลุตามวัตถุประสงค์ ความสัมพันธ์เป็นสิ่งสำคัญของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันในสังคม เพราะมนุษย์จะอยู่ในโลกลำพังคนเดียวไม่ได้ มนุษย์ต้องมีความสัมพันธ์กันทั้งด้านชีวิตส่วนตัว รวมทั้งการทำงานร่วมกัน (วิจิตร อวระกุล, 2540, หน้า 3) การพบปะพูดคุยกันระหว่างอาจารย์และนิสิตนักศึกษา ทั้งในระหว่างการเรียนการสอนในและนอกชั้นเรียน นอกจากจะเป็นการเรียนการสอนที่ถูกต้องในเรื่องของการส่งเสริมให้คิด ให้ทำและการกล้าที่จะแสดงออกของนิสิตแล้ว ยังจะช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างกันด้วย

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสถาบันศึกษา

การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสถานศึกษาเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้คุณภาพของการศึกษาดีขึ้น เพราะจะทำให้เกิดความสนิทสนม ทำให้กระบวนการถ่ายทอดความรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ถ้าหากความสัมพันธ์ในสถานศึกษาไม่ดี ก็อาจจะประเมินได้ว่า การศึกษาในขั้นนั้นๆ ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา สามารถทำได้หลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นระหว่างนิสิตนักศึกษา กับอาจารย์ หรือระหว่างอาจารย์ทำกับนิสิตนักศึกษา

สมพร สุทัศน์ีย์ (2539, หน้า 341-344) กล่าวถึง วิธีที่นิสิตนักศึกษาสามารถแสดงออกซึ่งความสัมพันธ์อันดีกับครูอาจารย์ได้หลายอย่างเช่น การแสดงความเคารพ การยิ้มแย้มแจ่มใส การทักทายปราศรัยและไต่ถาม การแสดงความตั้งใจและสนใจในบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ มีความขยันหมั่นเพียร เข้าห้องเรียนตรงเวลา เชื่อฟังคำสั่งสอนไม่ต้อดิ่ง ส่งการบ้านตรงเวลา มีสัมมาคารวะทั้งต่อหน้าและลับหลัง ไม่นินทาว่าร้าย เข้าใจและเห็นใจในความเหนื่อยยากของครูอาจารย์ แสดงความคิดเห็นหรือให้ข้อเสนอแนะที่มีประโยชน์ มีความจริงใจ มีความกตัญญู มีความซื่อสัตย์ มีความเกรงใจไม่พูดก้าวร้าว สุภาพอ่อนโยน และปฏิบัติตัวอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

ส่วนวิธีที่ครูอาจารย์จะสร้างความสัมพันธ์กับนิสิตนักศึกษานั้นก็มีหลายทางและจะส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาเช่นกัน โดยเฉพาะในสังคมไทยที่ถือว่าครูอาจารย์มีอำนาจเหนือนิสิตนักศึกษา บางครั้งครูอาจารย์ก็ใช้อำนาจเกินขอบเขต ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูอาจารย์กับนิสิตนักศึกษาเสื่อมสลายลง ดังนั้นวิธีสร้างความสัมพันธ์ระหว่างครูอาจารย์กับนักเรียนนักศึกษาทำได้โดย การยิ้มแย้มแจ่มใส แสดงความรักความห่วงใย ตั้งใจสอนและสอนให้เต็มเวลา มีความยุติธรรม ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี มีความยืดหยุ่น เข้าใจพัฒนาการและสอนให้สอดคล้องกับพัฒนาการ ไม่แสดงความรังเกียจ ให้ความช่วยเหลืออนุเคราะห์ จัดแบ่งเวลาให้นักเรียนนักศึกษาได้เข้าพบได้อย่างมีระบบ ไม่นินทาว่าร้ายนักเรียนนักศึกษาของตน และยกย่องชมเชยให้ปรากฏแก่เพื่อนฝูงและชุมชน

การแก้ไขปรับปรุงความสัมพันธ์

การที่อยู่ร่วมในสังคมได้ดีหรือไม่นั้นเป็นดัชนีบ่งบอกถึง ความสามารถและส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของบุคคลนั้นทางหนึ่ง วิจิตร อาระกุล (2540, หน้า 65-66) กล่าวว่า ใน การที่จะเป็นคนดีของสังคมหรือสัมพันธ์กับผู้อื่นนั้นจะต้องปรับปรุงแก้ไขตนเองให้มีลักษณะชอบติดต่อสังคมเสียก่อน และทราบว่าอะไรเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจของสังคม มีการดำเนินการแก้ไขตนเองเป็นอันดับแรก คือ

1. ต้องมีความรู้สึกอยากคบหาสมาคมเป็นมิตรกับผู้อื่น ถ้ายังไม่มีต้องสร้างสิ่งนี้ให้เกิดขึ้น โดยการยิ้มแย้มแจ่มใสและทักทายพูดคุยกับผู้อื่น
2. หัดมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ช่วยเหลือผู้อื่นโดยที่เขาไม่ต้องขอร้อง
3. ไม่ตระหนี่
4. มีความรับผิดชอบในหน้าที่การงาน
5. เลิกเป็นคนแข็งกระด้าง เพิ่มความอ่อนน้อม

6. มีความเกรงใจผู้อื่น
7. หัดเป็นคนให้ความร่วมมือในการทำประโยชน์เพื่อส่วนรวม
8. หลีกเลี่ยงการโต้เถียง ชัดแย้ง ถ้าเกิดความขัดแย้งให้พยายามปลีกตัวหนีไป หรือใช้วิธีอื่น
9. ต้องไม่เลือกคบ เลือกรู้กับคนบางคนเท่านั้น แต่ควรจะทำกายและพูดคุยกับคนทั่วไป
10. หัดเป็นคนคิดก่อนพูดเสมอ
11. หัดตรงต่อเวลาในการนัดหมาย
12. มีความจริงใจ มีความสัตย์จริงต่อเพื่อนและมิตรสหาย
13. ไม่เป็นแต่ผู้รับฝ่ายเดียว
14. ไม่พูดจาหยาบค้ายกระด้าง
15. เป็นผู้ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือกิจการงาน ทั้งที่ทำงานและที่บ้าน
16. ไม่นินทาผู้อื่น
17. อย่าเป็นคนโหดร้าย ทารุณ แต่ควรมีความกรุณาปราณี

จากการศึกษาของ เล็ก จันท์สะอาด (2535) พบว่า นิสิตเห็นประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมเพราะช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิตกับอาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้อง แต่กลับพบปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยว่า อาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการร่วมกิจกรรม และในบางมหาวิทยาลัยนิสิตนักศึกษาไม่กล้าเข้าพบอาจารย์เมื่อมีปัญหา อาจารย์ไม่ให้ความสนใจและไม่ให้ความเป็นกันเองกับนักศึกษาอย่างทั่วถึง เป็นผลให้ความใกล้ชิดระหว่างอาจารย์กับนักศึกษามีน้อย (ทัศนีย์ ศิริวัฒน์, 2541, หน้า 17)

สัมพันธภาพของนิสิตกับอาจารย์มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนการสอนและการสร้างบรรยากาศที่ดีในสถาบันเป็นอย่างยิ่ง ดังนั้นหากนิสิตกับอาจารย์มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตภายในมหาวิทยาลัยได้อย่างดี

งานกิจกรรมนิสิตนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงที่มีภารกิจหลักอย่างน้อย 4 ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัยและการพัฒนา การบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม (สำเนา ขจรศิลป์, 2537, หน้า 1; มนตรี แยมกลีกร, 2541, หน้า 44)

ภาระกิจที่ทุกสถาบันกระทำในสัดส่วนมากที่สุดเป็นส่วนใหญ่ คือ การผลิตบัณฑิตหรือการเรียนการสอน โดยแต่ละสถาบันได้จัดประสบการณ์ต่างๆนอกเหนือจากวิชาชีพให้กับนิสิตนักศึกษา เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ชีวิต ทั้งทางด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ สังคมและจิตใจ ให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพในสังคมต่อไป งานกิจกรรมนิสิตนักศึกษาจึงเป็นงานสำคัญในการพัฒนาชีวิต (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2530, หน้า 145; มนตรี แยมกสิกร, 2541, หน้า 1)

กิจกรรมนิสิตนักศึกษา เป็นส่วนหนึ่งของงานกิจการนักศึกษา (สำเนาวิ ขจรศิลป์, 2537, หน้า 3) ที่ หมายถึง กิจกรรมใดๆ ที่สถานศึกษา หรือนิสิตนักศึกษาจัดขึ้น เพื่อให้ นิสิตนักศึกษาเข้าร่วมแสดงออกในด้านความสนใจ ความสามารถและทำให้เกิดการพัฒนาในหลายๆด้าน (บุรุษชัย จงกลณี, 2525, หน้า 78) โดยกิจกรรมนิสิตนักศึกษาที่จัดขึ้นจะเป็นกิจกรรมที่นอกเหนือไปจากสิ่งที่บังคับให้ทุกคนต้องเรียนในชั้นเรียน และไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของผลการศึกษา (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2530, หน้า 145)

วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา เพื่อการพัฒนาตัว นิสิตนักศึกษาเป็นหลัก ซึ่งต้องจัดให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่สำนักปลัดทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้ให้ทุกมหาวิทยาลัยปฏิบัติเหมือนกัน 7 ประการ (ชนิดา วิทยุฉิมเกียรติ และอำภา เหล่าเอกภักดี, 2530) ดังนี้

1. เพื่อปลูกฝังคุณธรรมนิสิตนักศึกษา
2. เพื่อส่งเสริมความสามัคคีในหมู่นิสิตนักศึกษา
3. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมเสริมหลักสูตรทั้งในด้านวิชาการ ประสบการณ์วิชาชีพ

แก่นิสิตนักศึกษา

4. เพื่อปลูกฝังและรักษาไว้ซึ่งวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ

5. เพื่อส่งเสริมพลานามัยและพัฒนาบุคลิกภาพ
6. เพื่อส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษามีปัญหาประโยชน์ร่วมกัน
7. เพื่อเผยแพร่ชื่อเสียงและเกียรติคุณของมหาวิทยาลัย

ปีงบประมาณ 2540 ทบวงมหาวิทยาลัยได้จัดสรรงบประมาณในการจัดการโครงการกิจกรรมนักศึกษาทุกประเภท จำนวนทั้งสิ้น 532 โครงการ เป็นเงิน 24,209,107 บาท

การจัดกิจกรรมและการเข้าร่วมของนิสิตนั้น จะขึ้นอยู่กับลักษณะของนิสิตแต่ละชั้นปี ทองเรียน อมรชกุล (2525, หน้า 39) ได้กล่าวถึงลักษณะของนิสิตแต่ละชั้นปี ไว้ดังนี้

นิสิตชั้นปีที่หนึ่ง นิสิตกลุ่มนี้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยเพื่อหวังความสำเร็จในเชิงวิชาการ ต้องการเข้าใจตนเอง แสวงหาฐานะส่วนตัว มีความเป็นมิตร ผูกพันอยู่กับเพื่อนและชอบรวมอยู่ในกลุ่มและมีมนุษยธรรมสุภาพเรียบร้อย

นิสิตชั้นปีที่สอง ส่วนใหญ่นิสิตกลุ่มนี้มักจะเริ่มมีความรู้สึกไม่พอใจมหาวิทยาลัย

นิสิตชั้นปีที่สาม จะมีวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของกลุ่มตนเองที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะที่สูงมาก เป็นผลสืบเนื่องมาจากความรู้สึกที่ไม่พอใจต่อมหาวิทยาลัยเมื่อครั้งเป็นนิสิตชั้นปีที่ 2

นิสิตชั้นปีที่สี่ นิสิตกลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะหันความสนใจออกไปจากมหาวิทยาลัย เริ่มตั้งแต่ไม่สนใจวัฒนธรรมและความเป็นอยู่ของนิสิต รวมทั้งไม่ยอมรับระเบียบประเพณีของนิสิตด้วยตนเอง

จากผลการวิจัยสภาพนิสิตนักศึกษาในต่างประเทศ เช่น มหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกา (วัลลภา ศุนาลัย, 2520, หน้า 115-116 อ้างถึงในสมบุญณี ตะปينا, 2529, หน้า 20) พบว่า มีลักษณะใกล้เคียงกับสภาพนักศึกษาไทยคือ

นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่ง มีความรู้สึกตื่นเต้น สนใจต่อทุกๆสิ่งรอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมการเรียนหรือกิจกรรมสังคมในสถาบัน

นักศึกษาชั้นปีที่สอง นักศึกษามักไม่ค่อยพอใจอาจารย์ เริ่มมีความคิดเห็นขัดแย้งและเป็นปฏิปักษ์ต่อสถาบัน

นักศึกษาชั้นปีที่สาม นักศึกษามักจะสงบเสงี่ยม ชอบอยู่กับกลุ่มของตนเองมากกว่า อีกทั้งยังมีความเฉยเมยต่อสังคมอุดมศึกษาและการเรียน

นักศึกษาชั้นปีที่สี่ นักศึกษาจะไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับสถาบัน ส่วนใหญ่จะเริ่มสนใจในเรื่องที่เกี่ยวกับงานและความก้าวหน้าในอนาคต

จากการศึกษากิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ในปี 2535 พบว่า นิสิตให้ความสนใจในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกกิจกรรมด้านกีฬาและพัฒนาบุคลิกภาพมากที่สุด รองลงมาคือด้านส่งเสริมวิชาการ บำเพ็ญประโยชน์และศิลปวัฒนธรรมและการบันเทิง ตามลำดับ แต่กิจกรรมที่นิสิตเข้าร่วมมากที่สุด ได้แก่ กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ รองลงมาคือด้านศิลปวัฒนธรรมและการบันเทิง ด้านส่งเสริมวิชาการ และด้านกีฬาพัฒนาบุคลิกภาพ

(เล็ก จันทรสะอาด, 2535) ทั้งนี้เป็นไปตามปริมาณของชมรม ชมรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยบูรพาในปัจจุบันได้มีการแบ่งออกเป็น 4 ฝ่ายคือ (มหาวิทยาลัยบูรพา, 2542)

1. ฝ่ายอาสาพัฒนาและบำเพ็ญประโยชน์ มี 5 ชมรม
2. ฝ่ายกีฬา มี 16 ชมรม
3. ฝ่ายวิชาการ มี 10 ชมรม
4. ฝ่ายศิลปวัฒนธรรม มี 9 ชมรม

ในขณะที่การศึกษาของกรณีศึกษา พันธุ์อำพล (2529) ได้สำรวจความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาในสถาบันผลิตครูจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไทยมุสลิม พบว่า กิจกรรมด้านวิชาการมีการจัดมากเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ด้านบำเพ็ญประโยชน์ สังคมสงเคราะห์ และงานอดิเรกเป็นอันดับสุดท้าย ส่วนความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ด้านบำเพ็ญประโยชน์มีความต้องการมากที่สุด รองลงมาคือ กีฬาและสุขภาพ เมื่อแยกตามเพศพบว่า นักศึกษาชายต้องการเข้าร่วมในกิจกรรมด้านกีฬามากที่สุด ส่วนนักศึกษาหญิงต้องการเข้าร่วมในกิจกรรมด้านกีฬาเป็นอันดับสอง สำหรับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาที่นับถือศาสนาอิสลามและศาสนาพุทธไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับการสรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ปีงบประมาณ 2540 (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2540, หน้า 12) ที่พบว่า กิจกรรมด้านบำเพ็ญประโยชน์ มีผู้เข้าร่วมกิจกรรมมากที่สุด รองลงมาคือ ด้านกีฬาและนันทนาการ และศิลปวัฒนธรรม ตามลำดับ

จะเห็นได้ว่า กิจกรรมนิสิตนักศึกษาเป็นสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย ซึ่งนับว่าเป็นบ้านหลังที่สองของนิสิตนักศึกษา การพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพต่อสังคมและประเทศชาติต่อไปในอนาคต มหาวิทยาลัยจึงจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญต่องานกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ไม่ด้อยไปกว่างานด้านอื่น

สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านพลศึกษาและนันทนาการ

เครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ด้านพลศึกษาและนันทนาการ เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีผู้เข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาและกีฬาให้ความสนใจ โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของอาคารสถานที่ที่ใช้ในการทำกิจกรรมและส่วนของอุปกรณ์กีฬาที่ใช้ในการปฏิบัติกิจกรรม รวมถึงความสะดวกในการให้บริการยืม (Walker & Seidler, 1993, preface) โดยสามารถแยกประเภทของสิ่งอำนวยความสะดวกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ สิ่งอำนวยความสะดวกกลางแจ้ง เช่น สนามฟุตบอล สนามบาสเกตบอล สนามเทนนิส และสระ

ว่ายน้ำ เป็นต้น และสิ่งอำนวยความสะดวกในร่ม เช่น โรงฝึกพลศึกษา ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย และห้องน้ำ เป็นต้น (จรรยาพร แก่นวงษ์คำ, 2529, หน้า 103-105)

มหาวิทยาลัยบูรพาได้เห็นความสำคัญขององค์ประกอบดังกล่าว จึงได้จัดสถานที่ให้บริการต่างๆ และมีการปรับปรุงทั้งด้านกายภาพและคุณภาพตลอดเวลาเช่นเดียวกับที่มหาวิทยาลัยศิลปากร (ชนิดา วิทยุฉิมเกียรติ และอำภา เหล่าเอกภักดี, 2530)

ในการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่สถาบันของรัฐจัดให้ นั้น ร้อยละ 90 จะจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้ โดยเฉพาะยานพาหนะ อาคารสถานที่ โสตทัศนูปกรณ์ วัสดุ และครุภัณฑ์ แต่อย่างไรก็ตาม การอำนวยความสะดวกในด้านนี้อยู่ในระดับต่ำกว่าการอำนวยความสะดวกด้านอื่นๆ (คณะอนุกรรมการพัฒนากิจกรรมนิสิตนักศึกษา, 2534, หน้า 82) ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินกิจกรรมและการเข้าร่วมกิจกรรม สอดคล้องกับที่ มณฑนา ธนะพันธ์ (2535) พบว่า นักเรียนส่วนมากใช้เวลาว่างในการออกกำลังกาย แต่มีปัญหาด้านสถานที่และอุปกรณ์ ที่มักไม่เพียงพอกับความต้องการ การจัดสรรงบประมาณดำเนินการด้านเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ด้านพลศึกษาและสันทนาการ เซลเลอร์ เทอเนอร์ และฮอร์น (Seidler, Turner & Horine , 1993) ได้ให้คำแนะนำดังนี้

1. ควรจัดตามความต้องการของกลุ่มประชากร
2. ควรคำนึงถึงความปลอดภัย
3. เลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับการใช้เวลาว่างเพื่อการพักผ่อน
4. จัดให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม
5. จัดอุปกรณ์ในการเสริมสร้างสมรรถภาพในด้านต่างๆ

สิ่งอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ด้านพลศึกษาและสันทนาการเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้นักศึกษาสนใจ รู้สึกอยากเล่นกีฬา อยากออกกำลังกาย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายต่อไป ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงไม่ควรละเลยหรือมองข้ามความต้องการเกี่ยวกับสิ่งอำนวยความสะดวกในการออกกำลังกาย และอุปกรณ์ในการออกกำลังกายและเล่นกีฬาเช่นกัน

ศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์

ศิลปะ ดนตรี และการแสดง เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิต (Clements & Barret, 1993, p.20) เป็นสุนทรียศาสตร์ที่ควรจัดและส่งเสริมให้แก่ นิสิตในมหาวิทยาลัย เอกชัย สุนทรพงศ์ และ เสาวนิตย์ แสงวิเชียร (2529, หน้า 1) ได้สรุปความหมายของศิลปะไว้

ว่า คือ กิจกรรมของมนุษย์ที่สร้างความพอใจให้แก่มนุษย์ โดยคุณค่าทางความงามที่มนุษย์สัมผัสได้ด้วยตา หู จมูก ลิ้นและกาย ความงามอันเกิดจากความ پاکเพียรของมนุษย์ ซึ่งต้องใช้ความพยายามได้ด้วยมือและด้วยความคิด จึงทำให้ศิลปะมีความหมายอย่างกว้างขวางซึ่ง แบ่งออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. สถาปัตยกรรม
2. จิตรกรรม)
3. ประติมากรรม
4. ดนตรีหรือดุริยางคศิลป์
5. วรรณกรรมหรือวรรณศิลป์
6. นาฏลักษณะณ์หรือนาฏศิลป์
7. ศิลปะพื้นบ้าน

จากประเภทต่างๆของศิลปะ จึงถูกนำมาใช้เรียกรวมกันว่า ศิลปกรรม จะเห็นว่า ศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์ก็เป็นสาขาหนึ่งของศิลปกรรม ซึ่งมีความเกี่ยวข้องและผูกพันอยู่กับชีวิตประจำวัน แทรกซึมอยู่ในกิจกรรมทุกอย่าง ทุกสถานที่และทุกเวลา ส่วนดนตรีซึ่งเป็นเสียงธรรมชาติและมนุษย์นำมาปรุงแต่งให้มีจังหวะ ทำนอง และเนื้อหาสาระนั้น มีความผูกพันกับชีวิตมนุษย์ตั้งแต่แรกเกิด เช่น แม่จะร้องเพลงกล่อมลูกจนเจริญเติบโต (ดุษฎี พนมยงค์ บุญทัตสกุล, 2539 , หน้า 2-3) ดังนั้นศิลปกรรมจึงเป็นวิถีทางแห่งชีวิต แห่งการกระทำ ความคิดความรู้สึก (ประสาน มาลากุล ณ อยุธยา, 2528, ไม่ปรากฏเลขหน้า) อันจะนำไปสู่ความชื่นชมในคุณค่าของศิลปะในสาขาต่างๆ

ศิลปกรรม ส่งผลต่อการดำรงชีวิตในทุกวัย ตั้งแต่แรกเกิด จนถึงตาย ในวัยของ นิสิตนักศึกษาเป็นวัยหนึ่งที่มีความสนใจดนตรีโดยธรรมชาติแล้ว ยังใฝ่คว้าหามาเป็นส่วนหนึ่งในระหว่างการศึกษาในมหาวิทยาลัย การจัดประสบการณ์ด้านศิลปกรรมจึงมีความสำคัญที่จำเป็นต้องจัดการให้มีขึ้น

คุณค่าของงานด้านศิลปะ

คุณค่าของศิลปะนั้นมีทั้งในแง่ของการส่งเสริมพัฒนาการและในแง่ของการบำบัดรักษา (ประสาน มาลากุล ณ อยุธยา, 2528) สอดคล้องกับพระราชบัญญัติในสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี (2530, หน้า 1-6) เนื่องในงานดนตรีไทยอุดมศึกษา ครั้งที่ 19 พระองค์ทรงกล่าวถึงคุณค่าของดนตรีว่า "เป็นเครื่องกล่อมเกลาคิดใจ ทำให้คลายเครียด

และยังมีประโยชน์ในการใช้บำบัดรักษาโรค” คุณค่าของงานด้านศิลปะแบ่งออกได้เป็น 2 ด้าน คือ คุณค่าในแง่การส่งเสริมพัฒนาการ ได้แก่ การส่งเสริมความเจริญงอกงาม ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม และอารมณ์ และคุณค่าด้านคุณค่าในแง่ของการบำบัด (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี, 2530; ประสาน มาลากุล ณ อยุธยา, 2528; ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์, 2541)

จากงานวิจัยของพิชามัค ประทีปเสถียรกุล (2541) พบว่า การฟังดนตรีมีผลช่วยลดระดับความเครียดของผู้ป่วยกระดูกขาหัก ทำให้ผลการรักษาดีกว่าผู้ที่ไม่ได้ใช้ดนตรีในการบำบัด แม้นบุคคลปกติในภาวะชีวิตประจำวันก็อาจเกิดความเครียด ดนตรีก็สามารถช่วยคลายเครียดได้และกล่อมเกลาร่างกายได้ในทุกรูปแบบ ทุกชาติ ทุกภาษา (กาญจนา อินทรสุนานนท์, 2539, หน้า 19)

การจัดกิจกรรมด้านศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์นั้น ถูกจัดอยู่ในกลุ่มโครงการด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งการจัดกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมอาจจัดเกี่ยวกับการละเล่น ดนตรีไทย ภาพยนตร์หรือวีดีโอในวันสุดสัปดาห์ (สำเนาฯ ขจรศิลป์, 2537, หน้า 177) จะเห็นได้ว่า ในแต่ละปี ทบวงมหาวิทยาลัยได้สนับสนุนงบประมาณโครงการในกลุ่มศิลปวัฒนธรรมเป็นจำนวนไม่น้อย (ทบวงมหาวิทยาลัย, 2540, หน้า 9) แต่ส่วนใหญ่เป็นโครงการประเภทงานอาสาพัฒนา โครงการในกลุ่มของศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์ นั้นมีน้อยมาก มหาวิทยาลัยจึงควรจัดกิจกรรมดังกล่าวเพื่อเป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

ในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ความงามในศิลปะ ดนตรี และภาพยนตร์ จึงเป็นสิ่งสำคัญ และมีความจำเป็นต่อการเสริมสร้างพลังใจให้กับคนทุกคนในการที่จะดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าในสังคม

องค์กรและชมรม

ในการพัฒนาคุณภาพของสังคม ต้องเริ่มพัฒนาผู้ที่จะออกไปนำสังคม ซึ่งก็คือ นิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา นอกเหนือจากการที่ได้เรียนรู้ทางวิชาการแล้ว นิสิตนักศึกษาควรจะได้มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมในระหว่างการศึกษาเล่าเรียนไปด้วย เพื่อเป็นการเรียนรู้การอยู่ร่วมกันในสังคม

แผนการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 8 (2540-2544) นโยบายที่ 7: เกี่ยวกับการศึกษา เพื่อพัฒนาประชาธิปไตย ได้ระบุไว้ว่า “การพัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้อะไรและบรรยากาศในสถาบันการศึกษาจะช่วยเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และลักษณะนิสัยใน

ชีวิตประจำวันแก่นักเรียนได้ โดยส่งเสริมการจัดกิจกรรมในลักษณะชุมนุม ชมรม งานกิจการนักเรียน นิสิต นักศึกษา" และจัดให้มีคณะกรรมการนักเรียนหรือสภานักเรียนขึ้น โดยจำลองรูปแบบและวิธีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาใช้ในการดำเนินกิจกรรม (พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ, 2539, หน้า 136)

เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว การส่งเสริมการร่วมและจัดตั้งองค์กรและชมรม กิจกรรม และการสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการทำกิจกรรมด้านต่างๆ ทั้งในเวลาเรียนและนอกเวลาเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เพิ่มคุณภาพประชากร และยังเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของนิสิต นักศึกษาอีกด้วย

ความสำคัญขององค์กรและชมรม

กิจกรรมนิสิตนักศึกษามีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนานิสิตนักศึกษาในด้านสติปัญญา ร่างกาย อารมณ์ สังคม จิตใจ และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนสมบูรณ์ขึ้น บางครั้งจึงเรียกว่า กิจกรรมร่วมหลักสูตร หรือกิจกรรมนอกหลักสูตร (เล็ก จันทร์สะอาด, 2535, หน้า 7 อ้างถึงจากจุฑารัตน์ จันทรเปราะ, 2527, หน้า 30) เนื่องจากนิสิตนักศึกษาอยู่ในวัยที่ชอบการรวมกลุ่ม จึงมีการตั้งกลุ่มในรูปขององค์กรและชมรมขึ้นมานอกเหนือจากการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนอย่างเดียว โดยมีวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน และควรอยู่ร่วมกัน ทำงานร่วมกัน ความสำคัญของการรวมกลุ่มกันในรูปขององค์กรและชมรม ส่งผลต่อสิ่งต่างๆ มากมายเช่น ด้านจิตวิทยา เพื่อผ่อนคลายความเหงา ด้านดึงดูดความสนใจของนิสิตนักศึกษา เพื่อให้เห็นเป้าหมายของตนที่จะบรรลุผลได้ ด้านใช้เวลาว่างให้มีคุณค่าและเกิดประโยชน์ ด้านการสร้างมิตรภาพระหว่างนิสิตนักศึกษาด้วยกันและระหว่างนิสิตนักศึกษากับอาจารย์ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น และด้านพัฒนาความเป็นผู้นำโดยการพัฒนาบุคลิกภาพ นอกจากนี้ยังพัฒนามากลุ่มสังคมไปพร้อมกันในเวลาเดียวกัน (กองนโยบายและแผนงานเยาวชน, 2525, หน้า 5-6)

วัตถุประสงค์ขององค์กรนิสิตและชมรม

การศึกษาระดับอุดมศึกษานั้น นิสิตนักศึกษาจะต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมทั้งในและนอกชั้นเรียน เพื่อให้กิจกรรมที่จัดดำเนินไปได้ด้วยดี การจัดกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา และองค์กรนิสิต จึงกำหนดวัตถุประสงค์ไว้ดังนี้ (ทองเวียน อมรัชกุล, 2525, หน้า 62)

1. เพื่อให้บัณฑิตได้ทราบถึงขอบข่าย หน้าที่ และบทบาทของตนเองในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนิสิตและองค์การนิสิตในมหาวิทยาลัย
2. เพื่อช่วยนิสิตให้ได้มีความสามารถในการปกครองตนเองได้อย่างอิสระ สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้
3. เพื่อช่วยฝึกฝนนิสิตให้เคารพในศักดิ์ศรีของมนุษย์
4. เพื่อช่วยให้นิสิตได้มีประสบการณ์ในการปกครองตนเอง รู้จักให้ความร่วมมือ รู้จักฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้นำและผู้ตามในฐานะเป็นพลเมืองที่มีความเป็นอิสระ และมีความรับผิดชอบ
5. เพื่อกระตุ้นให้นิสิตได้รู้จักฝึกฝนความคิดอย่างสร้างสรรค์และค้นหาความสนใจในตนเอง
6. เพื่อช่วยให้นิสิตได้มีประสบการณ์ในตนเองและรู้ความเป็นจริงของสังคม
7. เพื่อให้โอกาสแก่นิสิตได้เลือกและเข้าร่วมกิจกรรมในด้านต่างๆ การจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาและองค์การนิสิตในสถาบันอุดมศึกษา เป็นการส่งเสริม และพัฒนานิสิตให้เป็นคนที่มีสมบูรณ์ เพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการทำงาน สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข และมีลักษณะที่เป็นแบบอย่างที่ดีของสังคมไทย

ทบวงมหาวิทยาลัยได้กำหนดหลักการและแนวทางการดำเนินงานที่เกี่ยวกับกิจกรรมของนิสิตนักศึกษา องค์กร และชมรม เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน (ภิญญู ศักดิ์เพชร, 2527, หน้า 166 อ้างอิงจาก ทบวงมหาวิทยาลัย, 2522) ไว้ดังนี้

1. สนับสนุนให้มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาจัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาในฐานะเป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรโดยมีจุดมุ่งหมายส่งเสริมประสบการณ์ทางวิชาการและวิชาชีพ ส่งเสริมพลานามัย ปลูกฝังคุณธรรมและพัฒนาบุคลิกภาพอันพึงประสงค์ของนิสิตนักศึกษา เพื่อให้เป็นบัณฑิตที่มีความเจริญงอกงามทางด้านสติปัญญา ร่างกาย และจิตใจ
2. จัดกิจกรรมนิสิตนักศึกษาขึ้นภายใต้ของวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษานั้นๆ และไม่ขัดต่อกฎหมายบ้านเมืองและศีลธรรมอันดี โดยมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งจะต้องดูแลรับผิดชอบ และจัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ให้คำแนะนำอย่างใกล้ชิด
3. สนับสนุนนิสิตนักศึกษาให้เข้าร่วมกิจกรรมในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาที่ตนเองศึกษาอยู่ตามความสมัครใจ โดยจัดให้มีกิจกรรมตามความสนใจของนิสิต

นักศึกษา ทางด้านกีฬา ศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมส่งเสริมการศึกษา และการบำเพ็ญ
ประโยชน์เป็นหลัก

4. ให้มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ พิจารณาวางรูปแบบขององค์กร
เพื่อดำเนินกิจกรรมนิสิตนักศึกษาได้ตามความเหมาะสม โดยมีฐานะเป็นองค์กรภายในของ
แต่ละมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษา และจะต้องอยู่ในความรับผิดชอบของ
มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งนั้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว กิจกรรมในรูปขององค์กรและชมรมของนิสิตนักศึกษานั้น เป็น
ส่วนหนึ่งของกิจการนักศึกษาที่จัดขึ้นนอกเหนือจากการเรียนตามหลักสูตรในห้องเรียน คุณ
สมบัติที่สำคัญของกิจกรรม คือ การกระทำหรือกิจกรรมนั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากแรงจูงใจของนัก
ศึกษาเอง ไม่มีการบังคับไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม เป็นสิ่งที่ผู้บริหารและคณาจารย์ยอมรับ
และสนับสนุน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาให้นักศึกษาให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสมใน
ทุกๆ ด้าน

จากการศึกษาของนพพร สอนสม (2537) พบว่า ชมรมกีฬาในปัจจุบันได้จัดกิจ
กรรมกีฬาเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์และความสามัคคีในหมู่นิสิต โดยมีอาจารย์เป็นที่
ปรึกษา แต่ปัญหาของผู้ปฏิบัติงานชมรมกีฬา คือ ชมรมไม่มีสถานที่ติดต่อกับนิสิตทั่วไป
ชมรมขาดสถานที่ที่เป็นศูนย์กลางประสานงานชมรม มหาวิทยาลัยมีสนามกีฬาไม่ครบทุก
ชนิดกีฬา และชมรมจัดกิจกรรมการเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพน้อยเกินไป

นอกจากนี้จากการวิจัยของ เล็ก จันทรสะอาด (2535) เกี่ยวกับกิจกรรมของนิสิต
มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า กิจกรรมที่นิสิตเข้าร่วมเป็นสมาชิกมาก คือ กิจกรรมด้านกีฬาและ
พัฒนาบุคลิกภาพ ส่วนกิจกรรมที่นิสิตเข้าร่วมเป็นกรรมการมาก คือ กิจกรรมด้านส่งเสริม
วิชาการ และกิจกรรมด้านบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ และปัญหาในการเข้าร่วมกิจกรรมคือ
ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้อง อาคารสถานที่ไม่เอื้ออำนวยใน
ความสะดวกเท่าที่ควร กิจกรรมบางประเภทไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เนื่องจากขาดการวาง
แผนที่ดี

การศึกษากการเข้าร่วมกิจกรรมโดยตรง ในขณะที่ใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยหรือ
สถาบันอุดมศึกษา ไม่ว่าจะเข้าร่วมในองค์กร ชมรม หรือเป็นกรรมการในองค์กรและชมรม
จึงเป็นสิ่งที่ดีและส่งเสริมในการเรียนการสอนและการใช้ชีวิตที่ดีทั้งในขณะที่ศึกษาและ
สำเร็จการศึกษาแล้ว

ประสบการณ์ในการเขียน

การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญของการเรียนรู้ ซึ่งเป็นหนึ่งในสี่ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน จุดประสงค์เพื่อให้สามารถติดต่อสื่อสารให้สัมฤทธิ์ผลทั้งในด้านการพูดและการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2523, หน้า 15) เพราะว่าการเขียนเป็นพื้นฐานการใช้ในทุกภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียน และจำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้จักการเขียนให้ถูกต้อง เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาด้านอื่นให้ดีขึ้น (ประเทือง คล้ายสุบรรณ, 2530, หน้า 235) ซึ่งการใช้ทักษะการเขียนของนักเรียน นักศึกษา และคนทั่วไปในปัจจุบันมักจะมีปัญหาอยู่เสมอ เช่น นักเรียนมักเขียนคำต่าง ๆ ผิดเป็นอันมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะออกเสียงผิด เห็นรูปคำหรือตัวอย่างที่ผิด ใช้แนวเทียบผิด ไม่ทราบความหมายของคำ หรือรวมไปถึงการไม่รู้หลักเกณฑ์ทางภาษา (ประเทือง คล้ายสุบรรณ, 2530, หน้า 34-39)

ในประเทศออสเตรเลีย ทศนิยม สวงสวัสดิ์ (2537, หน้า 25-28) พบว่า การสอนการเขียนโดยปกติจะให้เขียนเป็นประโยคหรือข้อความสั้นๆ ปัญหาคือ นักเรียนไม่มีโอกาสที่จะผลิตงานเขียนเป็นเรื่องเป็นราว และนักเรียนก็จะถูกปล่อยให้เขียนเองโดยที่ครูไม่มีส่วนช่วยเหลือ สำหรับอุปสรรคเกี่ยวกับการสอนการเขียนในออสเตรเลีย 2 ประการ คือ ธรรมชาติความเชื่อมั่นและการจัดชั้นเรียนมีจำนวนนักเรียนต่อห้องมากเกินไป

ในภาษาไทยนั้นปัญหาการเขียนส่วนใหญ่ คือการเขียนผิด การเขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องอาจเนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการดังนี้

1. ไม่มีความรักในภาษา ดังนั้นจึงไม่ให้ความสนใจ
2. ไม่ถูกตำหนิ เมื่อเขียนผิด
3. สถาบันต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพูดการเขียนภาษาไทยไม่ค่อยจะให้ความสนใจและกวาดขันเรื่องนี้ อาจเป็นเพราะมีสาระเรื่องอื่นมากกว่าจนไม่มีเวลาสำหรับเรื่องนี้หรือมีสาเหตุอื่นก็ได้ (เปรม ตินสุลานนท์, 2537, หน้า 13-14)

ปัญหาที่กล่าวมาแล้วนั้น เป็นปัญหาของการเขียนที่พบโดยทั่วไป แต่ในส่วนของ การเขียนเชิงวิชาการ (วรรณวิไล พันธุ์สีดา, 2540, หน้า 30-35) พบว่า ปัญหาการเขียนเรียงความที่ได้จากการนำผลงานของนักเรียนมาวิเคราะห์อย่างละเอียด คือ

1. ด้านการสื่อความ นักเรียนเขียนสื่อความได้น้อยหรือสื่อได้ไม่ชัดเจน
2. ด้านการใช้ภาษา นักเรียนมักเขียนสะกดคำไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาพูดเป็นภาษาเขียน ใช้คำในการเชื่อมความหรือผูกประโยคไม่เหมาะสม เขียนประโยคไม่เหมาะสม

3. ด้านการลำดับความคิด การลำดับเรื่องสืบสวนจนตลอดจนเขียนขยายความ เนื้อเรื่องไม่ได้ หรือไม่สามารถลำดับความคิดเรื่องราวได้

4. ด้านความคิดสร้างสรรค์ การเขียนของนักเรียนจะไม่มีลักษณะของความคิดสร้างสรรค์

5. ด้านรูปแบบการเขียน เขียนองค์ประกอบได้ไม่ครบถ้วน คือ จะไม่มีคำนำและสรุปหรือนักเรียนบางคนพยายามจะเขียนแต่เขียนไม่ถูกต้องตามลักษณะของคำนำหรือสรุป

ปัญหาในการสอนการเขียนที่เกิดขึ้นนั้น ครูควรเน้นการเขียนเชิงวิชาการ เช่น การเขียนสรุปและการเขียนเชิงวิเคราะห์ โดยฝึกให้ผู้เขียนเรียบเรียงเนื้อหาอย่างมีระบบและเขียนข้อความในระดับย่อหน้าได้ การฝึกทักษะการเขียนนั้นครูจะต้องประสานข้อมูลที่ได้จาก กิจกรรมการพูด การอ่าน และการฟัง ก่อนที่ผู้เรียนจะเริ่มต้นเขียน เพื่อฝึกทักษะการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินเนื้อหาก่อนที่จะเขียน ทั้งนี้ครูควรฝึกให้ผู้เรียนตรวจร่างตลอดจนแก้ไขงานเขียนของตนเองและเพื่อนร่วมชั้น (จันทนา ดันติพงษ์นุรักษ์, 2541, หน้า 45-51)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ทักษะการเขียนของคนส่วนใหญ่ในปัจจุบัน พบว่า ยังมีข้อบกพร่องอยู่มาก โดยเฉพาะการเขียนผิดและการสะกดคำผิด เพราะฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนควรคำนึงถึงปัญหาที่เกิดขึ้น และมุ่งให้ผู้เขียนได้รู้จักฝึกฝนวิธีการเขียน รวมถึงให้รู้จุดมุ่งหมายในการเขียนทั้งการเขียนแบบวิชาการและการเขียนโดยทั่วไป

ประสบการณ์ในการอ่าน

ในยุคแห่งความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่พัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มนุษย์มีความจำเป็นที่ต้องปรับตัวให้ก้าวทันวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงไป “การอ่านเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญซึ่งจะทำให้มนุษย์รู้จักค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้เสมอ เพื่อที่จะดำเนินชีวิตให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้” (เนาวรัตน์ แดงยิ้ม, 2541, หน้า 60) การอ่านเป็นรากฐานสำคัญช่วยให้ผู้อ่านบรรลุเป้าหมายสำคัญที่สุดของการศึกษา คือ การสร้างคนให้มีคุณภาพ เมื่อคนยิ่งอ่านมาก ก็จะได้ประโยชน์มาก (ปริญาญา ฤทธิเจริญ, 2541, หน้า 34) เพราะว่าการอ่านเป็นการแปรสัญลักษณ์ที่เขียนหรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมา จึงทำให้ผู้อ่านเป็นคนกว้างไกล รู้ข่าวสาร วิทยาการต่าง ๆ ได้มากขึ้น (ยาใจ เจริญสุวรรณ, 2542, หน้า 14)

ความสำคัญของการอ่านดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเกิดประโยชน์ต่อคนทั้งในด้านการเสริมสร้างความรู้ การพัฒนาคุณภาพชีวิต พัฒนาสังคม ประเทศชาติอย่างไร ชูลี อินมัน (2533, หน้า 3-4) ได้เรียบเรียงประโยชน์ของการอ่านไว้เป็นข้อ ๆ ว่า การอ่านช่วยให้ผู้อ่าน

1. เกิดปัญญาที่มีความรู้กว้างขวาง
2. ได้รับข้อมูลข่าวสารทันต่อเหตุการณ์และก้าวทันโลก
3. สามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิต
4. ได้เพิ่มพูนความรู้ในการประกอบอาชีพ
5. ได้รู้เรื่องราวต่าง ๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบัน
6. ได้เพิ่มพูนประสบการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์ที่ไม่อาจพบในชีวิตจริงได้ เนื่องจากขาดโอกาส
7. ตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งได้ดีขึ้น
8. เข้าใจสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อประสบปัญหาสามารถนำมาแก้ไขเหตุการณ์ได้ทันที
9. สามารถวินิจฉัยความถูกต้องของเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
10. รู้คุณค่าสิ่งต่าง ๆ
11. เกิดความเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความเครียด และความวิตกกังวล
12. ได้พัฒนาทักษะการอ่าน ให้อ่านได้ อ่านเป็น อ่านเร็ว และอ่านเก่ง
13. พัฒนาความเข้าใจอันดีทางด้านสังคมและช่วยให้มีมนุษยสัมพันธ์อันดีต่อกัน
14. ป้องกันมิให้เกิดการลืมนั่งสือ การอ่านหนังสือออกเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยระดับความเจริญก้าวหน้าของประเทศ
15. การอ่านเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติทั้งทางด้านสังคม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจ

การอ่านที่มีประสิทธิภาพ คือการอ่านที่ลักษณะพฤติกรรมที่เป็นการพัฒนาการของผู้อ่านดังนี้

1. การอ่านออก คือการอ่านแล้วเข้าใจเนื้อเรื่อง ในระดับประถมศึกษามักจะกล่าวตรงไปตรงมา แต่เนื้อหาในระดับสูงกว่ามักจะมี ความหมายแฝงหรือซ่อนความนัย
2. การอ่านคล่อง เป็นพฤติกรรมอ่านในใจ ซึ่งเป็นพฤติกรรมอ่านที่อยู่ในขั้นสูงกว่าการอ่านออก

3. การอ่านเข้าใจเรื่อง คืออ่านแล้วจับประโยชน์ของเรื่องได้ รู้หรือเข้าใจความหมายของ เนื้อหานั้น ๆ

4. อ่านแล้วสามารถแยกแยะชนิดของข้อความได้ ซึ่งเป็นการอ่านอย่างละเอียด หรือการ อ่านอย่างวิเคราะห์อันเป็นผลให้เกิดวิจารณ์ญาณ อ่านแล้วตีความตามเนื้อหาได้ เป็นขั้นที่จำเป็นมากในการอ่านหนังสือโดยทั่วไป (สุบินรัตน์ รัตนศิลา, 2537, หน้า 35)

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า การอ่านนั้นมีความสำคัญและพฤติกรรมของการอ่านนั้นสามารถพัฒนาได้ตั้งแต่วัยเด็ก ครุรักษ์ ภิรมรักษ์ (2540, หน้า 44-47) กล่าวไว้ว่า "นิสัยรักการอ่านเป็นพฤติกรรมสั่งสมบ่มเพาะได้ตั้งแต่วัยเด็กมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับพื้นฐานของจิตใจ ประสบการณ์และการส่งเสริมจากครอบครัวและโรงเรียน" เมื่อเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านนั้นเป็นพื้นฐานสำคัญในอันที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมรักในการอ่าน หนังสือ โรงเรียนในฐานะสถาบันการศึกษาหลักของสังคมควรมีการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการส่งเสริมและปลูกฝังนิสัย รักการอ่านหนังสือของนักเรียนดังนี้

1. ปรับปรุงห้องสมุดของโรงเรียนให้ทันสมัย มีหนังสือและสื่อความรู้ทุกอย่าง ครบถ้วน มีหนังสือทั้งวิชาการและบันเทิงให้เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจ รวมถึงแสวงหาความรู้ไปในตัว มีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงสม่ำเสมอ

2. จัดหาสื่อต่าง ๆ ที่ดึงดูดความสนใจภายในห้องเรียน มุมสบาย มุมค้นคว้า ความรู้ ป้ายนิเทศให้ความรู้และความบันเทิง และจัดสถานีนักอ่านแบบเคลื่อนที่

3. จัดนิทรรศการ ให้ความรู้ข่าวความเคลื่อนไหว ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มร่วมกันจัดทำกันเอง

4. ส่งเสริมให้นักเรียนทำงานหรือมอบหมายให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้จากแหล่งต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร วิทยุ และโทรทัศน์ เป็นต้น

5. จัดกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างความรู้และนิสัยรักการอ่าน เช่น เขียนนิทาน เล่านิทาน ประกวดเขียนคำขวัญ แข่งขันตอบปัญหา และประกวดยอดนักอ่าน เป็นต้น (ยาใจ เจริญสุวรรณ, 2542, หน้า 13-16)

การจัดกิจกรรมทั้งหมดนั้น จะต้องจัดโดยคำนึงถึงความต้องการในการอ่านของเด็ก จากรายงานการวิจัยของ ชุ่มจิตต์ แซ่ฉั่น (2531, หน้า 76-80) ซึ่งทำการวิจัยเกี่ยวกับความต้องการในการอ่านของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ พอสรุปรูปแนวการอ่านของเด็กอายุระหว่าง 12-15 ปี แยกตามประเภทได้ดังนี้

1. หนังสือหมวดเบ็ดเตล็ด หนังสือที่ให้ความรู้ทั่วไปและหนังสือที่ให้เกิดความรู้อื่นๆรวมกันในเล่มเดียว เป็นที่สนใจและอ่านมากที่สุด ส่วนหนังสือที่อ่านน้อยคือ หนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด หนังสือประเภทความเรียงหรือร้อยแก้ว

2. หนังสือหมวดปรัชญา ประเภทที่ได้รับความนิยมมากคือ หนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการเรียนรู้ การจำ การลืม การทดลอง ประเภทที่สนใจน้อยคือ หนังสือเกี่ยวกับคำทำนายและสะกดจิต

3. หนังสือหมวดศาสนา ที่เด็กสนใจมากคือ การบรรยายกำเนิดของเทพเจ้าต่างๆ ที่สนใจน้อยคือ การอธิบายถึงการทำสมาธิ วิปัสสนา และกรรมฐาน

4. หนังสือหมวดสังคมศาสตร์ ประเภทที่ได้รับความนิยมมากคือ นิทานต่าง ๆ หรือเรื่องแปลก พิศดาร ส่วนที่สนใจน้อยคือ หนังสือเกี่ยวกับกฎหมายพลเมืองและเศรษฐศาสตร์

5. หนังสือหมวดภาษาศาสตร์ ส่วนใหญ่จะให้ความสนใจในระดับปานกลางในประเภทเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษา พจนานุกรม และประวัติของคำหนังสือโบราณ

6. หนังสือหมวดวิทยาศาสตร์ ประเภทที่ได้รับความนิยมมากคือ ดาราศาสตร์ หนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับจรวด ดาวเทียม ยานอวกาศ และการสำรวจอวกาศ รวมถึงเกี่ยวกับพื้นโลก พื้นน้ำ รวมทั้งการท่องเที่ยวทางวิทยาศาสตร์

7. หนังสือหมวดศิลปะ ส่วนใหญ่ให้ความสนใจในระดับปานกลางในประเภทหนังสือเกี่ยวกับกีฬากลางแจ้ง เครื่องดนตรี ภาพยนตร์ และถ่ายภาพ

8. หนังสือหมวดวรรณคดี ส่วนใหญ่ให้ความสนใจในระดับปานกลางเกี่ยวกับหนังสือรวมคำคมและสุภาษิต

9. หนังสือหมวดนิยาย ประเภทที่เยาวชนสนใจมาก คือเรื่องลึกลับซับซ้อน ผี วิทยาศาสตร์และการผจญภัย

10. หนังสือหมวดประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ ที่สนใจมากคือ หนังสือเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในวิชาการต่าง ๆ เกี่ยวกับสงคราม

ดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า การอ่านเป็นทักษะสำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในอันที่จะทำให้ผู้อ่านสามารถที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนให้ดีขึ้น และจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า ซึ่งนิสัยรักการอ่านอาจเกิดขึ้นได้จากการส่งเสริมกิจกรรมการอ่านและตามประเภทหนังสือที่ผู้อ่านสนใจ

ประสบการณ์ส่วนตัวที่ได้รับจากสถาบัน

การใช้ชีวิตเป็นนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยนั้น นอกเหนือจากการเข้ามาศึกษาหาความรู้ทางวิชาการแล้ว การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้น เป็นประสบการณ์อย่างหนึ่งที่นิสิตนักศึกษาไม่สามารถหาได้ภายนอกมหาวิทยาลัย ซึ่งประสบการณ์ก็คือ การได้รู้ ได้เห็น ได้ปฏิบัติด้วยตนเอง (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2536, หน้า 387) ดังนั้น ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยจึงขึ้นอยู่กับรูปแบบการใช้ชีวิตของนิสิต

บอลทอนและแคมมีเยอร์ (Bolton & Kammeyer, 1968, pp. 183-197) ได้แบ่งรูปแบบของนักศึกษาตามลักษณะของการทำกิจกรรมออกเป็น 5 แบบ คือ

1. กลุ่มวิชาการ กลุ่มนี้ชอบร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมาย ชอบการพูดคุย อภิปรายและสัมมนา ชอบอ่านและติดตามความก้าวหน้าใหม่ๆ ทางวิชาการ อยู่เสมอ
2. กลุ่มมีปฏิริยาต่อสังคม กลุ่มนี้ชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีความรับผิดชอบต่อสังคม ชอบเขียนเรื่องราวต่าง ๆ ในสังคมที่เกี่ยวข้องกับตนเอง และมีบทบาทในการแสดงออก
3. กลุ่มที่ชอบอยู่คนเดียว ได้แก่ กลุ่มนักวิชาการหญิงและนักวิชาชีพชาย เหล่านี้ชอบศึกษาค้นคว้า รักสงบ สันโดษ แต่อาจพยายามไปหาเพื่อนฝูงและพูดคุยในงานสังคมต่าง ๆ
4. กลุ่มที่ชอบอยู่กับคนอื่น ได้แก่ นักศึกษาวิชาชีพหญิง ชอบคบหาสมาคมกับบุคคลต่าง ๆ นักวิชาการชายชอบคบเพื่อนเพศตรงข้าม นักศึกษาทั่วไปชอบคบเพื่อนเพศเดียวกันและจับกลุ่มของตนเองทั้งชายและหญิง พวกนักศึกษาปีที่ 4 ชอบคบหาสมาคมเพื่อนต่างเพศ
5. กลุ่มกิจกรรมนอกหลักสูตร พวกนี้ชอบร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรและกิจกรรมของมหาวิทยาลัย

ส่วนรูปแบบของนักศึกษาไทยนั้น สรรเสริญ อุทัยเฉลิม (2514, หน้า 183-184) ได้ศึกษาและแบ่งรูปแบบการศึกษาของนักศึกษาไทยไว้เป็น 3 ประเภทคือ

1. ประเภทที่มาเรียนเพื่อหาความรู้อย่างเดียว ไม่สนใจสังคม สถาบัน หรือครูอาจารย์มากนัก
2. ประเภทที่เข้ามาเรียนเพื่อตนเองและเพื่อสังคม กลุ่มนี้จะให้ความสนใจสภาพแวดล้อมและสังคม ใช้เวลาออกไปบำเพ็ญประโยชน์มากขึ้น

3. ประเภทหัวก้าวหน้า แสวงหาความคิดใหม่ ไม่หยุดนิ่ง แสดงออกในสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันหนึ่งที่สามารถให้ประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ แก่นิสิตที่ศึกษาในสถาบันนั้น ๆ ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยเป็นพื้นฐานสำคัญในการที่จะส่งเสริมให้นิสิตเกิดการเรียนรู้และนำไปใช้เมื่อจบจากสถาบันการศึกษา อาจกล่าวได้ว่า มหาวิทยาลัยเป็นสถานที่ที่มีไม่เพียงผลิตนักวิชาชีพในสังคมเท่านั้น แต่มหาวิทยาลัยเป็นองค์กรสำคัญของสังคมที่จะนำสังคมไปในทิศทางที่ผสมกลมกลืน อันจะก่อให้เกิดความสงบสุข (สิปปนนท์ เกตุทัต, 2531-2532, หน้า 82) ประสบการณ์ที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยนั้นมีหลายด้านด้วยกัน เช่น การร่วมกิจกรรมการรับน้อง การศึกษา รวมทั้งประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคุณภาพชีวิต

จากการศึกษาของมัวร์ (Moore, 1986, p. 3556-A) ที่ทำการเปรียบเทียบการยอมรับต่อหลักสูตรการเรียนของวิทยาลัยสปริงอาร์บอร์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในปี ค.ศ. 1978 และปี ค.ศ. 1983 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อติดตามความคิดเห็นของนักศึกษาต่อวิทยาลัยสปริงอาร์บอร์ ในด้านประสิทธิภาพของหลักสูตรได้แก่ การยอมรับของส่วนรวม การเรียน ความเป็นอยู่ โดยรวบรวมคำแนะนำและคำวิจารณ์เพื่อนำมาปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า ไม่มีความแตกต่างในด้านการยอมรับของนักศึกษาทั้งสองระยะ แต่พบว่า

1. นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาของวิทยาลัยสปริงอาร์บอร์ ในปี ค.ศ. 1978 ไม่มีความเปลี่ยนแปลงในเรื่องยอมรับหลักสูตรการเรียนและประสบการณ์ที่ได้จากการศึกษา
2. นักศึกษาส่วนใหญ่ยอมรับว่าประสบผลสำเร็จปานกลางตามเป้าหมายของวิทยาลัย แต่ยังไม่พึงพอใจต่อหลักสูตรการเรียนการสอน และไม่ได้รับการยอมรับจากส่วนรวม
3. นักศึกษาไม่พอใจต่อประสบการณ์ที่ได้รับจากวิทยาลัย รวมทั้งไม่พึงพอใจต่อหลักสูตรที่ใช้
4. นักศึกษามีความคิดเห็นว่าหลักสูตรที่ใช้มีข้อเสียมากเมื่อเปรียบเทียบกับโปรแกรมการศึกษาทั่วไป

ทำนองเดียวกับงานวิจัยของ แมคโดนัลด์ และแพททริเซีย (McDonald and Patricia, 1982, p. 3462-A) ที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการยอมรับในโปรแกรมการศึกษาและสิ่งแวดล้อมภายในมหาวิทยาลัยของนักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัยของมหาวิทยาลัยแห่งรัฐ

มิชชันนารีจำนวน 136 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามยังไม่พึงพอใจต่อประสบการณ์ที่ได้รับจากมหาวิทยาลัยแห่งนี้

แต่จากการศึกษาของ นาเกล (Nagel, 1986, p. 1140-A) ได้ทำการวิจัยประเมินผลการบริหารโปรแกรมการศึกษาระดับปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยอะครอน จากผู้ที่จบการศึกษาระหว่างปีคริสต์ศักราช 1969-1984 พบว่า ผู้สำเร็จการศึกษาส่วนใหญ่มีความพึงพอใจในประสบการณ์ที่ได้รับระหว่างการศึกษายู่ในมหาวิทยาลัยและส่วนใหญ่กล่าวว่า หลังจากสำเร็จการศึกษาแล้วทำให้มีความก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากขึ้น

จากการศึกษาของกิติมา เจริญศิริ (2538) พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยรังสิตส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมกิจกรรมทั้งในด้านวิชาการ ศิลปวัฒนธรรม กีฬา และบำเพ็ญประโยชน์ เนื่องจากขาดการประชาสัมพันธ์ ไม่มีผู้แนะนำให้เข้าร่วมกิจกรรม และการเข้าร่วมกิจกรรมใช้เวลาเยอะ ขณะที่การศึกษาของ เสาวภา สร้อยจำปา (2539) ที่ทำกับนิสิตระดับประกาศนียบัตร ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมส่วนตัวเป็นประจำ ส่วนการปฏิบัติกิจกรรมงานบ้าน กิจกรรมการเรียน กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์เพื่อศาสนา และการจัดการเวลา มีเพียงบางครั้ง นอกจากนี้นิสิตส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้เวลาปฏิบัติกิจกรรมในเวลาว่าง

ส่วนพฤติกรรมคบเพื่อนต่างเพศนั้น จิราพร อิศรางกูร ณ อยุธยา (2535) พบว่า วัยรุ่นทั้งชายและหญิงมีเกณฑ์ในการเลือกคบเพื่อนต่างเพศที่มีลักษณะไม่แตกต่างกัน โดยจะเลือกคบเพื่อนที่มีมนุษยสัมพันธ์ดีและขอความช่วยเหลือบุคคลอื่น

ในด้านกิจกรรมการต้อนรับน้องใหม่และการประชุมเชียร์ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ พบว่าทำให้เกิดปัญหาและผลเสียแก่นิสิตในด้านต่าง ๆ เนื่องจากการจัดกิจกรรมดังกล่าวไม่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมที่ถูกต้อง (พรเทพ ราชรุจิทอง, 2537) ประสบการณ์จากมหาวิทยาลัยเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงคุณภาพชีวิตระหว่างการศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตหลังจบการศึกษา การสั่งสมประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยจึงเป็นสิ่งมีค่าที่นิสิต นักศึกษาไม่สามารถหาได้หลังจบการศึกษาไปแล้ว

✓ การสร้างความรู้จักกับนิสิตนักศึกษาคนอื่น

การใช้ชีวิตร่วมกันในสังคม เพื่อนเป็นบุคคลที่สำคัญและจะขาดเสียมิได้ การที่จะดำรงชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีความสุขนั้น จำเป็นที่เราจะต้องรู้จักและสร้างความคุ้น

เคยกับนิสิตอื่น ๆ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็นและปรึกษาเรื่องราวต่าง ๆ เนื่องจากจำนวนกลุ่มเพื่อนมีมากกว่าจำนวนอาจารย์ และโอกาสของการติดต่อสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนก็มีมากกว่าด้วย ดังนั้นความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนจึงเป็นสภาพแวดล้อมอย่างหนึ่งที่จะส่งเสริมให้นิสิตมีความเจริญงอกงาม (เตื่อนจิตต์ จิตต์อารี, 2520, หน้า 1) สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาข้อหนึ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนหรือเยาวชนของชาติได้มีความสัมพันธ์อันดีต่อกันสามารถปรับตัวให้เข้ากับผู้อื่นได้ และสร้างบรรยากาศแห่งความเป็นมิตรที่ดีอันก่อให้เกิดพลังสร้างสรรค์และความเจริญก้าวหน้าให้กับตนเองและสังคม (วิมล โรจนวีระ, 2513, หน้า 1)

กลุ่มเพื่อนมีส่วนสำคัญที่จะทำให้นิสิตมีค่านิยม ทศนคติ ตลอดจนบุคลิกลักษณะที่สอดคล้องตามกัน นิสิตอาจมีความสัมพันธ์ทางอารมณ์ รักสนุก และความสะดวกสบายขาดการโต้เถียงทางวิชาการ หรือปฏิเสธกิจกรรมทางวิชาการ และนิสิตนักศึกษาอาจจะมีความสัมพันธ์กันทางปัญญา ใฝ่แสวงหาความรู้และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น จัดกิจกรรมที่เพิ่มพูนสติปัญญา ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของการคบเพื่อนเป็นสำคัญ นอกจากนี้แล้วการคบเพื่อนยังเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนและความสำเร็จทางสังคมของนิสิต (เตื่อนจิตต์ จิตต์อารี, 2520, หน้า 20)

ในการสร้างความคุ้นเคยกับนิสิตอื่น มนุษย์สัมพันธ์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบุคคลที่ต้องการมีเพื่อน เนื่องจากหากบุคคลใดมีมนุษย์สัมพันธ์ดี ก็ย่อมจะมีเพื่อนมากและเป็นที่รักใคร่ชอบพอกันในกลุ่มเพื่อน มนุษย์สัมพันธ์ เป็นการติดต่อเกี่ยวข้องกันระหว่างมนุษย์ เพื่อใช้เป็นสะพานไปสู่การสร้างมิตร รวมทั้งการสร้างหรือพัฒนาตนเองให้เป็นที่รู้จักรักใคร่ชอบพอกันแก่คนทั่วไปอย่างกว้างขวาง ได้รับการสนับสนุนร่วมมือจากบุคคลทุกฝ่าย เป็นการสร้างตนให้เป็นคนดีของสังคม พร้อมทั้งแสดงให้เห็นถึงลักษณะสำคัญของการเป็นผู้นำในอนาคตอีกด้วย หรืออาจหมายถึง การครองใจคนเพื่อให้เกิดความพอใจ รักใคร่ทำงานด้วยความเต็มใจพอใจ และมีความสุข (วิจิตร อาวะกุล, 2532, หน้า 25)

มนุษย์สัมพันธ์นั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ในการติดต่อเพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อให้เกิดความเข้าใจและความร่วมมืออันดีต่อกัน ส่งผลให้มีการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข และการทำงานสำเร็จได้ตามเป้าหมาย (รังสิมา อารังธรรม, 2534, หน้า 21)

จุไร ชันประเสริฐ (2536, หน้า 11-12) ได้แนะนำวิธีการสร้างมนุษย์สัมพันธ์ไว้ดังต่อไปนี้คือ

1. รู้จักทักทายปราศรัยกับบุคคลทั่วไป โดยการใช้คำพูดที่ไพเราะอ่อนหวาน
2. รู้จักยิ้มกับบุคคลทั่วไป
3. ให้เรียกชื่อบุคคลทั่วไป เพราะแสดงว่าเราให้ความสนใจ
4. แสดงความเป็นกันเองและให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลทั่วไป
5. พูดและกระทำด้วยความจริง เปิดเผย ตรงไปตรงมา และให้การช่วยเหลือผู้

อื่นเมื่อมีโอกาส

6. พยายามชอบและให้ความสนใจแก่บุคคลทั่วไป
7. รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา
8. รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นอย่างมีเหตุผล
9. พร้อมที่จะให้บริการผู้อื่นอยู่เสมอ
10. ให้การยอมรับนับถือผู้อื่นอยู่เสมอ
11. มีความอดทนมั่นคงในอารมณ์
12. รู้ตน รู้ประมาณ
13. มองโลกในแง่ดี มีอารมณ์เยือกเย็น
14. รู้จักถ่อมตน

มนุษย์สัมพันธ์ยังสามารถสร้างได้โดยวิธีการดังนี้ (เรียบ ศรีทอง, 2540, หน้า 92)

1. การถ่ายทอดความคิดถึงกัน มีความสำคัญคือ ความคิดสะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพ แรงจูงใจ และความต้องการ
2. สร้างพฤติกรรมหรือการกระทำ ซึ่งมีความน่าเชื่อถือมากกว่าคำพูด ภาษากาย และการแสดงออกทางท่าทาง เป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่ทำให้มีความเข้าใจกันมากขึ้น
3. การสังเกต การสังเกตเป็นส่วนของการรับรู้ในขบวนการติดต่อความสัมพันธ์ มักจะสามารถรับรู้สาระการสื่อสารให้ครบถ้วน
4. การพูดสนทนา ความหมายของคำหรือเนื้อหาสาระมีความสำคัญต่อการติดต่อทางการพูด
5. ด้วยการฟัง ผู้ฟังที่ดีจะต้องให้ความสนใจผู้พูด
6. ด้วยภาษาเขียน ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้ข้อความฟุ่มเฟือย แต่ควรใช้ภาษาที่ทำให้เกิดความเข้าใจง่าย

7. ทางกรอ่าน ต้องมีเวลาในการอ่านรายงานและข้อมูลข่าวสารรอบตัวอย่าง น้อยวันละ 4 ชั่วโมง ผู้ที่มีทักษะในการอ่านย่อมมีความสามารถในการอ่านได้ไวและมีความ ผิดพลาดน้อยที่สุด

ในด้านการปรับตัวและสุขภาพจิต นิสิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาค ได้ (มหาวิทยาลัยทักษิณ) พบว่า นิสิตระดับปริญญาตรีมีการปรับตัวและระดับสุขภาพจิตทุก ๆ ด้านอยู่ในระดับปกติ นิสิตชายกับนิสิตหญิงมีการปรับตัวและสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่สูงกว่ามีการปรับตัวและมีสุขภาพจิตดีกว่านิสิตที่ศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ต่ำกว่า และนิสิตที่มีการปรับตัวดีจะมีสุขภาพจิตดีด้วย (จรรยาพร กาญจนโชติ, 2536) นอก จากนี้ในการสร้างความคุ้นเคยระหว่างนิสิตจะเกิดขึ้นได้ต้องมีการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัยนั้น จากงานวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตเกี่ยว กับเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร พบ ว่า นิสิตมีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมด้านกีฬา ด้านศิลปวัฒนธรรม ด้านบำเพ็ญประโยชน์ และด้านส่งเสริมวิชาการ ในระดับกลาง เมื่อเปรียบเทียบปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต ตามเพศ ระดับชั้นปี คณะ ประสบการณ์การเข้าร่วมกิจกรรม ที่พักอาศัย และความคิดเห็นที่ มีต่อกิจกรรมนิสิต พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงที่สังกัดคณะต่างกันมีประสบการณ์เข้าร่วม กิจกรรมนิสิตต่างกัน มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมต่างกัน มีปัญหาการเข้าร่วมกิจกรรมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (กรกช ศิริ, 2535) และจากงานวิจัยในปี เดียวกันของ สายพิน สุกคณี (2535) เกี่ยวกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตระดับ ปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตประสานมิตร พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของ นิสิตมีความสัมพันธ์กับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนิสิต และการปรับตัวนั้นมีความสำคัญ อย่างยิ่งต่อการสร้างความคุ้นเคยกับนิสิตอื่น

จากการศึกษาปัญหาของการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิต ชั้นปี 1 ของ มหาวิทยาลัยบูรพา (ประภาวดี เหล่าพูลสุข, 2538) พบว่า

1. นิสิตมีปัญหาสุขภาพจิตทางด้านย่ำคิด ย้ำทำ ด้านความรู้สึกล้มใจติดต่อกับผู้อื่น ด้านซึมเศร้า ด้านความก้าวร้าว ชอบทำลาย ด้านความหวาดกลัวโดยไม่มีเหตุผล ด้านความหวาดระแวงและด้านอาการทางจิต
2. นิสิตมีปัญหาการปรับตัวทางการเรียนมาก
3. นิสิตที่ศึกษาในคณะต่างมีสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน

4. นิสิตที่ศึกษาในคณะต่างกัันมีปัญหการปรับตัวไม่แตกต่างกัน ยกเว้นปัญหาการปรับตัวเกี่ยวกับอนาคต อาชีพ การศึกษา และด้านการเรียน

5. ปัจจัยทางด้านส่วนตัวและสังคม ได้แก่ เพศ คณะวิชาที่ศึกษา ฐานะทางเศรษฐกิจ สถานที่อยู่อาศัย สภาพครอบครัว และความสัมพันธ์กับครอบครัว มีผลต่อการเกิดปัญหาการปรับตัวและ สุขภาพจิตของนิสิต

จากการศึกษาของรังสิมา อารงธรรม (2534) พบว่า นิสิตที่อยู่ประจำในหอพักของมหาวิทยาลัยบูรพา มีปัญหาด้านมนุษยสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาที่พบมากคือนิสิตได้รับความรำคาญจากเพื่อนร่วมหอพัก การช่วยแก้ปัญหาของอาจารย์แก่นิสิต การระมัดระวังสิ่งของภายในหอพักของพ่อแม่บ้าน และความเป็นกันเองระหว่างอาจารย์และนิสิต ซึ่งปัญหาดังกล่าวนำไปสู่ความเสื่อมถอยด้านมนุษยสัมพันธ์ของนิสิตซึ่งมีผลต่อการสร้างความคุ้นเคยกับนิสิตอื่นต่อไป

ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

วิทยาศาสตร์ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่าง ๆ ในธรรมชาติ ทั้งในสภาพนิ่งและสภาพพลวัต หรือมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาและตามสภาพการกระตุ้น ทั้งจากภายในหรือภายนอก ส่วนเทคโนโลยี คือ การนำเอาความรู้ทางวิทยาศาสตร์และศาสตร์อื่น ๆ มาผสมผสานประยุกต์ เพื่อสนองเป้าหมายเฉพาะตามความต้องการของมนุษย์ ด้วยการนำทรัพยากรต่าง ๆ มาใช้ในการผลิตและจำหน่าย และในการบริการให้ต่อเนื่องตลอดทั้งกระบวนการ โดยที่การดำรงชีวิตของมนุษย์ในปัจจุบันเฉพาะเพียงปัจจัยสี่อันได้แก่ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรคและที่อยู่อาศัย ก็มีความจำเป็นต้องใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการผลิต (สิปปนนท์ เกตุทัต, 2536, หน้า 53-64)

ในประเทศไทยนั้นต้องยอมรับว่าวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทในชีวิตคนไทย เพื่อการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างมาก เช่น

1. พลังงานจากแสงอาทิตย์ ซึ่งมีแหล่งกำเนิดจากดวงอาทิตย์และมีปริมาณมหาศาลโดยนำไปใช้ประโยชน์ได้ 2 ลักษณะ คือ

1.1 นำความร้อนไปใช้โดยตรง

1.2 นำพลังงานไปใช้ในเครื่องกำเนิดไฟฟ้าจากเซลล์สุริยะ

2. เทคโนโลยีชีวภาพ เป็นกระบวนการผลิตหรือแปรรูปวัสดุให้เป็นที่ต้องการ กระบวนการเหล่านี้ได้แก่ การหมักเทคโนโลยีเอนไซม์ การกำจัดน้ำเสีย และเทคโนโลยีอาหาร เป็นต้น

3. เลเซอร์ ลำแสงที่มีความเข้มข้นสูงจนเกือบเป็นสีเดียวและเดินทางไปในทิศทางเดียวกันอย่างเป็นระเบียบ ลำแสงนี้มีพลังงานมหาศาล นำไปใช้ประโยชน์ เช่น การขุดอุโมงค์ การวัดการเคลื่อนตัวของสิ่งก่อสร้าง วัดแผ่นดินไหว ใช้กับเรดาร์เพื่อนำร่อง และใช้ในทางการแพทย์ด้านการสื่อสาร เป็นต้น

4. ไมโครอิเล็กทรอนิกส์ คือ วงจรไฟฟ้าขนาดจิ๋ว ซึ่งเป็นหัวใจของการทำงานหลักของอุปกรณ์ไฟฟ้าทุกชนิด รวมถึงคอมพิวเตอร์

5. พลังงานนิวเคลียร์ เป็นพลังงานที่ได้จากปฏิกิริยานิวเคลียร์ที่สำคัญอยู่ในรูปของความร้อนและกัมมันตรังสี ในรูปของพลังงานความร้อน เช่น โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ ในรูปของกัมมันตรังสีเช่น การเกษตร การอบรังสีเมล็ดพืช การถนอมอาหาร และการแพทย์ (ดวงผา นิยมชัย, 2537, หน้า 58-74)

ปัญหาของการศึกษาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีนั้น เป็นปัญหาที่ประสบกันทุกประเทศทั่วโลก เหตุผลใหญ่มาจากการขาดแคลนครูผู้ที่มีประสิทธิภาพ การขาดความสนใจในการเรียนวิทยาศาสตร์ของเด็ก (Shamos, 1988, p. 19) โดยปัญหาเหล่านี้พ่อแม่ผู้ปกครองมักตระหนักว่า เมื่อเด็ก ๆ ไปโรงเรียนเด็กเหล่านี้จะได้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เพียงพอหรือไม่ จะมีโอกาสได้ทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ไหม แล้ววิทยาศาสตร์จะทำให้เด็ก ๆ สนใจแค่ไหน (Rieth and Johman, 1995, p. 64)

ในประเทศไทยมองว่า ปัญหาเกิดตรงที่ประชากรของประเทศส่วนใหญ่อยู่ในเขตชนบท ยากจนและขาดการศึกษา จึงไม่เห็นความสำคัญ และไม่ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยพัฒนาเทคโนโลยีอย่างจริงจัง (ดวงผา นิยมชัย, 2537, หน้า 67) โดยประเด็นสำคัญของการด้อยพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในประเทศนั้น เกิดจากคนไทยมีโอกาสได้เรียนในด้านคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์น้อย เมื่อเทียบกับประเทศในเอเชียตะวันออก เช่น สิงคโปร์ เกาหลีใต้ และญี่ปุ่น จากการจัดอันดับเปรียบเทียบความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศพัฒนาอุตสาหกรรมและประเทศที่เศรษฐกิจขยายตัว 46 ประเทศ พบว่า ประเทศไทยอยู่อันดับท้ายสุดในแทบทุกด้าน และต่ำกว่าประเทศที่ระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจใกล้เคียงกันทั้งในเอเชียและลาตินอเมริกา (วิทยากร เชียงกูล, 2541, หน้า 9-10)

อาจเป็นไปได้ว่า เพราะคนไทยไม่รู้จักรักที่จะสร้างวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของตนเองขึ้นมา ซึ่งการสร้างเทคโนโลยีของตนเองให้สำเร็จ จำเป็นต้องศึกษาให้ความรู้จริงทั้งของภูมิปัญญาสากลควบคู่ไปกับภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ (บุรชัย ศิริมหาสาร, 2540, หน้า 15)

สำหรับปัญหาสำคัญที่เป็นอุปสรรคพื้นฐานในการนำเอาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้ในการพัฒนาระดับชาติมีดังนี้

1. ปัญหารัฐบาลขาดการสนับสนุน การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาพัฒนาประเทศชาติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง
2. ปัญหาเศรษฐกิจ เนื่องจากการลงทุนทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นการลงทุนที่ค่อนข้างสูงและเห็นผลช้า ทำให้งบประมาณต่าง ๆ ถูกตัดทอนลงไปตามสภาวะความจำเป็นเร่งด่วนอื่น ๆ
3. ปัญหาขาดการวางแผนระยะยาว
4. ปัญหาขาดหน่วยงานที่มีความสามารถสูง
5. ปัญหาขาดแคลนผู้มีความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
6. ปัญหาที่ประชาชน ข้าราชการ ตลอดจนผู้บริหารส่วนใหญ่ในประเทศไทยยังไม่รู้และเข้าใจถึงความสำคัญของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ดวงผา นิยมชัย, 2537, หน้า 70-71)

มีรายงานวิจัยจากสมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (IEA) พบว่า ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในประเทศไทยอยู่ที่ระดับร้อยละ 55 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยรวมทุกประเทศซึ่งอยู่ที่ระดับร้อยละ 56.9 (สุนีย์ คล้ายนิล, 2534, หน้า 16) เพราะฉะนั้นในการจัดการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์จึงควรเน้นการจัดการเพื่อให้ นักเรียนได้รู้จักคิด มีเจตคติทางวิทยาศาสตร์ เป็นคนมีเหตุผล ใจกว้าง รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น และไม่เร่งรีบตัดสินใจสรุปหากข้อมูลไม่เพียงพอ นอกจากนั้นควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเองในการสร้างผลงานทางวิทยาศาสตร์ (สมจิต สวธนไพบูลย์, 2534, หน้า 20)

สิปปนนท์ เกตุทัต (2536, หน้า 53-64) ได้แนะนำว่า ในส่วนของการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในระดับประเทศนั้นควรประกอบด้วย

1. ให้มีความครอบคลุมไปยังประชาชนโดยส่วนรวมทั่วไป
2. ให้ยกย่องคนดีและเก่งทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

3. เน้นการปรับปรุงที่ตัวครู อาจารย์
4. สนับสนุนให้มีความสนใจโดยการให้ทุนการส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ แก่นิสิต นักศึกษา
5. จัดหาอุปกรณ์เครื่องมือที่ทันสมัย
6. จัดสัมมนาและประชุมทางวิชาการ

จะเห็นได้ว่า วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้นมีความสำคัญ เพราะฉะนั้นการตระหนักถึงปัญหาและวิธีแก้ไขปัญหาก็เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่เริ่มจากสถาบันโรงเรียน จะทำให้ประเทศก้าวไปพร้อม ๆ กับโลก เพื่อสู่ศตวรรษใหม่ในฐานะประเทศที่เจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีได้อย่างเต็มภาคภูมิ

หอพักของมหาวิทยาลัย

หอพักเป็นองค์ประกอบหนึ่งของประสบการณ์ที่สถาบันการศึกษาควรจัดขึ้นเพื่อประโยชน์แก่นิสิต เพื่อช่วยให้นิสิตได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ เพราะนิสิตใช้เวลาอยู่ในหอพักมากกว่าที่อื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย การที่ได้เข้ามาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีจะช่วยสร้างความมีระบบแก่นิสิตเพื่อเป็นการส่งเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2525, หน้า 8)

ในแง่ของการศึกษา หอพักช่วยสนับสนุนการศึกษาเล่าเรียนของนิสิตเป็นอันมาก นิสิตที่พักอยู่ในหอพักของมหาวิทยาลัยจะมีเวลาพอที่จะปฏิบัติภารกิจได้อย่างเต็มที่ ในแง่ของการพัฒนานิสิต หอพักเป็นสื่อในการพัฒนานิสิต ทำให้นิสิตรู้จักการอยู่ร่วมกับผู้อื่น รู้จักการทำงานร่วมกัน การจัดทำกิจกรรมในหอพักหลายอย่างเป็นการช่วยพัฒนานิสิตในด้านสังคม นอกจากนี้หอพักยังเป็นประโยชน์แก่นิสิตในด้านการเงินและด้านสวัสดิภาพแก่นิสิต (สำเนา ขจรศิลป์, 2524, หน้า 4)

วัตถุประสงค์ของการจัดหอพักในมหาวิทยาลัย

โดยทั่วไปมหาวิทยาลัยได้มีการจัดตั้งหอพักนิสิตขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือนิสิตให้ได้มีที่อยู่อาศัยที่เอื้อต่อการเรียน ให้นิสิตฝึกฝนการอยู่ร่วมกัน และรู้จักครองตนอย่างไรก็ตาม ปัญหาที่พบในการอยู่หอพักของนิสิตมี 4 ด้าน คือ ด้านการบริการ ด้านสวัสดิการ ด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านสุดท้ายคือ ปัญหาความร่วมมือของนิสิต (เทียม เกริกมธุกร, ม.ป.ป., 214-217)

สำหรับมหาวิทยาลัยบูรพา (2534, หน้า 38) ได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการจัดหอพักไว้เพื่อให้

1. ได้มีที่อยู่อาศัยที่เอื้อต่อการศึกษาเล่าเรียน
2. ได้มีโอกาสเรียนรู้และฝึกหัดการอยู่ร่วมกับผู้อื่น
3. ได้มีโอกาสเรียนรู้การครองตนและการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องในมหาวิทยาลัย

จะเห็นได้ว่า การอยู่หอพักจะช่วยให้นักศึกษาได้มีการพัฒนาทักษะทางสังคม เพื่อปรับตนเองให้เข้ากับการดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งจะส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพชีวิตของการเป็นพลเมืองที่ดีต่อไป

จากการศึกษาในปี 2534 ของ รังสิมา ธำรงธรรม พบว่า การบริการหอพักนิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพามีไม่พอเพียงต่อความต้องการ ความปลอดภัยของทรัพย์สินมีน้อย และอาจารย์ประจำหอพักบางท่านไม่มีเวลาพบปะให้คำปรึกษาแก่นิสิต การจัดสวัสดิการให้กับนิสิตยังมีคุณภาพไม่เพียงพอที่เอื้อต่อการส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้และกำลังใจ เช่น เรื่องของยาสามัญประจำบ้านที่จัดไว้ให้ และการบริการน้ำใช้ที่ต้องเปิด-ปิดเป็นเวลา ในด้านมนุษยสัมพันธ์ นิสิตที่อาศัยอยู่ในหอพักควรมีการปรับปรุงเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย ขาดการเคารพในสิทธิของผู้อื่น การมีทัศนคติต่อบุคคลใกล้เคียง การแสดงความเป็นกันเอง ตลอดจนการให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่าง ๆ

ดังนั้นหอพักจึงมิใช่เป็นเพียงแคที่อยู่อาศัย แต่ควรเป็นสถานที่ที่ทำให้นิสิตรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัย มีความสะดวกสบาย มีความเป็นส่วนตัวสวยงาม ถูกสุขลักษณะ มีการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิตผู้พักอาศัย ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะนำไปสู่การมีคุณภาพชีวิตที่ดีต่อไป

หัวข้อข่าวสารในการสนทนาของนิสิตนักศึกษา

ความหมาย

การสื่อสารของมนุษย์เป็นกระบวนการสื่อความหมายระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน (Stewart and Moss, 1983, p.4) ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิตประจำวัน ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารแบบวัจนภาษา (verbal communication) หรือ อวัจนภาษา (nonverbal communication) (Holli & Calabrese, 1997, p. 18) เพราะทำให้บุคคลในสังคมเกิดการเรียนรู้และเข้าใจในสิ่งที่ต้องการ นอกจากนี้การสื่อสารยังช่วยเผยแพร่ความรู้และวิทยาการต่าง ๆ ให้แพร่หลายออกไป เป้าหมายของการสื่อสารคือ การรับรู้เรื่องราวร่วมกันได้อย่างมีความหมายถูกต้องตรงกัน

โดยครบถ้วน รวมทั้งเกิดการตอบสนองตรงตามที่ต้องการ (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2526, หน้า 13)

การสนทนาที่ดีจะช่วยให้การสมาคมสนุกสนานเพลิดเพลินเช่นเดียวกับการชมภาพยนตร์หรือชมละคร นอกจากนั้นการสนทนายังเกิดประโยชน์และมีคุณค่าในการแลกเปลี่ยนทัศนะ ความรู้ และความคิด เป็นต้น อีกทั้งยังช่วยเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ในสังคม ดังนั้นการสนทนาจึงเป็นสื่อกลางที่สำคัญยิ่งในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ (วิจิตร อวาระกุล, 2534, หน้า 79)

วิจิตร อวาระกุล (2534, หน้า 81-86) ได้เสนอแนะหลักในการสนทนาที่ดีว่าประกอบด้วย

1. มีลักษณะพร้อมที่จะสัมพันธ์พูดคุยกับผู้อื่น
2. 2.ปรับตัวให้เข้ากับคู่สนทนาหรือกลุ่มที่สนทนา
3. ฟังคนอื่นพูดให้มาก
4. ปรับปรุงกิริยาท่าทางลีลาการสนทนา
5. ตระหนักว่าทุกคนต้องการให้คนอื่นเคารพนับถือ และเห็นด้วยกับความคิดของตน
6. เป็นผู้ที่มีมารยาทและอัธยาศัยที่ดี
7. ฝึกให้มีความอดทน
8. สนทนาให้น่าสนใจ อย่าพูดแต่เรื่องของตนเอง
9. อย่าดึงการสนทนาไปสู่เรื่องใหม่อยู่ตลอดเวลา
10. ฝึกหัดตนให้มีความชำนาญในการพูดคุย
11. เป็นคนที่มีท่าทีและความรู้สึกที่ดี มีความเป็นมิตร เห็นอกเห็นใจ มีอารมณ์ขัน และร่าเริงแจ่มใส
12. มีชีวิตจิตใจและศิลปะในการแสดงออกในขณะสนทนา
13. ยืดหยุ่น เป็นนักฟังที่ดี
14. ระมัดระวังมารยาทในการสนทนา เช่นระวังทางเสียง รู้จักคิดก่อนพูด หัวข้อสนทนาต้องเหมาะสมไม่ใช่เป็นการตำหนิหรือทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น

เรื่องที่ไม่ควรพูดในวงสนทนาและเรื่องที่ไม่ควรพูดในวงสนทนา

การสนทนานั้นเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสาร ข้อมูล และความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งจะทำให้เกิดบรรยากาศแห่งความเป็นมิตร ดังนั้นจึงควรมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะสนทนา

อยู่บ้าง เพื่อให้การสนทนาเกิดความเข้าใจโดยง่าย ปกติวงสนทนามักจะเริ่มต้นด้วยการสนทนาเรื่อง ดินฟ้าอากาศ ต่อไปจึงเป็นเรื่องอื่นตามความเหมาะสม การสนทนาเป็นศิลปะของการสร้างมิตร ซึ่งจะทำให้บรรยากาศจะมีทั้งที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วย แต่ควรมีเหตุผลรับรอง สิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้นขณะสนทนา คือ

1. การพูดในเรื่องซ้ำซาก
2. อย่าเล่าเรื่องส่วนตัวให้ผู้เข้าร่วมสนทนาซึ่งไม่คุ้นเคยฟัง
3. อย่านำเรื่องผิดพลาดของผู้สนิทสนมมาสนทนาเป็นเรื่องสนุกสนาน
4. เมื่อได้รับการแนะนำต่อวงสนทนา ก็ให้ทักทายอย่างถูกต้อง อย่าเอาเรื่องซับซ้อน

คอขาดบาดตายมาพูด หลังจากได้รับคำแนะนำตัวเป็นอันขาด (อุทิศ นาคสวัสดิ์, 2519, หน้า 163)

จากการศึกษาของ จงกล เกิดประสิทธิ์กุล (2542) พบว่า การจัดการเรียนการสอนของสถาบันที่จัดการศึกษาในแต่ละวันเกินกว่า 1 รอบ ทำให้นักศึกษามาเฉพาะในช่วงเวลาเรียน จึงไม่มีเวลาที่จะพบปะสังสรรค์กับเพื่อนทั้งในกลุ่มที่เรียนและกลุ่มอื่น ๆ อีกทั้งเวลาชั่วโมงอิสระมีน้อย การได้พูดคุยและทำความรู้จักในกลุ่มเพื่อนน้อยลงด้วย จึงควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาได้เข้ากลุ่มแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันมากขึ้น ทั้งกลุ่มที่เป็นนักศึกษาต่างประเทศ ต่างชั้นปี ตลอดจนจัดให้รุ่นพี่ได้ช่วยเหลือแนะนำการเรียนแก่รุ่นน้อง เช่น จัดให้มีน้องรหัสประจำ เพื่อรุ่นพี่จะได้ทบทวนบทเรียนให้แก่รุ่นน้องได้เมื่อมีปัญหา

หัวข้อและข่าวสารในการสนทนาของนิสิตเป็นสิ่งบ่งบอกที่สำคัญเกี่ยวกับนิสิตนักศึกษาเองว่า ได้เกิดการเรียนรู้และมีการส่งเสริมให้คุณภาพการศึกษาดีขึ้น ถ้านิสิตมีการสนทนาในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ก็จะช่วยส่งผลสนับสนุนด้านการศึกษาเล่าเรียนได้

ความคิดเห็นเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย

ความคิดเห็น คือ ความคิดที่เกิดจากประสบการณ์ที่ได้รับ เป็นสิ่งที่แต่ละคนอาจมีแตกต่างกันหรือเหมือนกันก็ได้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์จากการรับรู้ (จักรพันธ์ สุริยะ, 2536, หน้า 7)

ชัยอนันต์ สมุทวณิช (2517) กล่าวว่า ความคิดนั้นอาจส่งเสริมหรือขัดขวางพัฒนาการของสังคม ซึ่งหมายความว่า ความคิดนั้น ๆ อาจเป็นความคิดที่ก้าวหน้าหรือไม่ก็ได้ และอิสรภาพแห่งความคิดนั้นไม่ได้เป็นข้อนิยามที่ตายตัวลงไปว่าจะจะเป็นความคิดที่ถูกต้องเสมอไป

มหาวิทยาลัยเป็นสถาบันการศึกษาที่มีหน้าที่หลักคือ การสอนวิชาการและวิชาชีพ การวิจัยเพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการ บริการทางวิชาการแก่สังคม และถ่ายทอดวัฒนธรรมรวมทั้งปลูกฝังความเป็นพลเมืองดี (วิจิตร ศรีสอาน, 2518, หน้า 10-11) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยมีหน้าที่สำคัญประการหนึ่งคือ การผลิตบัณฑิตเพื่อพัฒนาประเทศและมุ่งหวังให้นิสิตนักศึกษาเป็นผู้นำทางสังคมโดยเป็นผู้ที่กล้าแสดงออกทางความคิดและทางกรปฏิบัติ ความคิดเห็นเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเป็นก้าวแรกในการแสดงออกของผู้ที่จะนำสังคม เพราะจะเป็นสิ่งที่ช่วยปรับสภาพการศึกษาในสถาบันระดับอุดมศึกษาให้ดีขึ้น ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการเรียนรู้สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษามีหลายประการ ความพึงพอใจในองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ตัวอาจารย์ผู้สอน สาขาวิชาที่เรียนและความสามารถในการปรับตัวของนิสิตนักศึกษา นับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง ถ้ามหาวิทยาลัยให้ความสำคัญต่อการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของนิสิตนักศึกษาและจัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้สนองความต้องการของนิสิตนักศึกษาตามความเหมาะสมแล้ว ย่อมก่อให้เกิดความพึงพอใจที่จะเรียนรู้ (พรรณี แผลงจันทิก, 2532, หน้า 3)

จากการศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ศรีปทุม โดยภาพรวมแล้วอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านจากความพึงพอใจมากไปหาน้อยสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้คือ อาจารย์ผู้สอน อาคารสถานที่ การบริการนักศึกษา และกิจกรรมนักศึกษา รวมทั้งยังพบว่า ความพึงพอใจของสถานที่จัดให้เล่นกีฬาอยู่ในระดับน้อย/สาหัส (Tsatsas, 1986, p. 103-A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการศึกษาและความสัมพันธ์ต่อการสำเร็จการศึกษาของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พบว่าระดับความพึงพอใจต่อโปรแกรมการศึกษา ต่ออาจารย์ผู้สอน และต่อสิ่งแวดล้อมทางการศึกษา มีความสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญกับความสำเร็จทางการศึกษา แต่พบว่า นักศึกษาหญิงมีความพึงพอใจน้อยกว่านักศึกษาชาย นักศึกษาระดับปริญญาโทมีการเปลี่ยนแปลงสาขาวิชามากกว่านักศึกษาระดับปริญญาเอก ความพึงพอใจต่อโปรแกรมการศึกษาของนักศึกษาจะขึ้นอยู่กับคุณภาพและประสิทธิภาพของอาจารย์ผู้สอนเป็นประการแรก รองลงไปได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา /

ภาควิชา วังพานิชย์ (2535) ทำการศึกษานิสิตนักศึกษาของสถาบันราชภัฏ พบว่าสภาพแวดล้อมทางการศึกษาทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านกายภาพ ด้านการเรียนการสอน ด้านการบริหาร ด้านการบริการ และด้านเนื้อหาและหลักสูตร นักศึกษามีความคิดเห็นอยู่ในระดับ

ปานกลางเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางการศึกษาในสถาบันราชภัฏเกือบทุกด้าน ยกเว้นด้านการเรียนการสอนนักศึกษาที่มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก

เพอร์ท (Peart, 1986, p. 372-373-A) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในภาควิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยมิชิแกน โดยได้ศึกษากับนักศึกษาระดับปริญญาเอกจำนวน 76 คน พบว่า ความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรทางสังคม แต่มีผลเกี่ยวข้องกับเพศ เชื้อชาติ และสถานภาพของการสมรส ปัจจัยที่มีผลทางบวกต่อความก้าวหน้าทางวิชาการของนักศึกษา ได้แก่ ปัจจัยทางด้านการเงิน ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักศึกษาและอาจารย์ ความเอาใจใส่ในการเรียนของนักศึกษา ความเชื่อมั่นในตนเองและอุปสรรคในการศึกษา

จากการศึกษาความต้องการศูนย์วิทยบริการของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต ตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาของ จันทนา ปัทมสุนทร (2535) ยังพบว่า นักศึกษาคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนต้องการคอมพิวเตอร์เครือข่ายโดยเชื่อมโยงระหว่างวิทยาเขตรังสิตกับวิทยาเขตท่าพระจันทร์ในระดับมากที่สุด และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ต้องการสื่อและอุปกรณ์ในการเรียนการสอน โสตทัศน และเครื่องฉาย มากกว่านักศึกษาคณะอื่น

ในด้านการศึกษาสภาพของการให้บริการแก่นักศึกษาจากการศึกษาของปราณี นาคแก้ว (2541, หน้า 119-126) พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง เห็นด้วยกับการจัดให้บริการของคณะในด้านต่าง ๆ ได้แก่ บุคลากร ขั้นตอนการปฏิบัติงาน และด้านอาคารสถานที่ อยู่ในระดับปานกลาง หรืออาจกล่าวได้ว่า ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร จึงทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขณะที่ ทศนิยม ศิริวัฒน์ (2541, หน้า 12) พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เช่นกัน มีปัญหาทางด้านการเรียนและปัญหาด้านการใช้เวลาว่างในระดับปานกลาง ส่วนปัญหาด้านสังคม ด้านส่วนตัว และด้านที่อยู่อาศัย มีน้อย ขณะที่ความต้องการการรับบริการทางด้านการออกกำลังกายของนักศึกษาและบุคลากรในมหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษามีความต้องการได้รับบริการทางด้านการออกกำลังกายอยู่ในระดับมากทั้งนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงอายุใดก็ตาม (ฉลองชัย ม่านโคกสูง, 2537)

ดังนั้นหน้าที่ของมหาวิทยาลัยจึงไม่ใช่มีเพียงการจัดการเรียนการสอนให้ความรู้แก่นิสิตนักศึกษาในด้านวิชาการเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการพัฒนานักศึกษาเพื่อให้เป็น

บัณฑิตที่มีความพร้อมที่สมบูรณ์ ในทุกๆด้าน ทั้งในและนอกห้องเรียน รวมทั้งการจัดสร้าง
บรรยากาศและสิ่งแวดล้อมรอบมหาวิทยาลัย การเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นของนิสิต
นักศึกษา เป็นส่วนช่วยในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตและความเจริญก้าวหน้าของมหาวิทยาลัย
ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพาเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสม จึงขอนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยตามรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนิสิตชายและนิสิตหญิงที่ถูกสุ่มแบบง่าย และทุกคนอาสาเข้าร่วมการวิจัยของมหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 132 คน โดยกลุ่มตัวอย่างศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อให้เป็นการศึกษาที่ครอบคลุมเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตที่แท้จริงในทุกด้านที่ควรจะเป็นและสอดคล้องกับการศึกษาในประเทศที่มีการพัฒนามากแล้ว การวิจัยครั้งนี้จึงใช้แบบสอบถามประสบการณ์ชีวิตของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ที่ได้รับการแปลและพัฒนามาแล้ว ของมหาวิทยาลัยอินเดียนา (College Student Experience Questionnaire: CSEQ) (ภาคผนวก ก) ซึ่งเพส (Pace, 1990) เป็นผู้พัฒนาขึ้นมา CSEQ เป็นแบบสอบถามที่มีความยาวและแบ่งประเด็นการสอบถามที่แยกเป็นหัวข้อ ด้านข้อมูลทั่วไปและประเด็นเกี่ยวกับประสบการณ์ชีวิตในระหว่างการศึกษาในมหาวิทยาลัยของตนเอง 6 ประเด็น ได้แก่ กิจกรรมในมหาวิทยาลัย ลักษณะการสนทนา การอ่านและการเขียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาบัน สิ่งแวดล้อมของมหาวิทยาลัย และประการสุดท้ายคือคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่มีต่อมหาวิทยาลัย ลักษณะของการตอบแบบสอบถามเป็นทั้งแบบเลือกตอบและแบบระดับประเมินค่า 4 และ 7 ระดับคะแนน

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามดังกล่าวมาทำการแปลและขอความร่วมมือในการตรวจสอบความถูกต้องของการแปลและปรับปรุงเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศไทย โดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นอาจารย์ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาทั้งหมด จำนวน 7 ท่าน (ภาคผนวก ข) ทำการปรับปรุงโดยผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว 2 ครั้ง

ก่อนที่จะนำไปทดสอบหาคุณภาพด้านความเที่ยงตรง และความเชื่อมั่น ซึ่งผลเป็นที่ยอมรับทางสถิติ คือ .72 และ .81 ตามลำดับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ภายหลังการดัดแปลงและทดสอบแบบสอบถาม CSEQ เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้สุ่มถามนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพาแบบเจาะจง โดยการกระจายเก็บข้อมูลในสถานที่ต่างๆรอบมหาวิทยาลัย รวมทั้งในชั้นเรียนด้วย หลังจากที่ชี้แจงเกี่ยวกับการวิจัยและถามความสมัครใจของกลุ่มตัวอย่างถึงความสมัครใจเข้าร่วม เฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจเท่านั้นที่จะเป็นผู้ตอบแบบสอบถามนี้ กลุ่มนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามจะต้องเป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปเท่านั้นและต้องศึกษาที่มหาวิทยาลัยบูรพาไม่น้อยกว่า 1 ปี การศึกษา

กลุ่มตัวอย่างทุกคนทราบถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดีว่าการตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความเต็มใจและตามความเป็นจริง และผลของการวิจัยจะนำไปช่วยในการพัฒนานิสิตนักศึกษาและมหาวิทยาลัยต่อไป โดยข้อมูลต่างๆจะเป็นความลับระหว่างผู้วิจัยและผู้ตอบแบบสอบถาม และใช้เพื่อการวิเคราะห์ข้อมูลนี้เท่านั้น

การตอบแบบสอบถามจะไม่มีการถูกหรือผิด และจะไม่มีผลกระทบในทางลบใดๆ ต่อนิสิตนักศึกษาที่ตอบ ขณะที่นักศึกษาตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยหรือผู้ช่วยวิจัยจะอยู่ในระยะที่ผู้ตอบแบบสอบถามสามารถขอคำชี้แจงหรืออธิบายเพิ่มเติมได้ หากมีข้อสงสัยหรือปัญหาเกี่ยวกับแบบสอบถาม

การวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อนิสิตนักศึกษาตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบแบบสอบถามอีกครั้งว่ามีความครบสมบูรณ์ถูกต้อง-ก่อนนำไปวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อทดสอบระดับของคุณภาพชีวิตของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา ในแง่ของความพอใจ ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพา มีที่น่าสนใจและหลากหลายประเด็นที่จะเป็นประโยชน์แก่การเรียนรู้และหาทางพัฒนาแก้ไข อย่างไรก็ตามเพื่อให้เกิดความสะดวกในการนำเสนอผลการวิจัย การทำความเข้าใจง่ายขึ้นและสอดคล้องกับประเด็นหลักของแบบสอบถาม หัวข้อการนำเสนอเกี่ยวกับผลการวิจัยจึงแยกเป็น 7 ด้าน คือ ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ตามด้วยการประเมินเกี่ยวกับกิจกรรมต่างๆของนิสิตนักศึกษา ประเด็นการสนทนา ประสบการณ์ในการอ่านและเขียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาบันการศึกษาของตนเอง สิ่งแวดล้อมรอบมหาวิทยาลัย และการประเมินโดยรวมถึงสิ่งที่นิสิตนักศึกษาที่คิดว่าได้รับจากมหาวิทยาลัยบูรพา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

จากจำนวนของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 132 คน พบว่าเป็นนักศึกษาที่เกือบทุกคนมีอายุน้อยกว่า 22 ปี โดยเป็นนิสิตชาย จำนวน 41 คน (31.06%) และเป็นนิสิตหญิง จำนวน 91 คน (68.94%) และทุกคนตอบว่าเคยมีประสบการณ์ในการพักในหอพักของมหาวิทยาลัย

ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวนมาก (45.9%) ได้รับเกรด B- และ C+ ตามมาด้วยเกรด B จำนวน 52 คน (39.1%) และที่เกรดเป็น C หรือ ต่ำกว่า มีจำนวน 18 คน (13.5%) ขณะที่ 2 คน (1.5%) เท่านั้น ที่รายงานว่า ได้เกรดส่วนใหญ่เป็น A และ B+

ผู้ปกครองของนักศึกษาจำนวน 106 คน (80.3%) ไม่เคยศึกษาถึงระดับปริญญาตรี มีเพียง 26 คน (19.7%) บอกว่าเคยเรียนในระดับนี้

นักศึกษาจำนวน 101 คน (76.51%) ทำกิจกรรมอื่นๆที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน อีกประมาณ 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และนักศึกษา อีกจำนวน 25 คน (18.94%) ทำงานนอกชั้นเรียน ประมาณ 40 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีคนเดียวเท่านั้น (.75%) ที่ทำงานถึง 50 ชั่วโมงต่อสัปดาห์และผู้ที่ไม่ทำงานเลย อีกจำนวน 5 คน (3.77%)

นักศึกษา จำนวน 126 คน (94.7%) ไม่ได้ทำงานเพื่อเพิ่มเติมรายได้ระหว่างที่ศึกษา มีเพียง 5 คน (3.8%) ที่ทำงานพิเศษสัปดาห์ละประมาณ 10 ชั่วโมง

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตในมหาวิทยาลัย

ประเด็นสำคัญประการแรกของการวิจัยครั้งนี้ คือเรื่องของกิจกรรมต่างๆ ที่นักศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพามีหรือได้รับขณะที่ศึกษาที่ส่งผลต่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี ซึ่งประกอบด้วย ประสบการณ์ด้านการใช้ห้องสมุด การพบปะพูดคุยกับอาจารย์ เกี่ยวกับรายวิชาที่เรียน ศิลปะ ดนตรีและการแสดง องค์กรนักศึกษา การกีฬาและการออกกำลังกาย ชมรม การเขียนและทำรายงาน เพื่อน ความทำความรู้จักกับคนอื่น ความเข้าใจเกี่ยวกับงานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และหอพัก

จากแบบสอบถามที่ให้นักศึกษาประเมินตนเองว่าได้ทำกิจกรรมต่างๆ บ่อยครั้งแค่ไหน โดยกำหนดให้มีคะแนนตั้งแต่ 4 (ทำหรือมีประสบการณ์บ่อยมาก) ถึง 1 (ไม่เคยทำหรือมีประสบการณ์เลย) พบว่า ประสบการณ์ในการมีกิจกรรมด้านต่างๆ เหล่านี้ อยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยระดับความถี่ของประสบการณ์ด้านต่างๆ ระหว่างศึกษาในมหาวิทยาลัยบูรพา

ประสบการณ์เกี่ยวกับกิจกรรม	M	SD
การใช้ห้องสมุด	2.10	.38
ความสัมพันธ์กับอาจารย์	1.79	.32
รายวิชาที่เรียน	2.44	.38
ศิลปะ ดนตรีและการแสดง	2.76	.60
องค์กรนักศึกษา	1.57	.46
การกีฬาและการออกกำลังกาย	2.09	.49
ชมรม	2.05	.56
การเขียนและทำรายงาน	2.13	.42
เพื่อน	2.50	.50
การทำทำความรู้จักกับคนอื่น	2.10	.38
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	1.88	.40
หอพัก	2.48	.53

กล่าวคือนานๆ นักศึกษาพวกนี้จึงจะทำหรือมีประสบการณ์ดังกล่าว (ตารางที่ 1) โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละด้าน ดังรายละเอียด ในตารางที่ 1

นิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพาเข้าร่วมกิจกรรมขององค์การนักศึกษาน้อยที่สุด ($M = 1.57, SD = .46$) เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมด้านอื่นๆ ขณะที่กิจกรรมด้านศิลปะ ดนตรีและการแสดงนั้นมีมากที่สุด ($M = 2.76, SD = .60$) หลักฐานประการหนึ่งเกี่ยวกับการร่วมกิจกรรมที่จัดโดยองค์การนิสิต คือ จำนวนของนิสิตที่ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง นายก หรือกรรมการองค์การนิสิตหรือสภานิสิต ที่มีจำนวนเพียง 876 คน จากผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด 5,773 คน (ร้อยละ 15.2) (รายงานการจัดการเลือกตั้ง คณะกรรมการองค์การนิสิตและสภานิสิต ปี 2543, 2543)

ประสบการณ์ด้านความสัมพันธ์กับอาจารย์แสดงให้เห็นว่า นิสิตนักศึกษาและอาจารย์ของมหาวิทยาลัยบูรพาก็อยู่ในระดับต่ำ และ เป็นอันดับที่ 2 ต่อจากการเข้าร่วมในองค์การนิสิตนักศึกษา ($M = 1.79, SD = .32$) กล่าวคือ นักศึกษาจะเข้าเรียนในชั้นเรียนและสอบเท่านั้น โดยที่ไม่ได้พบปะพูดคุยกับอาจารย์ หรือขอรับคำปรึกษา ที่ห้องทำงาน ก่อนหรือหลังการเรียนการสอน น้อยมาก

หัวข้อข่าวสารในการสนทนา

ในการสนทนาระหว่างที่นักศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัย เรื่องที่สนทนาและลักษณะของการสนทนา เช่น เหตุการณ์ที่ปรากฏเป็นข่าว การวิพากษ์วิจารณ์ภาพยนตร์หรือดนตรี ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เศรษฐกิจ การเมือง การอ้างอิงถึงความรู้ที่ได้จากห้องเรียน การเปลี่ยนความคิดหลังการสนทนา และอื่นๆ พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยบูรพามีการสนทนาเรื่องต่างๆ ดังกล่าวไม่บ่อยนัก ($M = 2.48, SD = .53$) ขณะที่ลักษณะของเนื้อหาการสนทนาที่เกี่ยวข้องกับการนำเอาหลักการทางวิชาการ ความรู้ที่ได้จากชั้นเรียน หรือจากห้องสมุดมาอ้างอิง และประกอบการสนทนาก็อยู่ในระดับที่ต่ำเช่นกัน ($M = 2.30, SD = .48$)

ประสบการณ์ในการอ่านและเขียน

จากคำถามว่าท่านอ่านหนังสือทั้งที่อาจารย์กำหนดและที่อ่านเองมากน้อยเพียงใด พบว่า มีความหลากหลายกันไปเช่นเดียวกับการเขียนรายงาน ในปีนี้นิสิตตอบแบบสอบถามนั้น พบความแตกต่างกันไป ตั้งแต่น้อยกว่า 5 ฉบับ จนถึงมากกว่า 20 ฉบับ (ตารางที่ 2)

เมื่อสอบถามถึงการสอบที่เป็นแบบเขียนตอบหรืออธิบายพบว่า ส่วนใหญ่ จะไม่ค่อยทำข้อสอบแบบเขียนตอบมากนัก (51.1%) แสดงให้เห็นว่า อาจารย์ผู้สอนของมหาวิทยาลัยบูรพา นิยมที่จะออกข้อสอบที่เป็นปรนัยหรืออื่นๆ มากกว่าการออกข้อสอบแบบเติมคำหรืออธิบาย (ตารางที่ 2) ขณะที่การมอบหมายให้นักศึกษาทำรายงานประกอบการเรียนการสอนระหว่าง 5-10 รายงาน (ต่อปีการศึกษา) นั้นมีเกือบถึงครึ่ง (47.4%) ขณะที่อาจารย์ไม่ชอบออกข้อสอบแบบข้อเขียน นักศึกษา ทำข้อสอบข้อเขียนน้อยกว่า 5 ฉบับต่อปีการศึกษา (ปกตินิสิตปริญญาตรีเต็มเวลา น่าจะมีจำนวนรายวิชา ระหว่าง 12-20 รายวิชาหรือ 24 – 40 คาบ) ประมาณครึ่งหนึ่ง (51.1%)

ตารางที่ 2 ร้อยละของประสบการณ์ในการอ่านและเขียนของนิสิต

ประสบการณ์	ไม่มี	< 5 เล่ม	5 –10 เล่ม	10 – 20 เล่ม	> 20 เล่ม
อ่านหนังสือที่อาจารย์กำหนด	0.8	13.5	30.8	33.8	20.3
อ่านหนังสือตัวเอง	3.0	8.3	15.0	25.6	46.6
จำนวนการทำรายงาน	0	15.0	47.4	27.1	9.8
จำนวนของข้อสอบเขียน	0	51.1	27.8	13.5	6.0

ความรู้สึกที่มีต่อมหาวิทยาลัย

เมื่อถามว่าท่านชอบมหาวิทยาลัยบูรพาโดยรวม มากน้อยแค่ไหน มีนักศึกษา เพียง 16 คน (12%) ตอบว่าชอบมาก ส่วนใหญ่หรือจำนวน 82 คน (61.7%) ตอบว่าชอบ และอีกจำนวน 35 คน (26.3%) ตอบว่าชอบอยู่บ้าง ไม่มีนักศึกษาคนใดบอกว่าไม่ชอบมหาวิทยาลัยบูรพา ส่วนคำถามว่าถ้าเลือกได้ท่านจะยังคงเลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยบูรพาอยู่หรือเปล่า พบว่ามีคำตอบตั้งแต่ไม่เรียนที่มหาวิทยาลัยนี้แน่นอน 18 คน (13.5%) อาจจะไม่เรียนจำนวน 23 คน (17%) อาจจะไม่เรียน จำนวน 58 คน (43.6%) จนถึงเรียนที่นี่แน่นอนจำนวน 34 คน (25.6%)

การให้ความสำคัญของมหาวิทยาลัย (สภาพแวดล้อมทุกด้าน)

แต่ละมหาวิทยาลัยมีปรัชญา แนวทางการบริหารจัดการและให้ความสำคัญกับสิ่งต่างๆ รอบมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นประสบการณ์ของนิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้รับในช่วงเวลาที่ศึกษาที่นี่เป็นอย่างไร โดยการพิจารณาเรื่องต่างๆ แล้วประเมินว่ามหาวิทยาลัยให้ความสำคัญและสนับสนุนในเรื่องใดมากกว่ากัน จากการให้ความสำคัญสูง

สุด (7) จนถึงต่ำสุด (1) ซึ่งเป็นสิ่งที่จะบ่งบอกถึงลักษณะของนิสิตหรือบัณฑิตของมหาวิทยาลัยในอนาคตได้ ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวพบว่า นิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพา ประเมินว่ามหาวิทยาลัยให้ความสำคัญเรื่องต่างๆ ในระดับค่อนข้างสูง (เฉลี่ย 4.98 – 5.35) แสดงให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยให้ความสำคัญในทุกด้านค่อนข้างสูง ไม่ว่าจะ เป็นคุณภาพทางวิชาการ คุณธรรม จริยธรรม การวิเคราะห์หិวิจารณ์ รวมทั้งการพัฒนา ความสามารถทางวิชาชีพและการนำไปใช้ของ (ดูตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยระดับความถี่ของการประเมินสภาพการณ์เกี่ยวกับการให้ความสำคัญด้านต่างๆของมหาวิทยาลัย

ความสำคัญด้าน	M	SD
1. คุณภาพทางวิชาการ	4.98	1.07
2. การพัฒนาคุณภาพทางคุณธรรมและการแสดงออก	5.11	1.05
3. การวิเคราะห์หิวิจารณ์	5.35	1.04
4. พัฒนาความสามารถทางวิชาช่างและวิชาชีพ	5.17	1.16
5. การนำความรู้ไปใช้	5.17	1.01

อนึ่งคำถาม 3 ข้อสุดท้ายในแบบสอบถามนั้นมุ่งเน้นที่ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในมหาวิทยาลัย ว่าเป็นอย่างไร โดยคำถามมุ่งเน้นที่กลุ่มบุคคล 3 กลุ่มคือ เพื่อน อาจารย์ และผู้บริหารมหาวิทยาลัย ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนมีมากที่สุด (5.20) ตามด้วย อาจารย์ (3.90) และมีความสัมพันธ์ด้วยน้อยที่สุดคือ กับผู้บริหารของมหาวิทยาลัย ที่โดยการสัมภาษณ์เพิ่มเติม นักศึกษาบางคนยังไม่รู้จักผู้บริหารระดับสูง เช่น รองอธิการบดีหรือผู้ช่วยอธิการบดี (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยระดับความถี่ของความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและกิจกรรมที่ทำในมหาวิทยาลัย

ความสำคัญด้าน	M	SD
1. ความสัมพันธ์กับเพื่อนและกิจกรรม	5.21	1.16
2. ความสัมพันธ์กับอาจารย์	3.90	1.23
3. ความสัมพันธ์กับผู้บริหารมหาวิทยาลัย	2.66	1.45

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ที่ได้รับจากแบบสอบถามงานวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็น ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับคุณภาพชีวิตที่นิสิตนักศึกษา ควรได้รับหรือฝึกน้อย เช่น การใช้ห้องสมุด การเข้าร่วมกิจกรรมกับกิจกรรมนิสิต ข้อสอบข้อเขียนที่มีน้อยมาก การพบปะ พูดคุยกับ อาจารย์นอกเวลาเรียน มีน้อยเช่นกัน

บทที่ 5

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

คุณภาพชีวิตของมนุษย์นั้นประกอบไปด้วยสิ่งต่างๆ มากมาย (ประยูตร สุวรรณโกตา, 2532) ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการมีปัจจัยสี่ที่เพียงพอ การมีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ และการปรับตัวให้อยู่ในสังคมโดยไม่เบียดเบียนธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม สังคมและคนอื่น ๆ (สิปปนนท์ เกตุทัต 2516 หน้า 2)

การมีชีวิตที่มีคุณภาพนั้นสามารถกำหนดหรือทำให้เกิดได้จากการฝึกหรือให้ประสบการณ์ที่ถูกต้อง นักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยก็เพื่อหวังที่จะได้รับประสบการณ์และการฝึกทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม ให้มีความพร้อมที่จะออกไปอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ นักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพาก็มีความคาดหวังและต้องการคุณภาพชีวิตที่ดีเช่นเดียวกับนักศึกษาในสถานศึกษาอื่นๆ

แต่จากการสำรวจนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ภาคปกติ ตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป พบว่าคุณภาพชีวิตที่ได้ ในประเด็นต่างๆ ยังต้องมีการปรับปรุงแก้ไขในหลายๆ ด้าน ดังต่อไปนี้

ด้านกิจกรรมระหว่างการศึกษาในมหาวิทยาลัย

การที่นักศึกษามหาวิทยาลัยบูรพาประเมินว่ากิจกรรมต่างๆ ที่ได้รับจากการศึกษาที่นี่มีไม่มากนักหรือกิจกรรมบางอย่างไม่ค่อยได้ทำหรือมีส่วนร่วมนั้น จึงน่าจะส่งผลต่อการเรียนรู้ ประสบการณ์และคุณภาพของชีวิตเมื่อสำเร็จการศึกษาออกไปแล้ว นิสิตนักศึกษาควรที่จะมีประสบการณ์ในการใช้ห้องสมุดให้มากขึ้นกว่านี้สมกับความสำคัญของห้องสมุดที่มี (พัลลพ สรรพกิจ, 2522, หน้า 55-58) หรือได้มีโอกาสที่จะเรียนรู้จากอาจารย์ที่มากกว่าการเรียนรู้และรู้จักกันในชั้นเรียนเท่านั้น ควรสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยมากขึ้น ขณะเดียวกันอาจารย์ก็ควรที่จะให้ความสนใจ แบ่งเวลาเพื่อ นิสิตสามารถเข้าพบได้บ้างและเพิ่มความเป็นกันเองกับนิสิตอย่างทั่วถึงด้วย (ทัศนีย์ ศิริวัฒน์, 2541, หน้า 17)

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของนิสิตโดยตรง เช่น การเข้าร่วมในกิจกรรมขององค์กรนิสิต ชมรม ที่เป็นอีกประสบการณ์หนึ่งที่นิสิตในมหาวิทยาลัยสมควรได้รับ และเป็นกิจกรรมที่มีความเป็นอิสระ ตามความสนใจ แต่ปรากฏว่านิสิตเข้าร่วมน้อยมาก เช่น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกองค์กรนิสิตและสภานิสิต ในปีการศึกษา 2543 ที่มีนิสิตเพียง

ร้อยละ 15.2 เท่านั้นที่ร่วมกิจกรรมนี้ แสดงให้เห็นว่านิสิตไม่ให้ความสำคัญกับการมีประสบการณ์ในลักษณะนี้

การที่นิสิต พบ ปรึกษาเกี่ยวกับการเรียนกับอาจารย์ผู้สอน ก่อนหรือหลังชั้นเรียน เป็นอีกประเด็นที่นิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ทำในระดับต่ำ แสดงให้เห็นว่าความสัมพันธ์กับอาจารย์มีน้อย นั้นหมายความว่า การเรียนรู้เกิดน้อยและเกิดในบรรยากาศที่เป็นชั้นเรียนเท่านั้น สาเหตุอันหนึ่งน่าจะมาจากการที่อาจารย์เองไม่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ไม่ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ยุติธรรม รวมทั้งอาจไม่ได้แบ่งหรือกำหนดเวลาที่นิสิตสามารถเข้าพบได้นอกเวลาเรียนด้วย (สมพร สุทัศนีย์ 2539, หน้า 341-344)

ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

กิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ในด้านของวิทยาศาสตร์ ที่แบบสอบถามมุ่งประเด็นเกี่ยวกับความรู้ ความเข้าใจ และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการเข้าไปมีส่วนร่วมกับเหตุการณ์ในทางศาสตร์สาขานี้ พบว่าน้อย เป็นอันดับสาม สอดคล้องกับงานวิจัยของสมาคมนานาชาติเพื่อการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา (สุนีย์ คล้ายนิล, 2534) ที่พบว่า ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของนักเรียนไทยอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของทุกประเทศ ซึ่งบ่งบอกถึงการที่เรียนรู้วิชาพื้นฐานแล้วไม่สามารถนำไปใช้ได้ การที่นิสิตไม่เข้าใจ และไม่นำหลักการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ นอกจากจะเป็นผลเสียกับตนเองโดยตรงแล้ว ยังจะส่งผลเสียต่อประเทศชาติโดยรวม นั้นหมายถึงว่าคนไทยจะต้องพึ่งพาคนอื่น ประเทศที่มีการพัฒนาด้วยตนเองแล้ว ขาดดุลทางการค้า และตามหลังชาติที่พัฒนาแล้วอยู่ตลอดเวลา (วิทยากร เชียงกูล, 2541)

ด้านการสนทนาของนิสิตนักศึกษา

นอกจากกิจกรรมด้านต่างๆ ในมหาวิทยาลัยแล้ว ประสบการณ์การสนทนา การเขียน และการอ่าน ก็เป็นอีกส่วนที่สำคัญ นอกจากจะบ่งบอกถึงความสามารถในการสื่อสารที่มีคุณภาพแล้ว หัวข้อของการสนทนายังเป็นดัชนีบ่งบอกถึงคุณภาพชีวิตด้วยเช่นกัน จะเห็นว่าในประเด็นเกี่ยวกับหัวข้อการสนทนา เช่นเหตุการณ์ปัจจุบันจากข่าว ปัญหาของสังคม เช่นสิทธิมนุษยชน คอมพิวเตอร์ ประเด็นทางเศรษฐกิจ เป็นต้น กลับอยู่ในระดับน้อยมาก แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนของอาจารย์อาจจะไม่ช่วยชักนำให้เกิดการพูดคุยหรือวิเคราะห์วิจารณ์กันต่อไปหลังเลิกเรียน หรือขาดการประยุกต์สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบข้าง มาใช้ประกอบการเรียนการสอน ของตัวเองได้

เมื่อประเด็นหรือหัวข้อการสนทนาเป็นเรื่องอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับด้านวิชาการ วิถีชีวิตที่ถูกต้อง เหมาะสม แสดงให้เห็นว่านิสิตนักศึกษาไม่สนใจที่จะดำเนินชีวิตให้สอดคล้องกับวิถีทางของการมีคุณภาพชีวิตที่ดี

ด้านการอ่านและการเขียน

การที่นิสิตตอบว่างานที่ได้รับจากผู้สอนในแต่ละปีการศึกษา มีน้อย อันนี้แสดงให้เห็นว่า โอกาสที่นิสิตจะได้แสวงหาความรู้ที่หลากหลาย กว้างขวาง มากกว่าที่ได้ในชั้นเรียนมีน้อย ประสบการณ์ที่นิสิตจะได้รับจากการแสวงหาเพิ่มเติมด้วยตนเองก็น้อย รวมทั้งการมีประสบการณ์ในการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูลก็ตามไปด้วย งานที่อาจารย์มอบหมายให้อ่านและจะทำให้ให้นิสิตมีความสามารถในการจับใจความ เรียบเรียงถ้อยคำ การวิเคราะห์ได้ดีขึ้น เหตุผลนี้จึงทำให้ปัญหาเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย ยังคงมีอยู่ (วรรณวิไล พันธุ์สีดา, 2540, หน้า 30-35)

ด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาบันที่ศึกษา

ความรู้สึกที่มีต่อมหาวิทยาลัยบูรพา ถือว่าอยู่ในระดับที่พอใจ การที่นิสิตนักศึกษายังชอบและรักที่จะอยู่ในมหาวิทยาลัยต่อไปมากกว่าร้อยละ 70 ก็แสดงให้เห็นว่าถึงแม้จะได้รับประสบการณ์ไม่มากนัก แต่นิสิตนักศึกษาก็ยังพอใจต่อสภาพชีวิตและประสบการณ์ทั่วไป โดยเฉพาะในส่วนของสถานที่ตั้งของมหาวิทยาลัยบูรพา ที่จากการสัมภาษณ์นิสิตที่เข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยบูรพา จะพบว่าเหตุที่เลือกเรียนที่มหาวิทยาลัยบูรพา เพราะ ระยะเวลาของสถานที่ตั้งกับเมืองหลวง (กรุงเทพมหานคร) บรรยากาศที่ติดชายทะเล ที่เป็นส่วนช่วยให้ความสำคัญในส่วนของสิ่งแวดล้อมทางกายภาพด้วยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม เมื่องานวิจัยสถาบัน มหาวิทยาลัยบูรพา (2543) ทำการสำรวจความคิดเห็นของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปี 2543 พบว่า ความพึงพอใจดูเหมือนจะลดลง เมื่อเทียบกับนิสิตชั้นปีแรกๆ จากผลการสำรวจบัณฑิตเหล่านี้ ได้รับความเห็นที่น่าสนใจเช่น ยังต้องการเพิ่มเติมไม้ใหญ่ให้มากขึ้น ไม่ต้องการให้ตัดต้นไม้ใหญ่อยากได้พบอาจารย์ได้สะดวกกว่านี้ เจ้าหน้าที่ในบางกองฯ ใช้อำนาจที่สุภาพและเต็มใจให้บริการ

ด้านสภาพแวดล้อมเกี่ยวกับมหาวิทยาลัย

ประการสุดท้าย การที่นิสิตนักศึกษาประเมินว่า มหาวิทยาลัยบูรพาให้ความสำคัญกับนิสิตนักศึกษาในภาพรวมไม่แตกต่างกัน กล่าวคือมหาวิทยาลัยให้ความสำคัญในการพัฒนานิสิตนักศึกษาในทุกๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาด้านวิชาการ คุณธรรม จริยธรรม

การวิเคราะห์วิจารณ์หรือการความสามารถทางวิชาชีพ ซึ่งดูเหมือนว่ามหาวิทยาลัยบูรพาจะ
ทำหน้าที่หลักครบสมบูรณ์ แต่อย่างไรก็ตามนิสิตนักศึกษาอาจจะไม่มีลักษณะที่เป็นเอก
ลักษณะที่แตกต่างจากอีกหลายสถาบันการศึกษา และตรงตามปรัชญาของมหาวิทยาลัย
บูรพาที่ว่า "ความรู้ทำให้เกิดปัญญา"

สรุปผลการวิจัย

แม้ว่าจะมีการศึกษาเกี่ยวกับสภาพนิสิตของมหาวิทยาลัยบูรพา หลายครั้งแล้วก็ตาม
(พรรรณี แผลงจันทิก, 2532 เล็ก จันทรสะอาด, 2536, และ รังสิมา อังารธรรม, 2534) แต่การ
วิจัยเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา ในครั้งนี้เพิ่มประเด็นสำคัญต่างๆ มาก
ขึ้น โดยเฉพาะเป็นประเด็นที่ประเทศที่พัฒนาแล้วมองว่าเป็นตัวบ่งบอกถึงคุณภาพที่แท้จริง
ของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ควรมี โดยสามารถเห็นได้จากแบบสอบถามที่ดัดแปลง
และพัฒนามาจากของ เพส (Pace, 1990) ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า คุณภาพชีวิตที่นิสิต
ได้รับนั้น ยังไม่ได้รับความพึงพอใจเท่าที่ควร คุณภาพชีวิตของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา มี
ความพึงพอใจในระดับค่อนข้างต่ำ โดยเฉพาะในประเด็นของกิจกรรมต่างๆ ในมหาวิทยาลัย
เช่น กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักศึกษา ความสัมพันธ์กับอาจารย์นอกเหนือจากการ
เรียนการสอนในชั้นเรียน ด้านของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาไปใช้ในชีวิต
ประจำ ประสบการณ์ในการใช้ภาษาเขียน และอ่าน จากงานและข้อสอบข้อเขียนที่มีน้อย
และการที่มีความรอบรู้เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยบูรพา

มหาวิทยาลัยบูรพาควรจัดกิจกรรมในมหาวิทยาลัยที่หลากหลายและชักชวนให้นิสิต
ได้มีโอกาสได้เรียนรู้และมีประสบการณ์มากขึ้น ให้ความสำคัญกับการอ่านและการเขียน
ของนิสิตให้มากขึ้น มีการมอบหมายงานให้นิสิตอ่านมากขึ้น รวมทั้งการออกข้อสอบที่มีการ
เขียน การอธิบายรวมอยู่ด้วย นิสิตควรได้รับข่าวสารและรับทราบความเคลื่อนไหวของ
มหาวิทยาลัย รวมทั้งมีกิจกรรมที่เปิดโอกาสได้รู้จักและพบผู้บริหารมากขึ้น และสุดท้ายคือ
มุ่งเน้นหรือสร้างเอกลักษณ์ตามสภาพของมหาวิทยาลัย เพื่อโอกาสของการแข่งขันที่มีโอกาส
ทำให้นิสิตประสบความสำเร็จมากขึ้น

บรรณานุกรม

- กรรณิกา พันธุ์อำพล. (2529). *ความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาของนักศึกษาในสถาบันผลิตครูจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวไทยมุสลิม*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กาญจนา อินทรสุนานนท์. (2539). *ดนตรีกับสุขภาพจิต*. ชลบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยบูรพา. 19-23.
- กิตติมา เจริญทรัพย์. (2538). *การเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยรังสิต [CD-ROM]*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริการการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. บทคัดย่อ จาก : *ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย*.
- คณะอนุกรรมการพัฒนากิจการนิสิตนักศึกษา. (2534). *ข้อมูลพื้นฐานด้านกิจการนิสิตของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : ประกายพริ้ว.
- ครุรักษ์ ภิรมรักษ์. (2540). *นักเล่นิทานสร้างนักอ่าน. สารพัฒนาหลักสูตร*, 16 (130), 44-47
- จงกล เทิดประสิทธิ์กุล. (2542). *ความพึงพอใจที่มีต่อสภาพแวดล้อมโรงเรียนของนักศึกษาโรงเรียนเทคโนโลยีภาคตะวันออก (อีเทค)*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จรรยาพร กาญจนโชติ. (2536). *การปรับตัวและสุขภาพจิตนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒภาคใต้*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จรรยาพร แก่นวงศ์คำ. (2529). *วิธีสอนวิชาเอกพลศึกษา*. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.
- จันทร์หา ต้นติพงษ์นุรักษ์. (2541). *การสอนภาษาไทยโดยใช้เนื้อหาเพื่อนำไปสู่การเรียนรู้ภาษา*. *วารสารวิชาการ*, 1 (11), 45-51.

- จันทร์หา บัณฑิต (2535). *ความต้องการศูนย์วิทยบริการของมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ศูนย์รังสิตตามความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษา* [CD-
ROM]. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาไสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บทคัดย่อ จาก : *ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย*.
- จิราพร อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2535). *ทัศนะและพฤติกรรมกาเลือกคบเพื่อนต่างเพศ
ของวัยรุ่นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย* [CD-ROM]. วิทยานิพนธ์การศึกษามหา
มหาบัณฑิต, สาขาสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. บทคัดย่อ จาก : *ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย*.
- จุฑาทิพย์ ไชยวานนท์. (2532). *ปัญหาในการใช้ห้องสมุดของนักศึกษามหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ศูนย์รังสิต*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขา
บรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุไร ชื่นประเสริฐ. (2536). *มนุษย์สัมพันธ์ระดับ ปวส. สรพ1201*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริม
วิชาการ.
- ชนิดา วัชวุฒิกเกียรติ และอำภา เหล่าเอกภักดี. (2530). *ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษา
ที่มีต่อการบริการนักศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากร*. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
ฝ่ายกิจกรรมนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช. (2517). *ความคิดอิสระ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์มณศ.
- ชุมจิตต์ แซ่ฉั่น. (2531). *เยาวชนไทยกับแนวการอ่านหนังสือ*. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 4
(12), 76-80.
- ชวลี อินม้น. (2533). *การอ่านสู่การพัฒนาคุณภาพชีวิต*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.
- ณรุทธ์ สิทธิจิตต์. (2541). *จิตวิทยาการสอนดนตรี*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลง
กรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงผา นิยมชัย. (2537). *การใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศไทย*.
วารสารวิชาการอุดมศึกษา, 3 (2), 58-74.

ดุขฎี พนมมยงค์ บุญทศนกุล. (2539). *ลมหายใจ..ดนตรี..ชีวิต*. กรุงเทพฯ : บ้านเพลง.

เดือนจิตต์ จิตต์อารี. (2520). *การคบเพื่อนของนิสิตหญิง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ทบวงมหาวิทยาลัย. (2540). *สรุปโครงการส่งเสริมกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ปีงบประมาณ 2540*. นนทบุรี : สหมิตรพรินต์ติ้ง.

ทองเรียน อมรัชกุล. (2525). *การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จางเจริญ.

ทัศนีย์ ศิริวัฒน์. (2541). การศึกษาปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. *วารสารวิจัย*, 1(2), 11-21.

ทัศนีย์ สงวนสัจย์. (2537). รายงานการไปร่วมสัมมนาระดับภูมิภาค ณ ประเทศสิงคโปร์. *สารพัฒนาหลักสูตร*, 14 (119), 25-28.

เทียม เกริกมธุกร. (ม. ป. ป.). *การจัดการบ้านเรือน*. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

นพพร สอนสม. (2537). *สภาพและปัญหาการบริหารชมรมกีฬาของสโมสรนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [CD-ROM]*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. บทความย่อ จาก : *ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย*.

นันทนา รุ่งโรจน์. (2540). ปัญหาการจัดหาสิ่งพิมพ์รัฐบาลของห้องสมุดมหาวิทยาลัย. *ข่าวสารสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง*, 20 (1), 10-11 และ 24.

เนาวรัตน์ แดงยิ้ม. (2541). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการอ่านจับใจความ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้เทคนิค 9 คำถาม. *วารสารวิชาการ*, 1 (7), 60-64.

บุรุษชัย จงกลณี. (2525). *การบริหารงานบริการและกิจกรรมนิสิตระดับอุดมศึกษา*.
ขอนแก่น : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

บุรุษชัย ศิริมหาสาคร. (2540). โลกาวัดณ์กับการพัฒนาการเมือง. *สารพัฒนาหลักสูตร*,
128, 7-19.

ประเทือง คล้ายสุบรรณ. (2530). *อ่านเขียนคำไทย*. กรุงเทพฯ : สุทธิสาร.

ประภาวดี เหล่าพุลสุข. (2538). *ปัญหาการปรับตัวและสุขภาพจิตของนิสิตชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยบูรพา จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์สังคมศาสตรมหาบัณฑิต, สาขา
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ประยุทธ์ สุวรรณโกตา. (2532). คุณภาพชีวิต. *วารสารพัฒนาชุมชน*, 28 (1), 26-29.

ประสาน มาลากุล ณ อยุธยา. (2528). *ศิลปกับชีวิตประจำวันของเด็ก*. ชลบุรี : ศูนย์วัฒนธรรม
จังหวัดชลบุรี.

ปริญญา ฤทธิเจริญ. (2541). หนังสืออ่านนอกเวลา อ่านได้มากได้ประโยชน์มาก. *วารสาร
วิชาการ*, 1 (7), 34-36.

เปรม ตินสุลานนท์. (2537). ภาษาไทย ภาษาแม่. *สารสถาบันภาษาไทย*, 1 (2), 13-14.

พรเทพ ราชรุจิทอง. (2537). *การพัฒนารูปแบบการต้อนรับน้องใหม่มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ [CD-ROM]*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการ
ศึกษาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.บทคัดย่อจาก:
ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.

พรรณี แผลงจันทิก. (2532). *ความพึงพอใจของนิสิตบัณฑิตศึกษาต่อกระบวนการ
เรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน*.
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน.

- พัลลภ สรรพกิจ. (2512). *ทัศนคติของนิสิตและนักศึกษามหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตรที่มีต่อห้องสมุดของมหาวิทยาลัย*. วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต, สาขาบรรณารักษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร.
- พิชาภักดิ์ ประทีปเสถียรกุล. (2541). *ผลของดนตรีต่อการลดระดับความเครียดของผู้
ป่วยกระดูกขาหักที่ได้รับการดัดถ่วงกระดูก*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต,
สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พิพัฒน์ วิเชียรสุวรรณ. (2539). *แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ :
เดอะบุคส์.
- ภิญญา ศักดิ์เพชร. (2527). *การศึกษาทัศนคติของอาจารย์และนิสิตนักศึกษาใน
มหาวิทยาลัยในภาคใต้ที่มีต่อกิจกรรมนิสิตนักศึกษา ปีการศึกษา 2527*. วิทยา
นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา.
- มนตรี แยมกสิกร. (2541). *แนวความคิดการบริหารงานกิจการนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา.
วารสารมหาวิทยาลัยบูรพา, 3(1), 44.*
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (2542). *ปฐมนิเทศนิสิตใหม่ ประจำปีการศึกษา 2542*. ชลบุรี :
ชลบุรี.
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (2534). *ฝ่ายกิจการนิสิต*. ชลบุรี : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยบูรพา.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2526). *การใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพฯ : อมรินทร์.
- มณฑนา ธนะพันธุ์. (2535). *การใช้เวลาว่างด้วยการออกกำลังกายของนักเรียนโรงเรียน
สาธิตในเขตกรุงเทพมหานคร. รวบรวมบทความวิจัยที่ได้รับทุนอุดหนุนการ
วิจัย พ.ศ. 2530-2534 มหาวิทยาลัยรามคำแหง*. กรุงเทพฯ : เจ้าพระยา.
- ยาใจ เจริญสุวรรณ. (2542). *การอ่านกับชีวิต. ประชาศึกษา, 49 (1), 13-16.*

ยุพา อุดมศักดิ์. (2516). แนวคิด หลักการ และวิธีการทางประชากรศึกษา. ใน **บทบาทของ
สุขศึกษา-ประชากรศึกษาในการแก้ปัญหาประชากรและสาธารณสุข** (หน้า
82). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.

เย็นจิตร เลาหวนิช. (2520). คุณภาพชีวิต : ความคิดรวบยอดที่สำคัญของประชากรศึกษา.
วารสารประชากรศึกษา, 4 (4), 12.

รังสิมา อ่างธรรม. (2534). **การศึกษาปัญหาของนิสิตที่อยู่ประจำหอพักมหาวิทยาลัย
บูรพา**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

เรียม ศรีทอง. (2540). **มนุษย์สัมพันธ์**. กรุงเทพฯ : ฝ่ายเอกสารและตำรา สถาบันราชภัฏ
สวนดุสิต.

ลีปนนท์ เกตุทัต. (2516). **ระบบการศึกษาช่วยพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างไร**. เอกสาร
ประกอบการสัมมนาทางวิชาการครั้งที่ 3 ณ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.

_____. (2531-2532). **บทบาทของมหาวิทยาลัยในประเทศอุตสาหกรรมใหม่**.
วารสารการศึกษาแห่งชาติ, 23 (1-2), 32.

_____. (2536). **ความสำคัญของวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีต่อสังคมไทยใน
ปัจจุบันและอนาคต**. **วารสารวิชาการอุดมศึกษา**, 3 (1), 53-64.

เล็ก จันทร์สอาด. (2535). **การเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา**. วิทยา
นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยบูรพา.

วรรณวิไล พันธุ์สีดา. (2540). **สอนเขียนเรียงความอย่างมีกระบวนการ**. **สารพัฒนาหลัก
สูตร**, 16 (130), 30-35.

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2530). **งานบุคคลากรนิสิตนักศึกษา**. กรุงเทพฯ : คณะครุ
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วาณี ฐานวงศ์ศานติ. (2529). **ห้องสมุดและการศึกษาค้นคว้า**. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
บรรณรักษ์ศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต
บางเขน.

วิจิตร ศรีสอ้าน. (2518). **หลักการอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช

วิจิตร อวระกุล. (2532). **เทคนิคมนุษย์สัมพันธ์**. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.

_____. (2534). **เพื่อการพูด การฟัง และการประชุมที่ดี**. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

_____. (2540). **เทคนิคมนุษย์สัมพันธ์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ :
โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์.

_____. (2536). **พจนานุกรมไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุริยพรรณ.

วิทยากร เชียงกุล. (2541). การศึกษาจะมีส่วนแก้ไข วิกฤตสังคมไทยได้อย่างไร. **วารสาร
วิชาการ**, 1 (11), 7-13.

วิมล โรจนวีระ. (2513). **การศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ทางสังคมและการปรับ
ตัวระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3**. วิทยา
นิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

ศึกษานิเทศก์, กระทรวง. (2523). **หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524**.
กรุงเทพฯ : อมรินทร์.

สมจิต สวธนไพบูรณ์. (2534). การศึกษาผลของการจัดการชั้นเรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. **ข่าวสารวิจัยทางการ
ศึกษา**, 14-21.

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี. (2530). **การใช้ดนตรีไทยช่วยรักษาโรค**.
งานดนตรีไทยอุดมศึกษาครั้งที่ 19. กรุงเทพฯ : แอ็สเสท.

สมบุรณ์ ตะปينا. (2529). *การศึกษาทัศนะของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับงานกิจการนักศึกษาในวิทยาลัยครุภาคใต้*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมพร สุทัศน์ีย์. (2539). *มนุษย์สัมพันธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 3 ปรับปรุงแก้ไข. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สรรเสริญ อุทัยเฉลิม. (2514). *มหาวิทยาลัยในทัศนะของข้าพเจ้าในสังคมมหาวิทยาลัย*. กรุงเทพฯ : แผนกอิสระสื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สายพิณ สุดคืน. (2535). *ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเข้าร่วมกิจกรรมของนิสิต ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สำเนา ขจรศิลป์. (2524). *หลักการกิจการนักศึกษา*. กรุงเทพฯ : กองกิจการนิสิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

_____. (2537). *มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 1 : พื้นฐานและบริหารนักศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สุนีย์ คล้ายนิล. (2534). วิทยาศาสตร์ของนักเรียนไทยกับการประเมินผลนานาชาติ. *วารสารศึกษาศาสตร์*, 14-18.

สุบินรัตน์ รัตนศิลา. (2537). การอ่านเพื่อการตีความ. *สารพัฒนาหลักสูตร*, 14 (119), 35.

เสาวภา สร้อยจำปา. (2539). *การใช้เวลาว่างของนิสิตระดับประกาศนียบัตรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์* [CD-ROM]. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, สาขาคหกรรมศาสตร์ศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. บทคัดย่อจาก : ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย.

องค์การนิสิต (2542, ธันวาคม). *บันทึกรายงานการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารองค์การนิสิตและสมาชิกสภานิสิต*, มหาวิทยาลัยบูรพา

อุทิศ นาคสวัสดิ์. (2519). *ศิลปะการพูด*. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

เอกชัย สุรทรวงศ์, และเสวนิตย์ แสงวิเชียร. (2529). *ความสุนทริยศาสตร์สำหรับผู้ไม่รู้*.
กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

Bolton, C. D., & Kammeyer, K. C. W. (1968). *The university student: a study of student behavior and values*. New Heaven: College University.

Clements, C., & Barret, D. B. (1993). The quality of life program. *The Journal of Physical Education, Recreation and Dance*, 64 (4), 48-51.

Henrich, T.W., Carleton, B., & Vongjaturapat, N. (1997). A quantitative and qualitative analysis of a multidimensional wellness program. *Journal of Health, Physical Education, and Recreation of Thailand*. 24 (3-4), 118-127.

McDonald, C., & Patricia, A. (1982, February). Graduate Students Perceptions of Their Graduate Program and the Campus Environments at MSU. *Dissertation Abstracts International*, 42 (8), 3462- A.

Moore, D. (1986, June). A comparison of the perceptions of the graduates in 1978 with their perceptions five years later in 1983 regarding selected aspects of the core curriculum program at Spring Arbor College. *Dissertation Abstracts International*, 49 (12), 3556 - A.

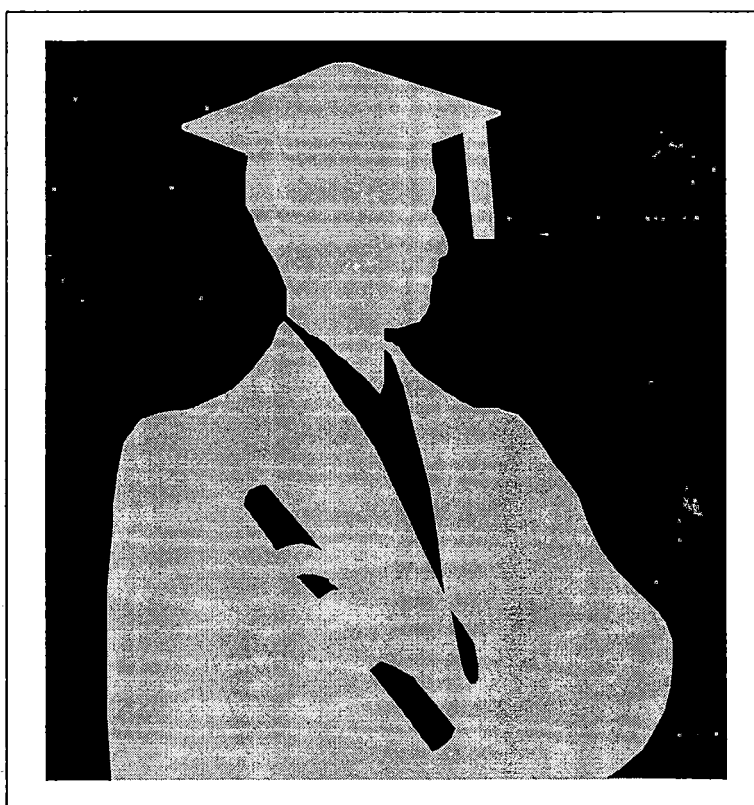
Nagel, J. R. (1986, October). An evaluation of the doctoral program on educational administration at the University of Akron, as perceived by its graduates, 1969 – 1984. *Dissertation Abstracts International*, 47 (4), 1140 – A.

Pace. (1990). *College student experience questionnaire: CSEQ*. IN: Indiana University.

- Peart, P.O. (1986, August). A study of the factors that affect graduate students academic progress in the department of educational administration at Michigan State University. *Dissertation Abstracts International*, 47 (2), 372-373-A.
- Rieth, E. J., & Johman, C. A. (1995). After-school hands-on science. *Education Digest*, 60 (5), 64-66.
- Seidler, T. L., Turner, E. T., & Horine, L. (1993). Promoting active lifestyles through facilities and equipment. *The Journal of Physical Education, Recreation and Dance*, 64 (1), 39-42.
- Stewart, L.T., & Moss, S. (1993). *Human Communication*. 4th.ed. New York: Random House.
- Tsatsas, G.T. (1986, July). Graduate student satisfaction with their education and its relationship to degree completion. *Dissertation Abstracts International*, 47 (1), 103-A.
- Walker, M. L; & Seidler, T. L. (1993). *Sports Equipment Management*. 2nd ed. Boston, MA: Jones & Barlett.

ภาคผนวก
แบบสอบถาม
ประสบการณ์ชีวิตของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษา

**แบบสอบถาม
ประสบการณ์ชีวิตของนิสิตนักศึกษาในสถาบัน
อุดมศึกษา**

ภาควิชาพลศึกษาและสันทนาการ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา
2543

แบบสอบถามประสบการณ์ชีวิตของนิสิตนักศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา
ดัดแปลงจาก

(College Student Experiences Questionnaire): Robert C. Pace (1990)

วัตถุประสงค์ของแบบสอบถามนี้เพื่อศึกษาว่านักศึกษาใช้เวลาของตนเองอย่างไร ในด้านการเรียน การใช้ห้องสมุด การติดต่อกับอาจารย์ การเข้าร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตร การใช้เวลากับกิจกรรมทางสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลาย และการใช้สิ่งอำนวยความสะดวก ตลอดจนโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของสถาบัน ประโยชน์จากแบบสอบถามนี้ขึ้นอยู่กับความตั้งใจในการตอบแบบสอบถามและการให้ข้อมูลที่แท้จริง ความเต็มใจในการตอบแบบสอบถามนี้มีความสำคัญมากต่อการวิจัยเป็นอย่างยิ่ง คณะผู้วิจัยขอขอบคุณ มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ข้อมูลที่ได้รับจากท่าน จะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหาร คณาจารย์และฝ่ายอื่นๆ ในการพัฒนาปัจจัยด้านต่างๆ อันจะช่วยให้ ผู้เรียนมีโอกาสเรียนรู้และพัฒนาศักยภาพสูงสุด

การตอบคำถามค่อนข้างจะง่าย ท่านสามารถตอบแบบสอบถามเสร็จภายใน 30 นาที หลังจากที่ทำเสร็จแล้ว ท่านจะเห็นว่าคำตอบของท่านเหมือนกับการจำลองภาพตัวท่านเองจากประสบการณ์ที่ได้จากมหาวิทยาลัย โดยท่านจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับตัวเองไปด้วย

ขอความกรุณาช่วยตอบอย่างระมัดระวัง โดยใช้ดินสอดำ เบอร์ B2 แล้วกาเครื่องหมาย (✓) ในวงกลม ไม่ต้องขีดเขียนหรือทำเครื่องหมายใดๆบนแบบสอบถามนอกเหนือจากที่กำหนดให้ หากต้องการเปลี่ยนแปลงคำตอบ กรุณาลบคำตอบเก่าให้สะอาด

ขอบคุณในความร่วมมือและร่วมในการศึกษาคั้งนี้

ข้อมูลพื้นฐาน

คำชี้แจง : กรุณาตอบคำถามโดยการระบายดินสอลงในวงกลมที่ต้องการได้คำถามแต่ละข้อ

1. อายุ
 - 22 ปีหรือน้อยกว่า
 - 23-27 ปี
 - 28 หรือมากกว่า
2. เพศ
 - ชาย
 - หญิง
3. สถานภาพการสมรส
 - โสด
 - แต่งงาน
4. ชั้นปี
 - ปี 1
 - ปี 2
 - ปี 3
 - ปี 4
 - นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
5. ท่านชอบเข้ามาเรียนโดยตรงหรือโอนมาจากสถาบันอื่น
 - สอบผ่านเกณฑ์ของสถาบัน
 - โอนมาจากสถาบันอื่น
6. ระหว่างศึกษาที่มหาวิทยาลัย ท่านเคยพักในหอหรือบ้านพักของมหาวิทยาลัยหรือไม่
 - เคย
 - ไม่เคย
7. ในภาคเรียนนี้ ท่านพักอยู่ที่ใด
 - หอพักหรือบ้านพักของมหาวิทยาลัย
 - บ้านพักองค์การหรือสโมสรนักศึกษา
8. ตั้งแต่เข้ามาศึกษา ณ สถาบันนี้จนถึงปัจจุบัน ท่านได้เกรดใดมากที่สุด
 - A
 - A-, หรือ B+
 - B
 - B-, หรือ C+
 - C, C-, หรือต่ำกว่า
9. สาขาวิชาใดใกล้เคียงหรือคาดว่าจะเลือกเป็นวิชาเอกของท่าน
 - เกษตร
 - ศิลปะ (ศิลปะ ดนตรี การแสดง ฯลฯ)
 - ศึกษาศาสตร์ (ศึกษาศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ พิษวิทยา)
 - ธุรกิจ
 - วิทยาการคอมพิวเตอร์
 - วิศวกรรม
 - ศึกษาศาสตร์
 - สาขาสุขาภาพ (พยาบาล กายภาพบำบัด เทคโนโลยีสุขภาพ ฯลฯ)
 - มนุษยศาสตร์ (วรรณคดี ปรัชญา ประวัติศาสตร์ ศาสนา ฯลฯ)
 - วิทยาศาสตร์กายภาพ (ฟิสิกส์ เคมี คณิตศาสตร์ ดาราศาสตร์ ธรณีวิทยา ฯลฯ)
 - สังคมศาสตร์ (สังคมวิทยา จิตวิทยา รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ฯลฯ)
 - ภาษาต่างประเทศ (ฝรั่งเศส สเปน)
 - กลุ่มศึกษา (เอเชียศึกษา แอฟริกาศึกษา ลาตินศึกษา ฯลฯ)

- บ้านหรือหอพักนอกมหาวิทยาลัย ในระยะทางที่เดินถึง
 บ้านหรือหอพักไกลจากมหาวิทยาลัย
 บ้านพ่อแม่หรือญาติพี่น้อง
10. บิดาหรือมารดาสำเร็จการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยหรือไม่
- ไม่สำเร็จ
 สำเร็จทั้งคู่
 พ่อคนเดียว
 แม่คนเดียว
11. เมื่อท่านจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยนี้แล้ว ท่านคิดว่าจะเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้นหรือไม่
- เรียนต่อ
 ไม่เรียนต่อ
12. ในภาคการศึกษาที่ ท่านเรียนเต็มเวลาหรือบางเวลา
- เต็มเวลา
 บางเวลา
13. ขณะเปิดเรียน ท่านใช้เวลาประมาณกี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์กับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเรียน (รวมเวลาทั้งในและนอกชั้นเรียน)
- ประมาณ 50 ชม หรือมากกว่า/สัปดาห์
 ประมาณ 40 ชม/สัปดาห์
 ประมาณ 30 ชม/สัปดาห์
 ประมาณ 20 ชม/สัปดาห์
 น้อยกว่า 20 ชม/สัปดาห์
- วิชาเอกร่วม (สัมพันธ์ระหว่างประเทศ นิเวศวิทยา)
 อื่นๆ ได้แก่
 ยังไม่ตัดสินใจ
14. ในช่วงเปิดภาคเรียน ท่านใช้เวลาประมาณกี่ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในงานอาชีพที่ท่านทำ
- ไม่ทำงานเลยระหว่างเรียน
 ประมาณ 10 ชม/หรือน้อยกว่า
 ประมาณ 11-15 ชม/สัปดาห์
 ประมาณ 16-20 ชม/สัปดาห์
 ประมาณ 21-30 ชม/สัปดาห์
 มากกว่า 30 ชม/สัปดาห์
15. พ่อแม่/ครอบครัวสนับสนุนค่าเล่าเรียนในปี การศึกษานี้เป็นเงินจำนวนเท่าใด
- ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด
 มากกว่าครึ่งหนึ่ง
 น้อยกว่าครึ่งหนึ่ง
 ให้เล็กน้อย
16. ท่านเป็นคนสัญชาติใด
- ไทย
 จีน
 อินเดีย
 อื่นๆ ระบุ

กิจกรรมในมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง : จากประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยที่ท่านเรียนอยู่ในปีการศึกษานี้ ท่านได้ทำสิ่งต่อไปนี้ บ่อยครั้งเพียงใด โปรดระบายดินสอลงในวงกลมทุกข้อคำถามเพียงวงกลมเดียวทางด้านซ้ายของแต่ละข้อความ

				ประสบการณ์ในการใช้ห้องสมุด
บ่อยมาก	บ่อย	บางครั้ง	ไม่เคยเลย	
☐	☐	☐	☐	ใช้เป็นที่เงียบๆสำหรับอ่านหรือศึกษางานจากเอกสารที่ท่านนำมา
☐	☐	☐	☐	ใช้บัตรค่าหรือคอมพิวเตอร์ค้นหาเอกสารในบางหัวข้อ
☐	☐	☐	☐	ถามเจ้าหน้าที่ห้องสมุดให้ช่วยในการหาเอกสารข้อมูลที่ต้องการ
☐	☐	☐	☐	อ่านหนังสือหรือเอกสารในห้องอ้างอิง
☐	☐	☐	☐	ใช้ดัชนีหนังสือเพื่อค้นหาวารสาร
☐	☐	☐	☐	เขียนบรรณานุกรมเพื่อการอ้างอิงในรายงานหรือภาคนิพนธ์
☐	☐	☐	☐	หาหนังสือที่น่าสนใจโดยการดูผ่านๆ จากชั้นหนังสืออ่าน
☐	☐	☐	☐	หาเอกสารอ้างอิงอื่นๆ จากเอกสารที่ท่านอ่าน
☐	☐	☐	☐	หาหนังสืออ้างอิงหรือบทความที่มีคนอ้างอิงถึงบ่อย
☐	☐	☐	☐	ยืมหนังสืออื่นที่ไม่ใช่ตำราเรียนออกไปอ่านข้างนอก

ประสบการณ์การติดต่อกับคณาจารย์

☐	☐	☐	☐	พูดคุยกับอาจารย์
☐	☐	☐	☐	สอบถามอาจารย์เกี่ยวกับข้อมูลที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเรียนการสอน เช่น เกรดงาน ฯลฯ
☐	☐	☐	☐	พบปะอาจารย์ไม่เป็นทางการและช่วงสั้นๆหลังเลิกเรียนวิชานั้นๆ
☐	☐	☐	☐	ขออนุญาตหมายเพื่อพบอาจารย์ที่ห้องทำงาน
☐	☐	☐	☐	พูดคุยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับรายงานหรืองานอื่นๆกับอาจารย์
☐	☐	☐	☐	พูดคุยเกี่ยวกับแผนงาน อาชีพและความไฝ่ฝันกับอาจารย์
☐	☐	☐	☐	ขอความคิดเห็นหรือคำแนะนำจากอาจารย์เกี่ยวกับงาน
☐	☐	☐	☐	ดื่มหรือรับประทานอาหารว่างกับอาจารย์
☐	☐	☐	☐	ทำงานหรือร่วมงานวิจัยกับอาจารย์
☐	☐	☐	☐	ปรึกษาปัญหาหรือเรื่องส่วนตัวกับอาจารย์

บ่อยมาก	บ่อย	บ้างครั้ง	ไม่เคยเลย
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

การเรียนรายวิชา

- จดคำบรรยายของอาจารย์อย่างละเอียด
- มีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียน
- ขีดเส้นใต้ประเด็นสำคัญในเอกสารหรือหนังสือที่อ่าน
- พยายามหาข้อเท็จจริงที่แตกต่างและความคิดที่ไปด้วยกันได้
- คิดถึงการทำสิ่งที่ได้จากการเรียนไปประยุกต์ใช้
- ทำรายงานหรือโครงการที่จะต้องรวบรวมความคิดจากแหล่งข้อมูลจำนวนมาก
- ย่อประเด็นหรือข้อความสำคัญจากการอ่านหรือคำบรรยาย
- พยายามอธิบายเนื้อหาที่เรียนให้เพื่อนนิสิตนักศึกษาฟัง
- ทำสรุปเนื้อหารายวิชาจากคำบรรยายและการอ่าน
- อ่านเพิ่มเติมในหัวข้อที่เรียนหรืออภิปรายในชั้นเรียน

ศิลปะ ดนตรี และการแสดง

☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

- พุดคุยเกี่ยวกับงานศิลปะ (การภาพวาด แกะสลัก สถาปนิก ฯลฯ) กับนิสิตนักศึกษาคนอื่นๆ ในสถาบันเดียวกัน
- เคยเข้าชมการแสดงศิลปะหรือนิทรรศการที่จัดในมหาวิทยาลัย
- เคยอ่านหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์งานศิลปะ
- เคยเข้าร่วมกิจกรรมงานศิลปะบางอย่าง (การระบายสี การปั้น หม้อ หัตถกรรม และการวาดเขียน ฯลฯ)
- ได้พุดคุยเกี่ยวกับดนตรี (เช่น เพลง นักร้อง นักดนตรี) กับเพื่อนนิสิต นักศึกษาร่วมสถาบัน
- ได้เข้าชมคอนเสิร์ตหรืองานดนตรีอื่นๆ ที่จัดขึ้นในมหาวิทยาลัย
- เคยอ่านหรือพุดคุยเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์งานดนตรี
- ได้เข้าร่วมกิจกรรมเกี่ยวกับดนตรี (วงออเชสตรา ร้องเพลง ประสานเสียง)
- เคยพุดคุยเกี่ยวกับการแสดง (ละคร ดนตรี เดินร่า) กับเพื่อนนิสิต นักศึกษาร่วมสถาบัน

☐	☐	☐	☐
ปอดมาก	ปอด	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

เคยดูละคร นาฏศิลป์หรือการแสดงอื่นๆ ที่มหาวิทยาลัยจัด
อ่านหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์งาน
การแสดง
เข้าร่วมหรือมีส่วนร่วมในการผลิตผลงานการแสดง (เช่น ร่วมแสดง
เดินร่ำ ทำงานประกอบฉาก ฯลฯ)

กิจกรรมของนิสิตนักศึกษา

☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

รับประทานอาหาร/ของว่าง และอื่นๆ ที่สโมสรหรือศูนย์กิจกรรม
นิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัย
ได้ดูบอร์ดที่ติดประกาศเกี่ยวกับข่าวสาร เหตุการณ์ต่างๆ ใน
มหาวิทยาลัย
พบปะเพื่อนนิสิตนักศึกษาที่สโมสรหรือศูนย์กิจกรรมนิสิตนักศึกษา
อยู่ที่สโมสรหรือศูนย์กิจกรรมนิสิตนักศึกษา และพูดคุยกับนิสิต
ศึกษาอื่นๆ เกี่ยวกับการเรียนและกิจกรรมของมหาวิทยาลัย
ใช้ห้องนั่งเล่นของสโมสรหรือศูนย์กิจกรรมเพื่อพักผ่อนหรือ
ดูหนังสือ
ดูภาพยนตร์หรือทำกิจกรรมที่สโมสรหรือศูนย์กิจกรรมนิสิตนักศึกษา
ร่วมทำกิจกรรมทางสังคมที่สโมสรหรือศูนย์กิจกรรมนิสิตนักศึกษา
ได้ยื่นประกาศจากสโมสรหรือศูนย์กิจกรรมนิสิตนักศึกษา
เล่นเกมหรือกีฬาที่มีในสโมสรหรือศูนย์กิจกรรมนิสิตนักศึกษา
ใช้ห้องนั่งเล่นหรือห้องประชุมในสโมสรหรือศูนย์กิจกรรมพบปะพูด
คุยกับเพื่อนนักศึกษา

สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการกีฬาและนันทนาการ

☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

กำหนดเป้าหมายสำหรับปฏิบัติทักษะกีฬาบางอย่าง
ออกกำลังกายหรือฝึกซ้อมกีฬาในมหาวิทยาลัยตามแผนที่ตนเอง
กำหนดไว้อย่างสม่ำเสมอ
ใช้สถานที่นันทนาการกลางแจ้งสำหรับกีฬาหรือกิจกรรมเดี่ยว
ใช้สถานที่นันทนาการกลางแจ้งสำหรับกีฬาหรือกิจกรรมกลุ่ม
ใช้โรงยิมสำหรับกีฬาหรือกิจกรรมเดี่ยว

บ่อยมาก	บ่อย	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

ใช้โรงยิมเล่นกีฬา โดยกำหนดผู้เล่นมากกว่าหนึ่งคน
 หาแหล่งข้อมูลเพื่อเพิ่มพูนความสามารถทางกีฬาของตนเอง
 ร่วมแข่งขันกีฬาภายในมหาวิทยาลัย
 มีการเก็บสถิติความก้าวหน้าเกี่ยวกับทักษะหรือกิจกรรมกีฬาของตนเอง
 เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาของสถาบัน

ชมรมหรือองค์การนิสิตนักศึกษา

☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

อ่านประกาศในหนังสือพิมพ์ของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมของสถาบันและการจัดการองค์การนิสิตนักศึกษา
 เข้าร่วมในกิจกรรมหรืองานที่กลุ่มนิสิตนักศึกษาจัดขึ้น
 อ่านหรือตามเกี่ยวกับชมรม องค์การหรือกิจกรรมขององค์การนิสิตนักศึกษา
 ร่วมประชุมของชมรม องค์การหรือกลุ่มกิจกรรมขององค์การนิสิตนักศึกษา
 ลงคะแนนเสียงในการเลือกตั้งคณะกรรมการนิสิตนักศึกษา
 พูดคุยเกี่ยวกับนโยบายและประเด็นต่างๆที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของมหาวิทยาลัยและองค์การนิสิตนักศึกษา
 ทำงานในกลุ่มองค์การหรือโครงการพิเศษของกิจกรรมนิสิตนักศึกษา (การเผยแพร่เอกสาร กิจกรรมทางสังคม นิสิตนักศึกษา ฯ)
 พูด แสดงความคิดเห็นและเหตุผลของความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการประชุมสมาคมนิสิตนักศึกษาหรือรายการต่างๆ
 เป็นสมาชิกในคณะกรรมการนิสิตนักศึกษา
 พบปะกับอาจารย์ที่ปรึกษาหรือผู้บริหารมหาวิทยาลัยเพื่อสนทนาเกี่ยวกับกิจกรรมขององค์การนิสิตนักศึกษา

ประสบการณ์ในการเขียน

☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

ใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำ
 ร่างงานที่เขียนก่อน และแก้ไขด้วยตนเองอีกครั้งก่อนส่งอาจารย์

○	○	○	○	
ป้อมมาก	ป้อม	บ้างครึ่ง	ไม่เคยเลย	
○	○	○	○	คิดถึงหลักการเขียน ไวยากรณ์ การใช้ภาษาที่ถูกต้องและการเรียงลำดับความคิดในการเขียนอย่างสม่ำเสมอ
○	○	○	○	ใช้เวลาในการเขียนรายงาน 1 ฉบับอย่างน้อย 5 ชั่วโมงหรือมากกว่า (ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการอ่านหรือค้นหาข้อมูลในห้องสมุด)
○	○	○	○	ขอให้ผู้อื่นช่วยอ่านรายงานเพื่อตรวจสอบความชัดเจน
○	○	○	○	ใช้เอกสารหรือคู่มืออ้างอิงเกี่ยวกับการเขียนรายงาน หลักไวยากรณ์ต่างๆ ประกอบในการเขียนรายงาน
○	○	○	○	แก้ไขเอกสารหรือรายงาน 2 ครั้งหรือมากกว่าจนพอใจ
○	○	○	○	ขอคำแนะนำจากอาจารย์เพื่อพัฒนาการเขียนของตนเอง
○	○	○	○	นัดหมายกับอาจารย์ผู้ทิวเคราะห์วิจารณ์รายงานหรือให้ความคิดเห็นเพื่อพูดคุยกัน
○	○	○	○	ส่งบทความ รายงานหรืองานเขียนของตนเองเพื่อตีพิมพ์ต่อไป

ประสบการณ์ส่วนตัว

○	○	○	○	บอกเพื่อนได้ว่าทำไมถึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นกับคนอื่น
○	○	○	○	พูดคุยกับเพื่อนนิสิตนักศึกษาว่าทำไมนักศึกษาบางกลุ่มถึงเข้ากันได้ดี แต่บางกลุ่มเข้ากันไม่ได้
○	○	○	○	หาเพื่อนที่จะช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาส่วนตัว
○	○	○	○	เลือกเรียนรายวิชาที่ช่วยให้เข้าใจพฤติกรรมของคนและสังคม
○	○	○	○	เมื่อนึกถึงตนเองว่าเป็นตัวแสดงในละครหรือภาพยนตร์ และคิดว่าตนเองจะทำอะไรถ้าเป็นคนๆนั้นในสถานการณ์เดียวกัน
○	○	○	○	อ่านบทความหรือหนังสือเกี่ยวกับการปรับตัวและการพัฒนาบุคลิกภาพ
○	○	○	○	ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถ ความสนใจหรือทัศนคติ
○	○	○	○	ถามเพื่อนว่าจริงๆแล้วเขาคิดว่าคุณเป็นอย่างไร
○	○	○	○	เข้าร่วมกลุ่มและถกเรื่อง ปัญหาส่วนตัวของสมาชิกในกลุ่ม
○	○	○	○	พูดคุยกับผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับปัญหาของธรรมชาติของบุคคล

น้อยมาก	น้อย	บางครั้ง	ไม่เคยเลย
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐
☐	☐	☐	☐

ความคุ้นเคยกับคนอื่น

- คบเพื่อนที่อยู่ต่างวิชาเอก
- คบเพื่อนที่มีความสนใจแตกต่างจากตนเองมาก
- คบเพื่อนที่มีพื้นฐานทางครอบครัวแตกต่างจากตนเองมาก
- คบเพื่อนที่มีอายุแตกต่างจากตนเองมาก
- คบเพื่อนที่ต่างเชื้อชาติกัน
- คบเพื่อนต่างชาติ
- แสดงความคิดเห็นอย่างจริงจังกับเพื่อนที่มีปรัชญาชีวิตและค่านิยมที่แตกต่างจากตนเองมาก
- พูดคุยแสดงความคิดเห็นอย่างจริงจังกับเพื่อนที่นับถือศาสนาที่แตกต่างจากตนเอง
- พูดคุยแสดงความคิดเห็นอย่างจริงจังกับเพื่อนที่สนใจการเมืองที่แตกต่างจากตนเอง
- พูดคุยอย่างจริงจังกับเพื่อนที่มาจากต่างประเทศ

คำชี้แจง : จากประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยสำหรับปีการศึกษานี้ ท่านได้ทำสิ่งต่อไปนี้บ่อยแค่ไหน?

วิทยาศาสตร์

☐	☐	☐	☐	ท่องจำสูตร คำจำกัดความ และศัพท์เทคนิคต่างๆ
☐	☐	☐	☐	พยายามแสดงหรืออธิบายความสัมพันธ์ของศัพท์ทางคณิตศาสตร์
☐	☐	☐	☐	ตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการทางวิทยาศาสตร์ โดยดูว่าจะสามารถอธิบายให้เพื่อนเข้าใจได้หรือไม่
☐	☐	☐	☐	อ่านบทความ (ที่ไม่ใช่งานที่ได้รับมอบหมายให้ทำ) เกี่ยวกับหลักทฤษฎีและแนวความคิดด้านวิทยาศาสตร์
☐	☐	☐	☐	ฝึกพัฒนาทักษะในการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์
☐	☐	☐	☐	แสดงวิธีการใช้เครื่องมือในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ให้เพื่อนร่วมชั้นเรียนดู
☐	☐	☐	☐	อธิบายขบวนการค้นคว้าทดลองให้เพื่อนร่วมชั้นฟัง
☐	☐	☐	☐	ไปชมงานนิทรรศการหรือการสาธิตเกี่ยวกับงานสิ่งประดิษฐ์ใหม่ทางวิทยาศาสตร์

M

- บ่อยมาก
 บ่อย
 บางครั้ง
 ไม่เคยเลย

ความสำเร็จของการทดลองหรือโครงการเกิดขึ้นโดยการใช้ขบวนการทางวิทยาศาสตร์

-

พยายามอธิบายให้คนอื่นฟังเกี่ยวกับพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับมลพิษ การนำกลับมาใช้ใหม่ การใช้พลังงานทดแทน ฝนกรด หรือเรื่องที่คล้ายกันนี้

คำชี้แจง : ถ้าท่านพักในหอพักของมหาวิทยาลัย สำหรับปีการศึกษานี้ คุณได้ทำสิ่งต่อไปนี้บ่อยแค่ไหน ตอบคำถามเหล่านี้โดยการระบายดินสอในช่องว่างทางซ้ายมือที่ตรงกับความเป็นจริง ถ้าท่านไม่ได้พักภายในมหาวิทยาลัย ก็ไม่ต้องทำส่วนนี้

หอพักมหาวิทยาลัย

-

พูดคุยเรื่องต่างๆในระหว่างการรับประทานอาหารเย็นกับเพื่อนๆ อย่างสนุกสนาน

-

ออกไปกับเพื่อนๆ เพื่อหาอาหารว่างรับประทานช่วงดึก

-

เสนอตัวให้ความช่วยเหลือแก่เพื่อนที่ต้องการความช่วยเหลือด้านต่างๆ (วิชาที่เรียน ฐานะต่างๆ การให้คำแนะนำช่วยเหลือ ฯลฯ)

-

ร่วมวงสนทนากับเพื่อนจนกระทั่งดึก

-

ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นในสิ่งที่ท่านกำลังทำอยู่

-

ขอยืมสิ่งของ (เสื้อผ้า เทปเพลง รูปภาพ หนังสือ ฯลฯ) จากเพื่อนร่วมหอพัก

-

ร่วมกิจกรรมสังคมที่จัดขึ้นในหอพัก

-

ดูหนังสือหรือทำการบ้านกับเพื่อนร่วมหอพัก

-

ช่วยวางแผนหรือจัดกิจกรรมงานของหอพัก

-

ทำงานเกี่ยวกับการบริการสังคมหรือโครงการรณรงค์หาเงินร่วมกับเพื่อนที่อาศัยอยู่ในหอพัก

การสนทนา

คำชี้แจง : ในการสนทนากับเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย สำหรับปีการศึกษานี้ ท่านพูดเรื่อง
ต่อไปนี้มากน้อยแค่ไหน

บ่อยมาก	บ่อย	บางครั้ง	ไม่เคยเลย	หัวข้อการสนทนา
☐	☐	☐	☐	เหตุการณ์ปัจจุบันจากข่าว
☐	☐	☐	☐	ปัญหาใหญ่ของสังคม เช่น เสรีภาพ สิทธิมนุษยชน ความเสมอภาค และกระบวนการยุติธรรม
☐	☐	☐	☐	วิธีการดำเนินชีวิตและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน
☐	☐	☐	☐	ความคิดและมุมมองของคนอื่น เช่น นักเขียน นักปรัชญา และนักประวัติศาสตร์
☐	☐	☐	☐	ศิลปะ เช่น การวาดภาพ การแสดง ดนตรี ภาพยนตร์ และอื่นๆ
☐	☐	☐	☐	วิทยาศาสตร์ เช่น ทฤษฎี การทดลอง และกระบวนการต่างๆ
☐	☐	☐	☐	คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีด้านต่างๆ
☐	☐	☐	☐	ประเด็นทางสังคมหรือคุณธรรมที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทางพลังงาน มลพิษ สารเคมี พันธุกรรม
☐	☐	☐	☐	เศรษฐกิจ เช่น การจ้างงาน ความร่ำรวย ความยากจน หนี้สิน การค้า และอื่นๆ
☐	☐	☐	☐	ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ในการสนทนากับเพื่อนนักศึกษาคนอื่นๆ ท่านทำสิ่งต่อไปนี้มากน้อยแค่ไหน?

ข้อมูลในการสนทนา

☐	☐	☐	☐	อ้างถึงความรู้ที่ได้จากการอ่านมา
☐	☐	☐	☐	แสดงความคิดเห็นหลากหลายอย่างเสรีเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ
☐	☐	☐	☐	อ้างถึงสิ่งที่อาจารย์ได้เคยพูดไว้ก่อน
☐	☐	☐	☐	หาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่สนทนาเพื่ออ่านเพิ่มเติม
☐	☐	☐	☐	เปลี่ยนความคิดของตัวเอง เพราะจำนนต่อความรู้หรือข้อโต้แย้งที่ผู้อื่นเสนอ
☐	☐	☐	☐	โน้มน้ำหนักผู้อื่นให้คล้อยตามหลักฐานหรือเหตุผลที่อ้างถึง

การอ่านและการเขียน

คำชี้แจง : โปรดระบายดินสอดำในวงกลมทางซ้ายมือและทางขวามือที่ตรงกับความจริง
ในปีการศึกษานี้ ท่านอ่านหนังสือกี่เล่ม

ตำราหรือหนังสือประกอบ

การเรียนที่ผู้สอนกำหนด

หนังสืออ่านประกอบ

☐	ไม่เลย	☐
☐	น้อยกว่า 5 เล่ม	☐
☐	ระหว่าง 5-10 เล่ม	☐
☐	ระหว่าง 10-20 เล่ม	☐
☐	มากกว่า 20 เล่ม	☐

ในปีการศึกษานี้ ท่านเขียนรายงานส่งกี่ฉบับ

สอบข้อเขียนแบบบรรยาย

รายงานหรืองานเขียนอื่นๆ

☐	ไม่เคย	☐
☐	น้อยกว่า 5	☐
☐	ระหว่าง 5-10	☐
☐	ระหว่าง 10-20	☐
☐	มากกว่า 20	☐

ความคิดเห็นเกี่ยวกับสถาบันที่ศึกษา

คุณชอบสถานศึกษานี้มากเพียงใด

- ชอบมาก
- ชอบ
- ไม่ค่อยแน่ใจ
- ไม่ชอบ

ถ้าคุณสามารถเริ่มต้นเรียนใหม่อีกครั้ง คุณจะเรียนในสถาบันนี้หรือไม่

- เรียนแน่นอน
- อาจจะเรียน
- อาจจะไม่เรียน
- ไม่เรียนอย่างแน่นอน

สิ่งแวดล้อมของมหาวิทยาลัย

สถาบันอุดมศึกษามีความหลากหลายกันไปตามแต่ว่าสถาบันนั้นจะเน้นหรือให้ความสำคัญที่จะพัฒนาผู้เรียนด้านใด ขอให้ท่านคิดถึงสถาบันที่ท่านกำลังศึกษาและพิจารณาว่า สถาบันที่คุณเรียนนี้เน้นเรื่องใด โดยขอให้ประเมินความรู้สึกดังกล่าว ด้วยตัวเลขตั้งแต่ 1 ถึง 7 (1 คือน้อยที่สุด และ 7 คือมากที่สุด)

เน้นการพัฒนาด้านคุณภาพทางวิชาการ ความรู้ สติปัญญา และความฉลาด

เน้นมากที่สุด ⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ① เน้นน้อยที่สุด

เน้นการพัฒนาคุณภาพด้านคุณธรรม การแสดงออก และการสร้างสรรค์

เน้นมากที่สุด ⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ① เน้นน้อยที่สุด

เน้นด้านการวิพากษ์วิจารณ์ การประเมินผล และวิเคราะห์

เน้นมากที่สุด ⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ① เน้นน้อยที่สุด

เน้นการพัฒนาด้านความสามารถทางวิชาช่างและการประกอบอาชีพ

เน้นมากที่สุด ⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ① เน้นน้อยที่สุด

เน้นด้านความสัมพันธ์และคุณค่าในการนำไปใช้ของรายวิชาที่เรียน

เน้นมากที่สุด ⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ① เน้นน้อยที่สุด

ใน 3 ด้านที่เหลือจะเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสถาบันที่คุณศึกษาอยู่ ขอความกรุณาประเมินความสัมพันธ์ดังกล่าวอีกครั้ง โดยประเมินผลจาก 1 ถึง 7 (1 คือน้อยที่สุด และ 7 คือมากที่สุด)

ความสัมพันธ์กับเพื่อนนักศึกษา กลุ่มนักศึกษา และกิจกรรม

คบกันฉันท์เพื่อน ช่วยเหลือและความรู้สึกที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม	⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ①	มีการแข่งขัน ไม่เกี่ยวข้อง และมีความรู้สึกที่ต่างกลุ่ม
---	---------------------------------	--

ความสัมพันธ์กับคณาจารย์

เข้าหาได้ ช่วยเหลือ เข้า ออกเข้าใจสนับสนุนและ ให้กำลังใจ	⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ①	ไม่เข้าใกล้ ไม่สนับสนุน ไม่เห็นอกเห็นใจ
--	---------------------------	--

ความสัมพันธ์กับผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ในสำนักงาน

ช่วยเหลือเกื้อกูล เชื้อเพื่อนและยึดหยุ่น	⑦ ⑥ ⑤ ④ ③ ② ①	กระด้าง ถือตัว และมีขอบจำกัด
---	---------------------------	---------------------------------

ประมัตถผลการลงถึงที่ท่านได้รับจากมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง: เมื่อคิดถึงสถาบันที่ท่านศึกษาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน ท่านคิดว่าท่านได้รับหรือมีพัฒนาการด้านใดบ้าง โปรดประเมินโดยการระบายดินสอลงในวงกลมด้านซ้ายของคำถาม

บ่อยมาก	บ่อย	บางครั้ง	ไม่เคยเลย	
☐	☐	☐	☐	การฝึกทางวิชาชีพ มีความรู้และทักษะที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับงานเฉพาะอย่างหรืองานที่ทำอยู่ได้
☐	☐	☐	☐	มีความรู้พื้นฐานและความรู้เฉพาะด้านเพียงพอที่จะศึกษาต่อในสายงานอาชีพ วิทยาศาสตร์ หรือสาขาอื่นๆ
☐	☐	☐	☐	มีความรู้พื้นฐานการศึกษาทั่วไปกว้างพอที่จะมองเห็นความแตกต่างของความรู้สาขาต่างๆ
☐	☐	☐	☐	มีความรู้ที่เพียงพอที่จะเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ
☐	☐	☐	☐	มีการพัฒนาด้านความเข้าใจและความพึงพอใจเกี่ยวกับศิลปะ ดนตรี และการแสดง
☐	☐	☐	☐	มีความคุ้นเคยและความพึงพอใจกับวรรณกรรมเพิ่มขึ้น
☐	☐	☐	☐	เขียนได้ดีและชัดเจน
☐	☐	☐	☐	ตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างปรัชญา วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิต

บ่อยมาก	บ่อย	บางครั้ง	ไม่เคยเลย	
☐	☐	☐	☐	มีความคุ้นเคยกับการใช้คอมพิวเตอร์
☐	☐	☐	☐	พัฒนาคุณค่าเฉพาะตนและมาตรฐานของคุณค่าและคุณธรรม
☐	☐	☐	☐	เข้าใจตนเองดีในด้านความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพ
☐	☐	☐	☐	เข้าใจผู้อื่นและสามารถปรับตัวเข้ากับคนกลุ่มอื่นๆ ได้
☐	☐	☐	☐	มีความสามารถที่จะทำงานเป็นทีมร่วมกับผู้อื่นได้
☐	☐	☐	☐	พัฒนาสุนทรีย์และสร้างสมรรถภาพทางกายที่ดี
☐	☐	☐	☐	เข้าใจธรรมชาติของวิทยาศาสตร์และการทดลอง
☐	☐	☐	☐	เข้าใจพัฒนาการทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีใหม่ๆ
☐	☐	☐	☐	เข้าใจถึงผลกระทบที่จะตามมา (ประโยชน์และโทษอันตรายและคุณค่า) จากการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาใช้
☐	☐	☐	☐	มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์อย่างมีเหตุผล
☐	☐	☐	☐	มีความสามารถในการคิดเชิงปริมาณ: เช่น เข้าใจเกี่ยวกับสัดส่วนและความน่าจะเป็น ฯลฯ
☐	☐	☐	☐	ความสามารถในการผสมผสานความคิด รวมทั้งมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างความคล้ายคลึง และความแตกต่างของแนวคิด
☐	☐	☐	☐	ความสามารถที่จะเรียนรู้ คิดและแสวงหาข้อมูลที่ต้องการด้วยตัวเอง
☐	☐	☐	☐	เห็นความสำคัญของประวัติศาสตร์เพียงพอที่จะเข้าใจเหตุการณ์ในอดีตและปัจจุบัน
☐	☐	☐	☐	มีความรู้เกี่ยวกับผู้อื่นและประชากรส่วนอื่นๆ ของโลก อาทิ อเมริกา ยุโรป ออสเตรเลีย และแอฟริกา เป็นต้น

ความคิดเห็นอื่นๆ

.....

.....

.....

.....

คณะผู้ดำเนินการวิจัย

หัวหน้าโครงการ

นาย นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร

คุณวุฒิ Ph.D. (Sport Psychology)

ตำแหน่ง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ระดับ 8

สถานที่ทำงาน

ห้องปฏิบัติการทางจิตวิทยาการกีฬา ภาควิชาพลศึกษาและสันทนาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

อ. เมือง จ.ชลบุรี โทรศัพท์ (038) 745-900 ต่อ 2088

ประสบการณ์ในการวิจัย

- 1) คุณภาพชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย อยู่ระหว่างการเก็บข้อมูล
- 2) ผลของการออกกำลังกายแบบหะฐะโยคะที่มีต่อภาวะความเครียดด้านร่างกายและจิตใจ วารสารศึกษาปริทัศน์ 2543, 15(3), 79 – 92, กันยายน – ธันวาคม
- 3) การวิเคราะห์ด้านคุณภาพและปริมาณผลกระทบของโปรแกรมการพัฒนาคูณภาพชีวิต วารสารพลศึกษา สุขศึกษาและสันทนาการ. 2541, 24 (3-4) กรกฎาคม-ธันวาคม (118-127)
- 4) การพัฒนาโปรแกรมการออกกำลังกายที่เน้นการมีส่วนร่วมของคนสูงอายุในสถานสงเคราะห์คนชราบ้านบางละมุง วารสารสาธารณสุขศาสตร์, 2539, 26 (1), 15-25.
- 5) Testing the Cross cultural Validity of TEOSQ and Its Factor Covariance and Mean Structures Across Gender. International Journal of Sport Psychology. 1977, 28: 271-286.
- 6) Cross cultural Validation of the Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire. Journal of Sport and Exercise Psychology, 1996, 18, 392-407.
- 7) Confirmatory Factor Analysis Models of Factorial Invariance: An Examination of the Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire in a Cross cultural Setting (Abstract). Journal of Sport and Exercise Psychology, 1996, 17, 72. (Supplement)

- 8) A Confirmatory Investigation of the Dimensionality of the Task and Ego in Sport Questionnaire in a Thai College Student Sample with Cross-Validation. (Abstract). Research Quarterly for Exercise and Sport, 1995, 66(50). (Supplement)
- 9) Confirmatory Factor Analysis of TEOSQ: Thai Version for Male and Female Intercollegiate Athletes (Abstract). Research Quarterly for Exercise and Sport, 1994, 65(58). (Supplement)
- 10) The Task and Ego Orientation in Sport Questionnaire: Validating Factorial Structure and Invariance Across the United States, Thailand and Taiwan (Abstract). Journal of Sport and Exercise Psychology, 1994, 16, 79. (Supplement)
- 11) The effects of Hatha yoga stress reduction training on the ability of overhead punch serving in volleyball (Abstract). The 13th Asian Games Scientific Congress Proceeding, 1998. (Nov. 30 – Dec. 3).
- 12) Goal setting among athletes competing at College of Physical Education Games of Thailand (Abstract). The 13th Asian Games Scientific Congress Proceeding, 1998. (Nov. 30 – Dec. 3).

ผู้ร่วมโครงการ

นางสาวจิรภรณ์ ศิริประเสริฐ

คุณวุฒิ Ph.D. (Sport Studies)

ตำแหน่ง รองศาสตราจารย์ระดับ 8

สถานที่ทำงาน

ภาควิชาพลศึกษาและสันทนาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

อ.เมือง จ.ชลบุรี (038) 745900 ต่อ 2088

ประสบการณ์ในการวิจัย

- 1) ปัญหาและความต้องการในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). (2535)

- 2) การวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 – 4 ในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
- 3) การสร้างชุดฝึกทักษะอบรมทักษะกระบวนการเรียนรู้สำหรับครูผู้สอนประจำชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 3 – 4. (2535)
- 4) ปัญหาความต้องการการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5–6. (2536)
- 5) การวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 5–6 ในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). (2536)
- 6) The effects of Hatha yoga stress reduction training on the ability of overhead punch serving in volleyball (Asbtract). The 13th Asian Games Scientific Congress Proceeding, 1998. (Nov.30 – Dec. 3).
- 7) Goal setting among athletes competing at College of Physical Education Games of Thailand (Abstract). The 13th Asian Games Scientific Congress Proceeding, 1998. (Nov. 30-Dec. 3).
- 8) The effects of physical fitness programs on the job performance of full-time employees in public universities of Oregon, (Abstract). The 13th Asian Games Scientific Congress Proceeding, 1998. (Nov.30 – Dec. 3).